

A HOLLÓKIRÁLY című
Hugo-, World Fantasy- és Locus-díjas regény szerzője

SUSANNA CLARKE

PIRANESI

Susanna Clarke

PIRANESI

Susanna Clarké: Piranesi
Copyright © Susanna Clarké, 2020

Hungárián translation © Molnár Berta Eleonóra, 2020

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült: Susanna Clarké: Piranesi
Bloomsbury Publishing, London, 2020

Fordította: **Molnár Berta Eleonóra**

ISBN: 978-963-419-801-7 (epub)
ISBN: 978-963-419-802-4 (mobi)

Agavé Könyvek
Felelős kiadó: A kiadó ügyvezetője
Felelős szerkesztő: Velkei Zoltán
Szerkesztő: Bordás Veronika
Korrektor: Boncz Éva
Tördelő: Téglás Zoltán

Tartalom

Első rész: Piranesi

Mikor a Hold a Harmadik Északi Csarnokban kelt fel, a Kilencedik Előcsarnokba mentem

A Világ leírása

Lista mindazokról, akik valaha éltek, és arról, amit tudunk róluk

A naplóim

A Szobrok

Vajon léteznek fák?

Második rész: A MÁSIK

Batter-Sea

A fehér kereszt

A madarak némán ülnek a Hatodik Nyugati Csarnokban

Az Elárasztott Csarnokok

Felhők a Tizenkilencedik Keleti Csarnok felett

Beszélgetés

Addy Domarus

A cipő

A Másiktól kapott holmijaim listája

A Holtak egyike sem hallgat az Addy Domarus névre

Az utazás

A Százkilencvenkettedik Nyugati Csarnok

A Nyolcvannyolc a dik Déli Csarnok

A Másik elmagyarázza, hogy minderről már korábban szó esett

A Világ nem igazolja a Másik állítását, miszerint emlékezetkimaradásaim lennének

Levelet írok

A Másik figyelmeztet Tizenhatal kapcsolatban

Frissítem Tizenhatal kapcsolatos információimat

Az Első Előcsarnok

Harmadik rész: A Próféta

A Próféta

Megfontolom a Próféta szavait

A Másik elmagyarázza, milyen körülmények közt volna helyénvaló megölnie engem
Hogyan reagáltam, mikor a Másik elmagyarázta, hogy bizonyos körülmények között megölnie engem
Változtatok a megjelenésem Tizenhat eljövételére készülve
Tárgymutató
Elhatároztam, hogy jobban vigyázok Magamra
Sylvia D'Agostino
Szegény James Ritter
Első gondolataim a Sylvia D'Agostinóról és szegény James Ritterről készült naplóbejegyzésekről

Negyedik rész: Tizenhat

Elhozom a maradék papírokat a Nyolcvannyolcadik Nyugati Csarnokból
Probléma
Citrom
Még több embert kell megölni
Tizenhat írására bukkanak
Rákérdezek a Másiknál Tizenhat írására
Fény a Sötétségben
Letörlöm Tizenhat üzenetét
Kérdőre vonom a Másikat
Úgy határozok, megkeresem Laurence Arne-Sayles-t a Tárgymutatóban
Laurence Arne-Sayles
Megőrzöm a nyugalمامat
Nagy Árvíz közeleg
TE VAGY MATTHEW ROSE SORENSEN?
Én vagyok...

Ötödik rész: Valentine Ketterley

2012. november 15. eseményei

Hatodik rész: Hullám

Tévedtem!
Tizenhat a barátom, a Másik meg nem
Felkészülök az Áradásra

[Hullám](#)

[Raphael](#)

[Kényelembe helyezem dr. Ketterley-t](#)

[Ahogy eltűntek az Árnyak az Első Előcsarnokban, Raphael visszatért](#)

[Más emberek](#)

[Furcsa érzések](#)

[Elmegyek](#)

[Hetedik rész: Matthew Rose Sorensen](#)

[Valentine Ketterley eltűnése](#)

[Matthew Rose Sorensen felbukkanása](#)

[Valentine Ketterley varázsló és tudós holtteste](#)

[Ismét szobrok](#)

[Elmémet betöltik a dagályok](#)

[Havazni kezdett](#)

[A szerzőről](#)

[A szerző eddig megjelent művei az Agavé Könyvek gondozásában](#)

Colinnak

„Én tudós vagyok, varázsló, beavatott, aki véghez viszi a kísérletet. Persze hogy szükségem van kísérleti alanyokra, akiken kipróbálom.”

C. S. Lewis: A varázsló unokaöccse (fordította
K. Nagy Erzsébet)

„Az emberek filozófusnak, tudósnak vagy antropológusnak tartanak. De én egyik sem vagyok. Anamnesztológus vagyok. Azt tanulmányozom, ami feledésbe merült. Megsejtem azt, ami teljesen eltűnt. A hiánnyal dolgozom, a némasággal, a dolgok közti érdekes hézagokkal. Sokkal inkább varázsló vagyok, mint bármi más.”

Interjú Laurence Arne-Sayles-lal, *A Titkos Kert*,
1976. május

ELSŐ RÉSZ:
PIRANESI

Mikor a Hold a Harmadik Északi Csarnokban kelt fel, a Kilencedik Előcsarnokba mentem

A BEJEGYZÉS KELT AZ ÖTÖDIK HÓNAP ELSŐ NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Mikor a Hold a Harmadik Északi Csarnokban kelt fel, a Kilencedik Előcsarnokba mentem, hogy megfigyelhessem három Dagály egyesülését. Ilyet csak minden nyolcadik évben látni.

A Kilencedik Előcsarnok a benne álló három pompás Lépcsősorról nevezetes. Falai mentén Márványszobrok állnak, száz meg száz, Sor Sor hátán emelkedik távoli magasságokig.

Felmásztam a Nyugati Falon, amíg el nem értem a Méhkast Cipelő Nő Szobrát, tizenöt méterrel a Kövezet felett. A Nő kétszer vagy háromszor akkora, mint én, a Méhkast pedig ökölnyi méretű Márványméhek borítják. Az egyik Méh - ettől mindig kissé émelyegni kezdek - rámászik a Nő bal szemére. Beprésem Magam a Nő mellé a Fülkébe, és addig vártam, míg meg nem hallottam a Dagályok morajlását az Alsó Csarnokok felől, és éreztem, ahogy a Falak beleremegnek a közelgő események erejébe.

Az első Dagály a Távoli Keleti Csarnokok felől érkezett. Békésen emelkedett fel a legkeletibb Lépcsősoron. Leírhatatlan színe volt, és épphogy csak bokáig ért a Vize. Szürke tükörfelületet vont a Kövezetre, felszínét márványos, tejszerű habcsíkok borították.

Ezután érkezett a Nyugati Csarnokok Dagálya. A legnyugatibb Lépcsősoron viharzott fel, és hatalmas csattanással vágódott neki a Keleti Falnak, amibe az összes Szobor beleremegett. Habja fehérsége a régi halcsontokat idézte, kavargó mélysége pedig

öntárgyak színére emlékeztetett. Vize már az Első Szoborsorig emelkedett pár másodperc alatt.

Utolsóként jött az Északi Csarnokok Dagálya. Felszáguldott a középső Lépcsősoron, robbanásszerűen csillámló, jégfehér Habbal töltve meg az Előcsarnokot. Csuromvizes lettem, és elvakított a Dagály. Mikor visszanyertem a Látásom, láttam, hogy Víz zubog le a Szobrokon. Ekkor jöttem rá, hogy hibáztam a Második és Harmadik Dagály intenzitásának kiszámításakor. A Víz sebesen emelkedett rejtekhelyem felé. Hatalmas Karjával felém nyúlt, hogy elszakítson a Faltól. A Méhkest Cipelő Nő Szobrának Lába köré kulcsoltam a karomat, és a Házhoz fohászkodtam oltalomért. A Hullámok elborítottak, és egy pillanatra olyan furcsa némaság vett körül, mint mikor a Tenger átsöpör az emberen, és elfojtja a saját hangját. Azt hittem, meg fogok halni; vagy ha meghalni nem is, az Ár elsodor majd Ismeretlen Csarnokok felé, messze az Ismerős Dagályok iramától és morajlásától. Erősen kapaszkodtam.

Aztán amilyen hirtelen elkezdődött, egyszer csak véget is ért. Az Egyesült Dagályok továbbcsöpörtek a környező Csarnokok felé. Hallottam, ahogy a Dagályok mennydörögve, hangos csattanással nekicsapódtak a Falaknak. A Kilencedik Előcsarnok Vize rohamosan apadt, míg már alig ért fel az Első Szoborsor Alapzatáig.

Észrevettem, hogy szorongatok valamit. Kinyitottam a tenyerem, és egy Távoli Szobor Márványujját pillantottam meg benne, amit a Dagályok sodortak ide.

A Ház Gyönyörűsége mérhetetlen; Jósága végtelen.

A Világ leírása

A BEJEGYZÉS KELT AZ ÖTÖDIK HÓNAP HETEDIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Elhatároztam, hogy életem során a Világból felfedezek annyit, amennyit csak tudok. Ez idáig Nyugati irányban a Kilencszázhatvanadik, Északon a Nyolcszázkilencvenedik, Dél felé pedig a Hétszázhatvannyolcadik Csarnokig jutottam. Felmásztam a Felső Csarnokokhoz, ahol a Felhők lassú menetben vonulnak, és Szobrok tűnnek fel hirtelen a Ködből. Felfedeztem az Elárasztott Csarnokokat, ahol a Sötét Vizeket fehér vízililiom-szőnyeg borítja. Láttam az Elhagyatott Csarnokokat Északon, ahol a Mennyezetek és Padlók - néha még a Falak is! - összeroskadtak, és szürke fénycsóvák oszlatják szét a homályt.

Ezekén a helyeken mindig megálltam a Csarnokok bejáratánál, és előretekintettem a távolba. Soha nem tapasztaltam semmi jelét annak, hogy a Világnak lenne Vége, csak Csarnokok és Folyosók szabályos sorát láttam a Messzi Távolban.

Egyetlen Csarnok, Előcsarnok, Lépcsősor vagy Folyosó sem lehet meg a saját Szobrai nélkül. A legtöbb Csarnokban az összes rendelkezésre álló helyet elfoglalják, bár olykor találni egy-egy Üres Alapzatot, Fülkét vagy Apszist, vagy akár egy üres foltot is az amúgy Szobrokkal borított Falon. A maguk módján ezek a Hiányok legalább olyan rejtélyesek, mint maguk a Szobrok.

Megfigyeltem, hogy míg az egyes Csarnokokban a Szobrok viszonylag egységes méretűek, a Csarnokok között figyelemre méltó különbség van e tekintetben. Néhány Teremben a figurák kétszer-háromszor nagyobbak, mint egy ember, másutt többé-kevésbé valós méretűek, megint máshol épp csak a vállamig érnek. Az Elárasztott Csarnokokban hatalmas Szobrok állnak - tizenöt-húsz méter magasak -, de ezek kivételesek.

Egy Katalógust kezdtem vezetni, melyben szándékom szerint feljegyzem minden Szobor Helyzetét, Méretét, Témáját, és bármit, amit érdekesnek találok vele kapcsolatban. Eddig feltártam az Első és Második Délnyugati Csarnokot, és éppen a Harmadikkal foglalatostokodom. Néha beleszédülök a feladat nagyságába, de tudósként és felfedezőként kötelességem, hogy tanúbizonyságát adjam a Világ Nagyszerűségének.

A Ház Ablakai Nagy Udvarokra néznek; sivár, üres, kővel burkolt terekre. Az Udvarok általában négyoldalúak, bár néha látni hat-, nyolc- vagy akár csak háromoldalúakat is, melyek különösen furcsák és komorak.

A Házon kívül csak az Égitestek léteznek: a Nap, a Hold és a Csillagok.

A Háznak három Szintje van. Az Alsó Csarnokok a Dagályok uralma alatt állnak; Ablakai - az egyik Udvar túloldaláról nézve - szürkészöldek a Nyughatatlan Vizek miatt, és fehérek a tajtékos Haboktól. Az Alsó Csarnokok halak, rákfélék és tengeri növényzet formájában biztosítják a táplálékot.

A Felső Csarnokok, ahogy már említettem, a Felhők Birodalma; Ablakai szürkésfehérek és ködösek. Időnként látni, ahogy egy egész sor Ablak hirtelen fénybe borul a villámlástól. A Felső Csarnokokból származik a Friss Víz, ami Eső formájában hullik az Előcsarnokokban, és Patakokban folyik le a Falakon és Lépcsősorokon.

Ezek között a (nagyrészt lakhatatlan) Szintek között helyezkednek el a Középső Csarnokok, a madarak és az ember Birodalma. A Ház Gyönyörű Rendje ad számunkra Életet.

Ma reggel kinéztem a Tizenennyolcadik Délkeleti Csarnok egyik Ablakán. Az Udvar túloldalán a Másikat láttam az egyik Ablakban. Az Ablak magas és sötét volt; a Másik magas homlokú, nemes fejét és gondosan nyírt szakállát az egyik Sarok foglalta keretbe. Mint oly gyakran, a Másik most is gondolataiba merült. Intettem neki, de

hiába. Erre szélesebb mozdulatokkal integettem, lendületesen fel-le ugráltam. De a Háznak sok Ablaka van, ő pedig nem vett észre.

Lista mindazokról, akik valaha éltek, és arról, amit tudunk róluk

A BEJEGYZÉS KELT AZ ÖTÖDIK HÓNAP TIZEDIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Biztosan tudható, hogy a Világ kezdete óta tizenöt ember élt. Valószínű, hogy többen is éltek, de tudósként kénytelen vagyok a bizonyítékok szerint fogalmazni. A tizenöt emberből, akiknek a létezése igazolható, jelenleg csak Jómagam és a Másik élünk.

Most megnevezem a tizenöt embert, és akinél lényeges, a lakhelyét is.

Az Első Személy: Jómagam

Úgy hiszem, harminc és harmincöt év között járhatok. Nagyjából 183 centiméter magas vagyok, testalkatom sovány.

A Második Személy: A Másik

A Másik korát ötven és hatvan év közé becsülöm. Úgy 188 centiméter magas, hozzám hasonlóan karcsú alkat. Korához képest erős és fitt. Bőre sárgás-kreolos árnyalatú. Haja rövid és, ahogy a bajusza is, sötétbarna. Szakálla őszül - szinte már teljesen fehér -, gondosan nyírt, formája kissé hegyes. Koponyája kimondottan finom formájú: a kiugró járomcsontok arisztokratikusak, a homloka magas és megkapó. A Másik összességében barátságos, de kissé szigorú ember benyomását kelti, aki az intellektusnak szentelte az életét.

A Másik is tudós, akárcsak én, és mivel az egyetlen élő ember rajtam kívül, természetesen nagyra értékelem a barátságát.

A Másik úgy véli, hogy létezik egy Nagy és Titkos Tudás elrejtve valahol a Világban, ami hatalmas erővel ruház fel minket, ha egyszer rátalálunk. Abban nem teljesen biztos, hogy ez a Tudás mit

takar pontosan, de több elmélete is van arról, mire is lehetünk képesek általa:

1. Le tudnánk győzni a Halált, és halhatatlanná válnánk.
2. Telepatikus úton megmondhatnánk, mit gondol a másik.
3. Sasokká változtathatnánk magunkat, hogy felrepüljünk az Égbe.
4. Halakká válhatnánk, és a Dagályokban úszhatnánk.
5. Képesek lennénk pusztán a gondolatainkkal tárgyakat mozgatni.
6. El tudnánk oltani és újra meggyújtani a Napot és a Csillagokat.
7. Uralkodnánk az alacsonyabb intellektusú lényeken, és az akaratunk alá hajtanánk őket.

A Másik meg Én szorgalmasan kutatjuk ezt a Tudást. Hetente kétszer találkozunk (Keddenként és Péntekenként), hogy beszámoljunk egymásnak a munkánkról. A Másik aprólékos gondossággal szervezi az idejét, és soha nem engedi, hogy a találkozóink tovább tartsanak egy óránál.

Ha ezektől eltérő időben kíván látni, addig kiabálja, hogy „Piranesi!”, amíg meg nem jelenek.

Piranesi. Így szólít.

Ami különös, mert emlékeim szerint nem ez a nevem.

A Harmadik Személy: A Kekszdobozos Férfi A Kekszdobozos Férfi a Harmadik Északnyugati Csarnok egyik Üres Fülkéjében található csontváz. A csontokat sajátos módon rendezték el: az egyforma hosszúakat összegyűjtötték, és hínárból készült zsineggel kötötték össze. Jobb oldalra helyezték a koponyát, a bal oldalon pedig egy kekszesdobozba gyűjtötték az apró csontokat - ujj- és lábujj csontokat, csigolyákat stb. A kekszesdoboz piros, és kekszek képe, valamint a legendás *Huntley & Palmers* és *Family Circle* lógók díszítik.

Mikor felfedeztem a Kekszdobozos Férfit, a hínárzsineg kiszáradt és elfoszlott, a csontok pedig meglehetősen rendezetlenek voltak. Új zsineget készítettem halbőrből, és átkötöttem a csontkupacokat. Most már ismét rendben vannak.

A Negyedik Személy: Az Elrejtett Személy Egy nap, három évvel ezelőtt megmásztam a Tizenharmadik Előcsarnok Lépcsősorát. Mivel a Felhők épp eloszlottak a Felső Csarnokok ezen Régiójában, és ragyogó, tiszta Napfény töltötte be őket, elhatároztam, hogy tovább vizsgálódom. Az egyik Csarnokban (mely közvetlenül a Tizennyolcadik Északkeleti Csarnok felett található) egy félig összeroskadt csontvázra bukkantam a Fal és egy Alapzat közti szűk résbe beékelődve. Jelenlegi helyzetéből arra következtetek, hogy eredetileg a mellkasához felhúzott térdekkel ülhetett. Nem tudtam megállapítani a nemét. Ha kivenném a csontokat, hogy megvizsgáljam őket, nem tudnám visszatenni mindet a helyére.

Az Ötödiktől a Tizennegyedik Személyekig: Az Alkóv Lakói

Az Alkóv Lakói mind csontvázak. Csontjaik egymás mellett hevernek egy Üres Alapzaton a Legészakibb Alkóvban, a Tizennegyedik Délnyugati Csarnokban.

Kísérletképp három csontvázat nőként, hármat férfiként azonosítottam, négynek pedig nem tudtam semmilyen bizonyossággal megállapítani a nemét. Az egyiküket a Halbőrös Embernek neveztem el. A Halbőrös Ember csontváza nem teljes, és a Dagályok sokat lekoptattak a csontokból. Némelyik alig nagyobb egy csontszilánknál. Pár csont végén apró bemélyedések és halbőrmaradványok találhatók. Ebből levontam néhány következtetést.

1. A Halbőrös Ember csontváza idősebb a többinél.
2. A Halbőrös Ember csontváza egykor másképp volt elhelyezve, csontjait halbőrszíjakkal kötötték össze, de azok idővel lebomlottak.

3. Akik a Halbőrös Ember után éltek (feltételezhetően az Alkóv Lakói), olyan nagy becsben tartották az emberi életet, hogy türelmesen összegyűjtötték a csontjait, és saját halottjaik mellé fektették.

Felmerült bennem a kérdés: amikor úgy érzem majd, hogy itt az idő, jöjjenek ide, és feküdjek le az Alkóv Lakói mellé? Becslésem szerint még négy felnőttnek van ott hely. Habár még fiatal vagyok, és Halálom napja (remélem) távoli, elég sokat gondolkodtam már ezen.

Egy másik csontváz is fekszik az Alkóv Lakói mellett (de ezt nem számítom az ott élők közé). Egy nagyjából 50 centis élőlény maradványa, amelynek a testével megegyező hosszúságú farka volt. Összehasonlítottam a csontjait a különböző Teremtmények formáló Szobrokkal, és úgy vélem, egy majomhoz tartoznak. Soha nem láttam még élő majmot a Házban.

A Tizenötödik Személy: Az Összehajtott Gyermek Az Összehajtott Gyermek is csontváz. Úgy hiszem, nőnemű lehetett, és nagyjából hétéves. Egy Üres Alapzaton van kiállítva a Hatodik Délkeleti Csarnokban. A térde felhúzva az álláshoz, karjaival átöleli a lábát, a feje lehajtván. Nyaka körül korallgyöngyökből és halcsontokból fűzött ékszer függ.

Nagyon sokat gondolkodtam, milyen is a viszonyom a gyermekhez. A Világban (ahogyan azt korábban már elmagyaráztam) csak Én és a Másik élünk; mindketten férfiak vagyunk. Hogyan lesz a Világnak új Lakója, ha mi már nem leszünk? Hitem szerint a Világ (vagy ha úgy tetszik, a Ház, hiszen a kettő minden szempontból azonos) úgy kívánja, hogy a Lakója maga legyen Gyönyörűségének tanúja és Kegyelmeinek befogadója. Feltételezem, hogy a Ház az Összehajtott Gyermeket Feleségemül szánta, csak valami közben ezt megakadályozta. Amióta ez először eszembe jutott, úgy tűnt helyesnek, hogy mindenemet megosszam vele.

Rendszeresen látogatom a Halottakat, főleg az Összehajtott Gyermekeket. Ételt, vizet és vízililiomokat viszek nekik az Alsó Csarnokokból. Beszélek hozzájuk, elmesélem nekik, épp min dolgozom, és beszámolok a Csodákról, amiket a Házban látok, így tudják, hogy nincsenek egyedül.

Csak én cselekszem így, a Másik nem. Amennyire tudom, nem gyakorol semmiféle vallást.

A Tizenhatodik Személy

És Te. Ki vagy Te? Kinek írom e sorokat? Utazó lennél, aki kijátszotta a Dagályokat, és átkelve Törött Padlókon és Elhagyott Lépcsőkön, elérte ezeket a Csarnokokat? Vagy olyasvalaki vagy, ki saját Csarnokaimban él, jóval halálom után?

A naplóim

A BEJEGYZÉS KELT AZ ÖTÖDIK HÓNAP TIZENHETEDIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN,
MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Megfigyeléseimet a jegyzetfüzeteimben vezetem. Két okból csinálom mindezt. Először is azért, mert az írás rákényszerít a pontosságra és gondosságra. Másodszor pedig, hogy továbbadhassam minden tudásomat neked, a Tizenhatodik Személynek. Jegyzetfüzeteimet egy barna bőrtáskában tartom; a táskát pedig általában egy üregbe, a Második Északi Csarnok Északkeleti Sarkában álló, a Rózsabokron Fennakadt Angyal Szobra mögé rejtem. Szintén itt tartom az órát is, amire Keddenként és Péntekenként van szükségem, amikor a Másikkal találkozom 10 órakor. (A többi napon igyekszem nem magammal vinni az órát, attól tartok ugyanis, hogy a Tengervíz a belsejébe jut, és tönkreteszi a szerkezetet.)

Az egyik füzetemben az Árapály-Táblázatom van. Ebben rögzítem a Dagályok Tetőpontjainak és Mélypontjainak Időpontját és Nagyságát, és a közelgő Dagályokkal kapcsolatos számításaimat. Egy másik füzetemben vezetem a Szobrok Katalógusát. A többi a Naplóimnak ad otthont, ezekbe jegyzem föl a gondolataimat és emlékeimet, és írom le a napjaimat. Ez idáig a Naplóim kilenc füzetet töltöttek meg; ez a tizedik. Mindegyik számozott, és a dátumokat is tartalmazza.

Az első 2011. decembertől 2012. júniusig tart.

A másodikon a 2012. júniustól 2012. novemberig felirat áll.

A hármas számú eredetileg a 2012. november feliratot viselte, de ez valamikor át lett húzva, és új felirat került rá: *A Sírás és Jajgatás Éve Tizenketteáik Hónapjának Harmincaáik Napjától A Korall Csarnokok felfeáezésének Éve Heteáik Hónapjának Negyeáik Napjáig.*

A második és a harmadik Naplóból is hiányoznak lapok; durván kitépték őket. Próbáltam megfejteni ennek az okát, és elképzelni, ki tehette ezt, de még nem jutottam semmire.

A negyedik címe *A Korall Csarnokok felfeázésének Éve Heteáik Hónapjának Tizeáik Napjától A Csillagképek elnevezésének Éve Negyeáik Hónapjának Kilenceáik Napjáig.*

Az ötödiken *A Csillagképek elnevezésének Éve Negyeáik Hónapjának Tizenötöáik Napjától A Halottak megszámlálásának és elnevezésének Éve Kilenceáik Hónapjának Harmincaáik Napjáig* feliratú címke díszeleg.

A hatodik címe *A Halottak megszámlálásának és elnevezésének Éve Tizeáik Hónapjának Első Napjától A Huszaáik és Huszonegyeáik Északkeleti Csarnokok Mennyezetének beomlásának Éve Másóáik Hónapjának Tizennegyedáik Napjáig.*

A hetedik Napló *A Huszaáik és Huszonegyeáik Északkeleti Csarnokok Mennyezetének beomlásának Éve Másóáik Hónapjának Tizenheteáik Napjától* ugyanezen Év utolsó Napjáig tart.

A nyolcadikon *A Kilencszázhatvanaáik Déli Csarnokba tett utazásom Évének Első Napjától* ugyanezen Év Tizeáik Hónapjának Tizenötöáik Napjáig felirat áll.

A kilences számú Napló *A Kilencszázhatvanaáik Déli Csarnokba tett utazásom Éve Tizeáik Hónapjának Tizenhatoáik Napjától Az Albatrosz Délnyugati Csarnokokba érkezésének Éve Ötödik Hónapjának Negyedik Napjáig* tart.

Ezt a Naplót (a tizediket) az Ötödik Hónap Ötödik Napján kezdtem írni, az Évben, mikor az Albatrosz a Délnyugati Csarnokokba jött.

A naplóvezetés egyik hátránya, hogy nehéz visszakeresni benne a fontos bejegyzéseket, ezért rászoktam, hogy külön füzetet használok Tárgymutatóként. Ebben a Naplóban az ábécé minden betűjének meghatározott számú oldalt szenteltem (többet a gyakori betűknek, mint például az A-nak és a T-nek, kevesebbet a ritkán

előfordulóknak, amilyen a Q és az X). Minden betű alatt témakörönként listázom a bekezdéseket, és feljegyzem, hol találhatók a Naplóimban.

Visszaolvasva az imént leírtakat, feltűnt valami. Kétfajta rendszert használtam az évek számozásához. Hogy nem vettem ezt eddig észre?

Hanyagságon kaptam magam. Csak az egyik rendszerre lenne szükség. Kettő csak felforduláshoz, bizonytalansághoz, kétséghez és zavarhoz vezet. (Ráadásul nagyon nem esztétikus.)

Az első rendszerező elv szerint két évet 2011-nek és 2012-nek neveztem el. Ez a fantáziátlanság mélyen szíven üt. Ráadásul arra sem emlékszem, mi történhetett kétezer évvel ezelőtt, amitől azt gondoltam, hogy az az év jó kezdőpont lehetne. A második szisztéma alapján már olyan neveket adtam az éveknek, mint „A Csillagképek elnevezésének Éve”, vagy „A Halottak megszámlálásának és elnevezésének Éve”. Ez sokkal jobban tetszik. Ettől minden Évnek sajátos karaktere lesz. Ezt a rendszert kell a továbbiakban folytatnom.

A Szobrok

A BEJEGYZÉS KELT AZ ÖTÖDIK HÓNAP TIZENNYOLCADIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN,
MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Néhány Szobrot jobban szeretek a többinél. A Méhkast Cipelő Nő Szobra is ilyen.

Egy másik - talán ezt szeretem a *legjobban* - az Ötödik és Negyedik Északnyugati Csarnokok közti Ajtó mellett áll. Egy Faun Szobra ez, egy félig ember, félig kecske teremtményé, fején rakoncátlan fürtökkel. Arcán könnyed mosoly, mutatóujját az ajkára szorítja. Mindig is volt egy olyan érzésem, hogy mondani akar nekem valamit, vagy talán figyelmeztetni akar valamire: *Csitt!*, szinte hallok szavát. *Légy óvatos!* De hát mégis miféle ismeretlen veszély lehetne itt? Egyszer a Faunnal álmodtam; havas erdőben állt, és egy leánygyermekhez beszélt.

Az Ötödik Északi Csarnokban álló Gorillaszobor mindig ámulatba ejt. Hátsó Lábán guggolva előredől, és Erős Karján és Öklén támaszkodik. Arca lenyűgöző. Vastag Szemöldöke beárnyékolja Tekintetét, s bár egy emberen ez az arckifejezés talán mogorvának tűnne, de a Gorillán épp az ellenkező hatást kelti. Többek között Béke, Nyugalom, Erő és Kitartás sugárzik róla.

Még sok olyan Szobor van, amiket nagyon szeretek - a Cintányérokon Játzó Fiatal Fiú, a Kastélyt Cipelő Elefánt, a Sakkozó Királyok Szobra. Egyről még említést kell tennem, mely nem kimondottan a kedvencem. De ez a Szobor, vagy jobban mondva Szoborpár mindig megragadja a figyelmemet, ahányszor csak látom. A Szobrok az Első Nyugati Csarnok Keleti Ajtaját szegélyezik. Nagyjából hat méter magasak, és két szempontból is szokatlanok: először is, sokkal nagyobbak, mint a többi Szobor az Első Nyugati Csarnokban; másodsor pedig befejezetlenek. Törzsük a Falból emelkedik ki a Derekuknál; Karjukkal hátranyúlva erőből

tolják magukat; Izmaik dagadnak, Arcuk eltorzul az erőlködéstől. Nem épp kényelmes helyzet az elmélkedéshez. Látszólag komoly fájdalmaik vannak, küzdenek, hogy megszülessenek; és erőfeszítésük bár eredménytelen, mégsem adják fel. Fejükön rendkívüli szarvakat viselnek, ezért elneveztem őket Szarvas Óriásoknak. A Szerencsétlen Sorssal szembeni Törekvést és Küzdelmet testesítik meg.

Vajon illetlenség a Házzal szemben, hogy néhány Szobrát jobban szeretem a többinél? Néha eltöprengek ezen a kérdésen. Úgy hiszem, a Ház egyforma szeretetben és áldásban részesíti összes teremtményét. Próbáljak meg én is így tenni? De közben mégis úgy látom, az emberi természet sajátja, hogy valamit jobban kedvel a többinél, hogy egy dolognak nagyobb jelentőséget tulajdonít a másiknál.

Vajon léteznek fák?

A BEJEGYZÉS KELT AZ ÖTÖDIK HÓNAP TIZENKILENCEDIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Sok minden ismeretlen számunkra. Egyszer - nagyjából hat vagy hét hónappal ezelőtt - megláttam egy szelíd Dagály tetején úszó élénksárga foltot a Negyedik Nyugati Csarnok alatt. Nem tudtam, mi lehet az, ezért belegázoltam a Vízbe, és elkaptam. Egy gyönyörű levél volt, melynek mindkét vége csúcsosan elvékonyodott. Persze elképzelhető, hogy olyan tengeri növényhez tartozott, amit még sosem láttam, de kétlem. A tapintása valahogy furcsa volt. Felülete taszította a Vízet, mintha arra született volna, hogy a Levegőben éljen.

MÁSODIK RÉSZ:
A MÁSIK

Batter-Sea

A BEJEGYZÉS KELT AZ ÖTÖDIK HÓNAP HUSZONKILENCEDIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Ma reggel tíz órakor a Második Délnyugati Csarnokba mentem, hogy találkozzam a Másikkal. Mikor beléptem a Csarnokba, ő már ott várt, egy Üres Alapzatra támaszkodott és az egyik fényes készülékén ügyködött. Jól szabott, szénfekete öltönyt viselt, és ragyogóan fehér inget, ami kellemes kontrasztot képzett sötét tónusú bőrével.

Anélkül, hogy felnézett volna a készülékről, így szólt:

- Szükségem lenne némi információra.

Gyakran előfordult ez: annyira belemerül a munkájába, hogy elfelejt köszönni, vagy megkérdezni, hogy vagyok, de nem bánom. Csodálom a tudományos munkája iránti elkötelezettségét.

- Milyen információra? Segíthetek? - kérdeztem.

- Természetesen - felelte. - Sőt, nélküled nem is jutnék sokra. Kutatásom mai témája ugyanis - ekkor felpillantott elfoglaltságából és rám mosolygott - te vagy!

Egészen elragadó a mosolya, amikor épp eszébe jut mosolyogni.

- Igazán? - csodálkoztam. - És mire próbálsz meg rájönni? Van egy hipotézised velem kapcsolatban?

- Pontosan.

- És mi lenne az?

- Azt nem mondhatom meg. Azzal akár befolyásolhatnám is a szerzett adatokat.

- Ó! Valóban, ez igaz. Elnézést.

- Semmi gond - felelte. - A kíváncsiság természetes dolog.

Fényes műszerét az Üres Alapzatra helyezte, és felém fordult.

- Ül le! - szólta.

Keresztbe vetett lábbal letelepedtem a Kövezetre, és vártam, hogy kérdezgetni kezdjen.

- Kényelmesen ülsz? Remek. Akkor kezdjük is. Mondd, mire emlékszel?

- Hogy mire emlékszem? - kérdeztem vissza zavarodottan.

- Igen.

- Ebből a kérdésből hiányzik a konkrétum - feleltem.

- Ennek ellenére próbáld meg megválaszolni! - kérte.

- Nos - kezdtem -, azt hiszem, a válasz az, hogy mindenre. Mindenre emlékszem.

- Valóban? Ez igencsak komoly állítás. Biztos vagy benne?

- Úgy hiszem.

- Mondj nekem néhány példát azokra a dolgokra, amikre emlékszel.

- Rendben. Tegyük fel, hogy megnevezel egy Csarnokot, többnapnyi járásra innen. Feltéve, hogy jártam már ott, azonnal meg tudnám neked mondani, hogyan jutsz el oda. Meg tudnék nevezni minden Csarnokot, amin át kell haladnod. Leírnám neked a nevezetes Szobrokat, amiket a Falakon láthatsz, és elég nagy pontossággal az elhelyezkedésüket is megmondanám - hogy az Északi, Déli, Keleti vagy Nyugati oldalon lévő Falakon állnak-e -, és hogy milyen messze álltak a Fal mentén. Aztán fel tudnám még sorolni az összes...

- És mi a helyzet Batter-Sea-vel? - kérdezte a Másik.

- Hogy... Micsoda? - lepődtem meg.

- Batter-Sea. Nem emlékszel rá?

- Nem... én... Batter-Sea?

- Igen.

- Nem értem.

A Másik magyarázatára vártam, de ő nem felelt. Láttam, hogy behatóan tanulmányoz engem, és biztos voltam benne, hogy ez a kérdés létfontosságú, bármivel is foglalkozik a kutatásában. Arról viszont fogalmam sem volt, hogyan kellene felelnem rá.

- Batter-Sea nem egy létező szó - mondtam végül. - Nem jelent semmit. Nincs semmi a világon, amit ezen hangok kombinációja hívna életre.

A Másik továbbra sem szólt semmit, csak áthatóan bámult. Zavarodottan néztem vissza rá.

Majd hirtelen felismertem a helyzetet.

- Ó, már tudom, mit csinálsz! - mondtam nevetve.

- Miért, mit csinálok? - kérdezte a Másik mosolyogva.

- Ki kell derítened, igazat mondok-e. Az előbb azt állítottam, hogy képes vagyok elmagyarázni az utat minden általam már látogatott Csarnokba. De te nem tudnád megítélni állításom igazságtartalmát. Például ha leírnám neked a Negyvenhatodik Északi Csarnok felé vezető Utat, nem tudnád, hogy pontos-e az iránymutatásom, mert még sosem jártál ott. Úgyhogy feltettél nekem egy kérdést, benne egy értelmetlen szóval: Batter-Sea. Nagyon ravaszul olyan szót választottál, ami akár létező hely is lehetne. Egy hely, amit a Tenger hullámai ostromolnak, hiszen a Sea szó jelentése Tenger, a batter pedig annyit tesz: ostromol. Na már most, ha azt válaszolom, hogy ismerem ezt a helyet, és elmondom, hogyan juthatsz el oda, akkor tudni fogod, hogy hazudok. Hogy csak kérkedtem a tudásommal. Így hát ellenőrző kérdésként bele kellett ezt is szőnöd.

- Pontosán - bólintott a Másik. - Pontosán ezt csináltam.

Mindketten elnevettük magunkat.

- Van még más kérdésed is számomra? - érdeklődtem.

- Nem. Ennyi volt csupán - felelte. Már épp elfordult volna, hogy betáplálja az adatokat a csillogó műszerébe, de valami felkeltette a figyelmét velem kapcsolatban, és zavartan nézett rám.

- Mi az? - kérdeztem.

- A szemüveded. Mi történt vele?
- A szemüvegemmel?
- Igen - felelte. - Valahogy kissé... furcsának tűnik.
- Mire gondolsz?
- A szárai körbe vannak tekerve valamilyen szállal. A végei meg lelógnak kétoldalt.

- Ó, értem már - ugrott be végre. - Igen, a szemüvegem szára állandóan letört. Először a bal. Aztán a jobb is. A sós Levegő kikezdte a műanyagot. Különböző javítási módokkal kísérletezem. A balra halbőrcsíkokat tekertem és halenyvet kentem, a jobbnál hínárt használtam. Ez kevésbé tűnik megfelelőnek.

- Igen, el tudom képzelni.

Az alattunk lévő Csarnokokban az érkező Dagály nekicsapódott egy Falnak. *Bumm!* Visszahúzódott, áthömpölygött az Ajtókon, majd a Következő Csarnok Falának is nekivágódott. *Bumm! Bumm! Bumm!* Ismét visszahúzódott, majd újra előretört. A Második Délnyugati Csarnok úgy zengett, akár egy hangszer tépett húrja.

A Másik láthatóan ideges lett.

- Ez nagyon közelinek tűnt - szólalt meg. - Nem lenne jobb, ha elindulnánk?

Nem értette a Dagályokat.

- Semmi szükség rá - nyugtattam meg.

- Rendben - felelte, de nem hangzott túl bizakodónak. Szeme tágra nyílt, légzése egyre felszínesebb és gyorsabb lett. Ajtóról Ajtóra kapta a pillantását, mintha arra számítana, hogy bármelyik pillanatban Víz kezd majd bezúdulni rajtuk.

- Nem szeretném, ha elragadna - mondta.

Egyszer a Másik éppen a Nyolcadik Északi Csarnokban járt. Egy erős Dagály emelkedett a Tizedik Előcsarnokban, ami Észak felől érkezett, majd pár pillanattal később egy hasonlóan intenzív Dagály támadt a Tizenkettedik Előcsarnokban, a Keleti felől. Hatalmas

mennyiségű Víz ömlött a környező Csarnokokba, abba is, ahol éppen a Másik állt. A Hullámok elragadták és magukkal sodorták, keresztül az Ajtókon, és a Falakhoz és a Szobrokhoz vágták. Jó párszor teljesen elmerült, és azt hitte, megfullad. A Dagályok végül a Harmadik Nyugati Csarnok Kövezetére vetették (hétcsarnoknyira attól, ahonnan elsodorták). Itt találtam rá. Hoztam neki egy takarót és hínárból meg kagylóból főzött forró levest. Amint ismét lábra tudott állni, szó nélkül távozott. Nem tudom, hova mehetett. (Sosem tudom igazán.) Ez a Csillagképek elnevezésének Évében, a Hatodik Hónapban történt. Azóta a Másik nagyon fél a Dagályoktól.

- Nem vagyunk veszélyben - mondtam neki.

- Biztos vagy benne? - kérdezte.

Bumm! Bumm!

- Igen - feleltem. - Öt perc múlva a Dagály eléri a Hatodik Előcsarnokot, és megmássza a Lépcsősorát. A Második Déli Csarnokot, innen kétcsarnoknyira Keletre egy órán belül elárasztja. De a Víz legfeljebb bokáig emelkedik majd, és nem ér el bennünket.

Bólintott, de aggodalma nem csökkent, s nem sokkal ezután távozott.

A kora esti órákban a Nyolcadik Előcsarnokba mentem halászni. Nem gondoltam a Másikkal folytatott beszélgetésünkre; a vacsorámon járt az eszem, és a Szobrok Szépségét csodáltam az Esti Fényben. De ahogy ott álltam, és hálómat az Alsó Lépcsősor Hullámai közé vetettem, egy kép villant be. A szürke ég előtt fekete írást láttam, és élénkpiros villódzást; szavak sodródtak felém - fehér szavak a fekete háttéren. Ezzel egy időben hirtelen harsogó lárma támadt és fémes ízt éreztem a nyelvemen. És a képek - nem többek valójában, mint töredékei vagy árnyai a valódi képeknek - egy furcsa szóban egyesültek: „Batter-Sea”. Próbáltam megragadni őket, hogy jobban kivehetővé váljanak, de akár az álmokképek, hirtelen megfakultak, és már el is tűntek.

A fehér kereszt

A BEJEGYZÉS KELT AZ ÖTÖDIK HÓNAP HARMINCADIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN,
MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Alaposabban megvizsgálva az előző naplót (a kilences számút), látni, hogy igen keveset írtam a tavalyi év utolsó hónapjáról és az idei év első másfél hónapjáról. (Néha okkal történik ilyesmi, ezt alább el is magyarázom.) Ebben az időszakban olyasmi történt, amiről már készültem írni. Most bele is vágok.

A Tél leghidegebb szakaszában jártunk. A hó halmokba gyűlt a Lépcsősorok Fokain. Az Előcsarnokok Szobrai hóköpenyt, szemfedőt vagy kalapot viseltek. A kinyújtott Karú Szobrok (amikből elég sok van) lelógó kardként jégcsapot tartottak a Kezükben, vagy egész sor jégcsap lógott le a Karjukról, mintha tollaik nőttek volna.

Van valami, ami köztudott, de mindig elfelejtem: a Tél nagyon kemény. Folyton-folyvást hideg van, és csak nagy nehézségek és erőfeszítések árán tud az ember melegen maradni. Minden évben, ahogy közelít a Tél, elégedett vagyok Magammal, hogy milyen bőséges készleteket sikerült felhalmoznom száraz hínárból, amit fűtőanyagként tudok használni. De ahogy telnek a napok, hetek és hónapok, egyre kevésbé érzem megfelelőnek a felkészültségemet. Annyi réteg ruhát viselek, amennyit csak fel bírok húzni. Péntekenként leltározzom a hínárkészletemet, és kiszámolom, mennyit használhatok fel naponta, hogy a fűtőanyagom kitartson Tavaszig.

A tavalyi év Tizenkettedik Hónapjában a Másik felfüggesztette a Nagy és Titkos Tudás iránti kutatását, és lemondta a találkozóinkat, mert úgy találta, hideg van ahhoz, hogy álldogáljunk és beszélgessünk. Ujjaim elgémberedtek a hidegtől - amitől megcsúnyult a kézírásom. Végül aztán teljesen felhagytam a Naplóm vezetésével.

Az Első Hónap közepe táján Szél támadt Dél felől. Napokig szüntelenül fújt, és bár igyekeztem nem panaszkodni, elég embert próbáló időszaknak éltem meg. Szűrös Darát fújt a Csarnokokba. Rám rontott éjszaka, miközben az ágyamban feküdtem a Harmadik Északi Csarnokban. Süvöltött az Előcsarnokokban, maroknyi hókupacokat kapva fel, hogy apró szellemeket formázzon belőlük.

Akadtsz azért jó is a Szélben.

Néha keresztülfújt a Szobrok apró üregein és repedésein, amitől azok meglepő dalra fakadtak, és fütyülni kezdtek. Soha nem gondoltam volna, hogy a Szobroknak hangjuk is van, és a puszta örömtől nevethetnékem támadt.

Egyik reggel korán keltem, és a Negyvenharmadik Előcsarnokba mentem. Szürke és homályos Csarnokokon haladtam keresztül, az Ablakokon át épp csak egy kis Fény szüremlett be - nem is valódi Fény, inkább csak emléke önmagának.

A tervem az volt, hogy gyűjtök némi hínárt fűtőanyagnak és élelemnek. Általában meg kell várnom a Tavaszt, a Nyarat és az Őszet, hogy kiszárítsam a hínárt. Télen hideg és nyirkos az idő ehhez. De felötlött bennem, hogy ha fel tudnám akasztani a hínárokat (mondjuk egy Ajtókeretre), a Szél nagyon gyorsan kiszáríthatná őket. Az egyetlen nehézséget a hínár megfelelő rögzítése jelentette, hogy ne repüljön el a Viharban. Ennek megoldására három különböző módszert is kitaláltam, és alig vártam, hogy kipróbáljam, melyik a leginkább célravezető.

Ahogy áthaladtam a Tizenegyedik Nyugati Csarnokon, a Szél egyik Járólapról a másikra sodort, mintha egy sakkfigura lennék a táblán. (Volt néhány igazán eredeti lépésem!)

Lemásztam a Negyvenharmadik Előcsarnok Lépcsősorán, és beléptem a közvetlenül a Harminchetedik Délnyugati Csarnok alatt fekvő Alsó Csarnokba. A Szélnek is betudhatóan a Dagályok még hatalmasabbak és veszélyesebbek voltak, az Apályok pedig alacsonyabbak. Éppen Apály volt, és a Tenger annyira visszahúzódott, hogy egy csepp Víz sem volt a Csarnokban (ami

máskülönben szinte soha nem történik meg). A Csarnokot a Dagály hordaléka borította: apró zászlókként lebegő hínárok és kavicsok, tengericsillagok meg kagylók, amelyek végigzörögtek a Kőpadlón, ahogy a Szél kergette őket.

Korán volt még, néhány perccel járt csak Hajnal után. Láttam a sápadt arany Égboltot tükröződni az Udvar Ablakain. Az előttem elterülő szürke, nyughatatlan Vizeket a szomszédos Csarnokba vezető Ajtó keretezte. A Víz vadsága ellentétben állt az Ajtókeret szigorú vonalaival. Lehajoltam, és szedegetni kezdtem a hideg, nedves hínárt. Még ezt az egyszerű feladatot is megnehezítette a Szél, mert az energiám nagy részét felemésztette, hogy egy helyben maradjak. A Szél a hínárszálakba is belekapott; a csíkok rátekeredtek a kezemre, amitől az elgémberedett.

Kis idő után felegyenesedtem, hogy kinyújtóztassam a hátam. Ismét a szemközti Ajtókeretre pillantottam.

Egy jelenést láttam! A homályos, szürke Levegőben, a sötét Vizek felett egy fehér, fénylő kereszt függött. Fehérsége lángoló fehérség volt; messze túlragyogta a háta mögött álló, Szobrokkal borított Falat. Gyönyörű volt, de nem értettem. A következő pillanatban valamennyire sikerült értelmeznem a látványt: egyáltalán nem egy kereszt volt, de valami hatalmas és fehér, és sebesen siklott felém a Szélben.

Mi lehet ez? Biztosan egy madár, de ha ilyen nagy távolságról is látom, hatalmasnak kell lennie, sokkal nagyobbak, mint amekkorákat látni szoktam. Továbbsodródott, egyenesen felém haladt. Kitárt szárnyára válaszul én is széttártam karjaimat, mintha megölelni készülnék. Hangosan megszólítottam. *Légy üdvözölve! Légy üdvözölve! Légy üdvözölve*, akartam volna mondani, de a Szél belém fojtotta a szót, és csak annyit bírtam kipréselni magamból: „Légy! Légy! Légy!”

A madár elvitorlázott a háborgó Hullámok felett, melyek egyszer sem érték el a szárnyait. Ügyes és könnyed mozdulattal finoman oldalra billent, hogy átférjen a bennünket elválasztó Ajtókereten.

Szárnyai fesztávja még az Ajtó szélességét is meghaladta. Tudtam már, mi volt az! Egy albatrosz!

Tovább közeledett, egyenesen felém: talán az albatrosszal arra rendeltettünk, hogy egyesüljünk, és egy teljesen új rendű élőlénné váljunk: Angyallá! Ez a gondolat egyszerre volt izgalmas és rémisztő számomra, de továbbra is mozdulatlanul, kitárt karokkal álltam, az albatrosz röptét utánozva. (Elképzeltem, hogy meglepődne a Másik, ha új Angyalszárnyaimon berepülnék hozzá a Második Délnyugati Csarnokba, a Béke és Öröm hírét hozva neki!) Szívem egyre hevesebben vert.

Érkezése pillanatában - amikor azt gondoltam, hogy bolygók módjára összeütközünk, és eggyé válunk! - ziháló kiáltást hallattam - *Aahhhh!*. Ezzel együtt valamilyen felgyülemlett feszültség távozott belőlem, aminek létezéséről nem is tudtam addig a pillanatig. Hatalmas, fehér szárnyak suhantak el felettem. Éreztem a Levegőt, amit magukkal hoztak, és a csípős, sós, vad illatát a Távoli Dagályoknak és Szeleknek; rettentő messzi Csarnokokban barangoltak, amiket sosem láthatok.

Az albatrosz az utolsó pillanatban bukott át a bal vállam felett. A Kövezetre zuhantam. Kétségbeesetten, riadtan verdesett szárnyaival, izmos rózsaszín lábát előremeresztve, majd a Levegőből a Kövezetre roskadt. A Levegőben csodálatos teremtmény volt - egy Mennyei Lény -, de a Padló kövén halandó, kitéve minden ezzel járó szégyennek és ügyetlenségnek.

Összeszedtük magunkat. Most, hogy a száraz Kövezeten állt, még sokkal nagyobbnak tűnt: feje majdnem a szegycsontomig ért.

- Nagyon örvendek a találkozásnak - szóltam. - Üdvözöllek. Én vagyok eme Csarnokok Lakója. Az egyik Lakója. De a Másik nem túl nagy rajongója a madaraknak, úgyhogy vele valószínűleg nem fogsz találkozni.

Az albatrosz szélesre tárta a szárnyait, nyakát a Mennyezet felé nyújtotta. Torkából kattogó-búgó hang tört fel, amit nekem szóló

köszöntésképp értelmeztem. Szárnyának külső tollai sötétek voltak, majdnem feketék, egy csillag alakú fehér folttal.

Folytattam a hínárgyűjtést. Az albatrosz a Csarnokban járkált. Szürkés-rózsaszínes lába hangosan csattogott a Kövezeten. Időről időre odalépett hozzám megnézni, mit csinálok, mintha érdekelte volna a munkám.

Másnap visszatértem. Az albatrosz megmászta a Lépcsősort, és a Negyvenharmadik Előcsarnokban szemlélődött. S ez nem minden: képzelhetik az örömet, amikor észrevettem, hogy az Előcsarnok most már két albatrosznak adott otthont! A felesége csatlakozott hozzá! (Vagy talán az elsőként érkező madár volt a tojó, az újonnan csatlakozó pedig a hím. Ezen a ponton nem állt rendelkezésemre elegendő adat ahhoz, hogy biztos lehessenek ebben.) A tojó (vagy talán hím) albatrosznak másmilyen mintájú volt a fedőtollazata: fehérrel pettyezett, mintha ezüstöső hullott volna rá. Az albatroszok kitárták szárnyukat; körbetáncolták egymást; csőrüket a Mennyezet felé fordítva örömteli vijjogó, rikoltó hangot hallattak; összeérintették hosszú, rózsaszín csőrüket, hogy kifejezzék örömeiket.

Néhány nap múlva ismét ellátogattam hozzájuk. Ez alkalommal csendesebbnek tűntek, és egyfajta reménytelenség és csüggedtség lengte be az Előcsarnokot. Az általam hímnek gondolt albatrosz (tollán a csillag alakú mintázattal) összegyűjtött egy nagy adag hínárt az Alsó Csarnokból. Felkapott néhány csomót belőle, és halomba rakta a szálakat. Néhány perccel később elégedetlennek tűnt ezzel az elrendezéssel, újra felszedte a kupacot, és átvitte máshová. Ezt a műveletet vagy tucatszor megismételte.

- Azt hiszem, értem, mi a problémád - mondtam neki. - Fészket rakni jöttél ide, de nem találsz megfelelő anyagokat. Csak hideg, nyirkos hínár van itt, de neked valami szárazabbra van szükséged, hogy kényelmes fészket rakhass. De ne aggódj, azt hiszem, segíthetek neked. Van egy nagy adag száraz hínárom. Nem szárnyasként is úgy hiszem, kiválóan megfelel építőanyagnak. Máris megyek és idehozom.

A csillagos albatrosz széttárta szárnyait és kinyújtotta a nyakát; csőrével a Mennyezet felé bökött, és rekedtes, kattogó hangot hallatott. Úgy véltem, így fejezi ki izgatottságát.

Visszatértem a Harmadik Északi Csarnokba. Kibéleltem egy halászhálót vastag szálú műanyag szövettel. Belepakoltam annyi fészekalapanyagot, amennyi feltételezéseim szerint elég két ekkora madárnak. Nagyjából háromnapnyi fűtőanyagom. Ez nem elhanyagolható mennyiség, és tudtam, talán fázni fogok, ha elajándékozom. De hát mit számít néhány hideg nap, ha cserébe egy új albatrosz érkezik a Világra? Két további dolgot is tettem a csomagba: egy maroknyi tiszta, fehér tollat, amiket korábban találtam, és csak azért tartottam meg, mert tetszettek, és egy régi gyapjúpulóvert, ami már annyira lyukas volt, hogy aligha lehetett ruhának nevezni, de a fészek béléseként még jó szolgálatot tehet.

A Negyvenharmadik Előcsarnokba vittem a hálót. Azonnal felkeltettem a hím albatrosz érdeklődését; csőrével megragadott egy adag száraz hínárt, és rendezgetni kezdte a szálakat.

Nem sokkal ezután az albatroszok nagyjából egyméteres, magas fészket építettek, és tojást raktak bele. Kiváló szülők; odaadóan gondozták a tojást, most pedig ugyanolyan szorgalmasan látják el a fiókájukat. A kismadár lassan cseperedik, és egyelőre semmi jelét nem mutatja, hogy készen állna a repülésre.

Így neveztem el ezt az évet az Évnek, mikor az Albatrosz a Délnyugati Csarnokokba jött.

A madarak némán ülnek a Hatodik Nyugati Csarnokban

A BEJEGYZÉS KELT AZ ÖTÖDIK HÓNAP HARMINCEGYEDIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Mióta két évvel ezelőtt a Huszadik és a Huszonegyedik Északkeleti Csarnokok Mennyboltja beomlott, a Háznak ezen a Vidékén megváltozott az Időjárás. Felhők sodródnak le a Törött Mennyezeteken át a Középső Csarnokokba, ahová normális esetben nem jönnének. A Világ ettől hűvös és szürke lett.

Ma reggel arra ébredtem, hogy reszketek a hidegtől. Egy Felhő úszott be a Harmadik Északi Csarnokba, ahol alszom. A Szobrok a fehér Ködre festett elegáns képeknek látszottak.

Sietve felkeltem, és a napi teendőimmal kezdtem foglalatoskodni. Hínárt gyűjtöttem a Kilencedik Előcsarnokban, és reggelire tápláló levest főztem; azután elindultam a Harmadik Délnyugati Csarnokba, hogy folytassam a Szobrok katalogizálását.

A Ház kimondottan csöndes volt. Egyetlen madár sem repkedett vagy énekelt. Hova tűnhettek mindannyian? Úgy látszott, ők is annyira terhesnek találták a Felhőjárta Világot, mint én. Végül a Hatodik Nyugati Csarnokban bukkantam rájuk. Itt gyűltek össze, s némán, várakozva gubbasztottak a Szobrok Vállán és Fején, Alapzatokon és Pilléreken.

Az Elárasztott Csarnokok

A BEJEGYZÉS KELT A HATODIK HÓNAP NYOLCADIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN,
MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Az Első Előcsarnoktól Keletre a Ház Elhagyatott. A Felsőbb Csarnokokból Faltörmelék és Szobrok hullottak alá a Törött Padlókon keresztül a Középső és Alsó Csarnokokba, Átjárókat zárva el. Van egy Terület, talán negyven-ötven Csarnoknyi, ahova a Dagályok sem jutnak be. Az idő előrehaladtával a Tengervíz elszivárgott, s ezek a Csarnokok Esővel teltek meg, sötét, mozdulatlan édesvizű Tavakat hozva létre. Ablakaik félig a Víz alá merültek vagy Faltörmelék takarja őket, ettől homályossá, árnyékossá váltak. A Dagályoktól elvágva szokatlanul némák.

Ezek az Elárasztott Csarnokok.

Ennek a Vidéknek a Peremén a Vizek sekélyek, nyugodtak, és vízililiomok borítják őket. Ám a közepén mélyek és alattomosak, tele törött Falazattal és elsüllyedt Szobrokkal. Az Elárasztott Csarnokok többsége megközelíthetetlen, de néhányat el lehet érni a Felső Szintről.

Hatalmas, göndör Hajú és Szakállas Férfiszobrok állnak bennük. A Szobrok a Falak mentén küszködnek, Felsőtestükkel a Sötét Vizek fölé nyújtóznak. Egyikük annyira messzire hajol ki, hogy széles, izmos Hátával szinte vízszintes emelvényt alkot úgy fél méterre a Víz felszínétől. Remek halászhely.

Éjszaka a legjobb halászni, amikor a halak a Holdfényes pontokra gyűlnek játszani, és jól láthatóak.

Felhők a Tizenkilencedik Keleti Csarnok felett

A BEJEGYZÉS KELT A HATODIK HÓNAP TIZEDIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Voltak idők, amikor nem mertem közel élni a Dagályokhoz. Mikor meghallottam Dörömbölésüket, szaladtam és elbújtam. Tudatlanságomban féltem, hogy elragad a Vizük, és megfulladok.

Amíg csak lehetett, a Száraz Csarnokokban tartózkodtam, ahol a Szobrokat nem öltöztették hínárrongyokba, és nem telepedett rájuk kagylófélékből páncél, ahol a Levegőt nem lengik be a Dagályok: más szóval olyan Csarnokok, amiket az utóbbi Időben nem árasztottak el. A Vízhez könnyen hozzáfértem; a legtöbb Csarnokban Friss Vizű Zuhatagok fakadtak (néha látni lehet olyan Szobrokat, melyeket szinte kettévágott már az évszázadok óta ráfröccsenő Víz). Az élelem már más kérdés volt; hogy hozzájussak, szembe kellett szállnom a Dagályokkal. Elmentem az Előcsarnokokba, leereszkedtem a Lépcsősorokon az Alsó Csarnokokba, az Óceán Pereméhez. De a Hullámok Ereje rémülettel töltött el.

Már akkor is tudtam, hogy a Dagályok nem véletlenszerűen érkeznek. Úgy véltem, ha képes lennék lejegyezni és dokumentálni őket, talán meg tudnám jósolni a megjelenésüket is. Így indult a Táblázatom. De annak ellenére, hogy néhány jellemzőjét átláttam a Dagályok mozgásának, mégsem értettem a Természetüket. Azt gondoltam, egyik Dagály olyan, mint a másik. Megdöbbentem hát, amikor megközelítettem egyet, bőséges tengeri növényzet és halellátmány reményében, majd láttam, hogy a Dagály ragyogó, tiszta és üres.

Gyakran voltam éhes.

A félelem és az éhség arra kényszerített, hogy felfedezzem a Házat, és rájöttem, hogy az Elárasztott Csarnokokban hemzsegnak a halak. A Vizeik nyugodtak voltak, így nem féltem annyira. A nehézséget itt az jelentette, hogy az Elárasztott Csarnokokat minden irányból Elhagyatott Termek vették körbe. Ahhoz, hogy elérjem őket, fel kellett másznom a Felső Csarnokokhoz, hogy a Roncsok segítségével leereszkedjem a Padló Hasadékain és Repedésein keresztül a Vizekhez.

Egy alkalommal, mikor már két napja nem ettem, rászántam magam, hogy az Elárasztott Csarnokokban keressek valami ennivalót. Felmásztam a Felső Csarnokokhoz, ami legyengülten már önmagában sem volt könnyű. A Lépcsősorok, bár valamennyire eltérő méretűek, ugyanazon grandiózus léptékek mentén épültek, mint a Ház többi része, s így a Lépcsőfokok majdnem kétszer olyan magasak, mint ami kényelmes lenne számomra. (Mintha Isten eredetileg Óriásokkal akarta volna benépesíteni a Házat, majd valamilyen érthetetlen okból kifolyólag menet közben meggondolta Magát.)

Sikerült feljutnom az egyik Felső Csarnokba, közvetlenül a Tizenkilencedik Keleti Csarnok felett. Innen készültem leereszkedni az Elárasztott Csarnokokba, de legnagyobb döbbenetemre az egész Csarnokot Felhőréteg töltötte be: hűvös, szürke, nedves űr.

Nálam volt a Naplóm. Fellapoztam, és megállapítottam, hogy egyszer már jártam ezen a Környéken, ráadásul részletes leírást készítettem a mellettem lévő Csarnokról, ami a Huszadik Keleti Csarnok felett áll. Lejegyeztem az ott található Szobrok jellegzetességeit és állapotát, az egyikről még vázlatot is rajzoltam. De erről a Csarnokról - melynek éppen a Küszöbén álltam, s mely tele volt Felhőkkel - még egyáltalán nem tudtam semmit.

Ma már örültségnek tartanám, hogy átkeljek egy teljesen ismeretlen Csarnokon, amit nem látok rendesen, de ma már azt sem engedném meg Magamnak, hogy olyan éhes legyek, mint akkor voltam.

A Szomszédos Csarnokoknak általában van néhány közös jellemzője. A közvetlenül mögöttem álló Csarnok nagyjából 200 méter hosszú és 120 méter széles volt, úgyhogy jó eséllyel az előttem álló Csarnok is hasonló lehetett. Nem tűnt lehetetlen távolságnak; jobban aggódtam a Szobrok miatt. Amennyire láttam, az Emberi vagy Félig Emberi alakokat ábrázoló figurák kétszer-háromszor akkoraak voltak, mint Én, és mindegyik valamilyen erőszakos cselekedet áldozata: Harcoló Férfi, egy Nőt és egy Féfit Kentaurok vagy Szatírok Vonszolnak el, Polipok Tépnek szét Embereket. A Ház legtöbb Részében a Szobrok arca örömet, békét vagy egyfajta távolságtartó nyugalmat sugároz; de itt az Arcok dühtől vagy kintől torzultak el.

Elhatároztam, hogy óvatos leszek. Egy-egy kiálló márvány végtagban nagyon csúnyán megütheti magát az ember.

Beléptem a Felhőbe, és lassan haladtam előre a Csarnok Északi Fala mentén. Egymás után tűntek elő a Szobrok a sápadt Felhőből. Olyan sűrűn borították a Falakat, és annyira kanyargós alakzatokba csavarodtak, hogy olyan érzésem támadt, mintha a Karok és Testek hatalmas erdejének csöpögő ágai alatt sétálnék.

Az egyik Szobor levált a Falról, és összetörve hevert a Kövezeten. Ezt már figyelmeztető jelnek kellett volna tekintenem.

Egy olyan helyhez értem, ahol egy Szobor messzire eltolta magát a Faltól. Egy Féfit ábrázolt, hatalmas Teste hátrahanyatlott, elnyúlt a Kövezeten, Karjaival a Fejét takarta; egy Kentaur taposott rajta. Méretes Tenyere felfelé nézett, Ujjai görcsbe rándultak a fájdalomtól. Egy lépést távolodtam a Faltól, hogy kikerüljem, mire a lábam alatt...

... egyszerre nem volt semmi.

Se Padló, se Kövezet nem volt alattam! Zuhanni kezdtem. Pánikszerűen a Fal felé lendültem, és azonnal elkaptak! Az Üres Levegő felett függtem, rémülten ahhoz, hogy megmozduljak, elmémet elárasztotta a félelem. Valami csoda folytán az Eltaposott Férfi Tenyerébe estem! Kezéről csöpögött a nedvesség, és rettentő

síkos volt; a legapróbb mozdulatommal is azt kockáztattam, hogy kicsúszom a szorításából, és belezuhanok az Ürességbe. A félelemtől zihálva, és minden erőmmel az Eltaposott Férfiba kapaszkodva centinként haladva felmásztam a Karján a Fejéhez; a Fejéről a Mellkasára, majd onnan az Ölébe, ahol biztonságosan elhelyezkedtem. A Támadó Kentaur Teste Mennyboltként hajolt fölém, két-három centire tőlem. A Felhő olyan sűrű volt, hogy nem láttam, hol folytatódik ismét a Padló.

Ott maradtam a nap hátralévő részében, és még éjjel is, éhesen, szinte halálra fagyva, de végtelenül hálásan, amiért az Eltaposott Férfi megmentett. Reggel a feltámadó Szél nyugat felé sodorta a Felhőt. Lekukucskáltam a Padló nagy Repedésén, és megláttam a szédítő szakadékot - legalább 30 méter mély volt -, alján az Elárasztott Csarnokok Vizeivel.

Beszélgetés

A BEJEGYZÉS KELT A HATODIK HÓNAP TIZENEGYEDIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

A Másikkal való rendszeres találkozóink és a Halottak csöndes, vigasztaló jelenléte mellett ott van még a madarak társasága. A madarakat nem nehéz megérteni. Viselkedésük elárulja, mi jár a fejükben. Általában a következő gondolatmenet játszódik le bennük: *Ez ehető? Vajon az? Na és ez? Ez talán élelem. Szinte biztos vagyok benne, hogy az.* Néha pedig ez: *Esik. Nem szeretem az esőt.*

Noha egy rövid, szomszédi eszmecserére bőven elegendő, az ilyesfajta megjegyzések nem utalnak túlságosan mély intellektusra. Mégis úgy találtam, hogy talán több bölcsesség rejtőzik a madarakban, mint az elsőre látszik, olyasfajta bölcsesség, mely csak közvetetten és alkalmanként fedi fel magát.

Egyszer, egy Őszi estén, a Tizenkettedik Délkeleti Csarnokba indultam, és a Tizenhetedik Előcsarnokon készültem épp áthaladni. Ekkor láttam meg, hogy lehetetlen belépnem; az Előcsarnokban rengeteg madár repkedett. Köröztek és spirális alakban szálltak fel-alá, örvénylő táncot járva. Füstoszlopként töltötték meg az Előcsarnokot, ami helyenként sötétebb és sűrűbb lett, majd egy pillanat múlva kivilágosodott és szellősebbé vált. Többször láttam már ezt a táncot, mindig az év utolsó hónapjaiban és este.

Egy másik alkalommal beléptem a Kilencedik Előcsarnokba, és az tele volt apró madárcákkal. Különböző fajúak voltak, de a legtöbb papagáj. Alig tettem meg pár lépést az Előcsarnokban, amikor egy nagy csapat röppent fel a Levegőbe. Rajként végigsöpörtek a Keleti Falon, majd a Déli Fal mentén, aztán megfordultak, és laza spirálban kezdtek körülöttem repkedni.

- Jó reggelt! - köszöntöttem őket. - Remélem, jól vagytok!

A madarak szétrebbentek, és különböző ülőhelyekre telepedtek le, de maroknyian - talán úgy tízen - az Északnyugati Sarokban álló Kertész Szobrához repültek. Ott maradtak úgy fél percig, majd még

mindig egy csapatként tovább emelkedtek a Nyugati Fal egyik magasabban álló Szobrához: a Méhkast Cipelő Nőhöz. A madarak nagyjából egy percig időztek rajta, majd elrepültek.

Eltöprengtem, hogy a Csarnok vagy ezer Szobrából a kismadarak miért pont ezt a kettőt választották ülőhelyüknek. Az a tétova gondolatom támadt, hogy talán ezek a Szobrok a Szorgalmat jelenítik meg. A Kertész, bár öreg és hajlott hátú, mégis hűségesen ás a kertjében. A Nő méhészkedik, és az általa cipelt Méhkas tele van méhekkkel, akik szintén türelmesen végzik saját munkájukat. Vajon a madarak engem is iparkodásra próbáltak buzdítani? Valószínűtlennek tűnt, hiszen már így is szorgalmas voltam! A Nyolcadik Előcsarnokba tartottam, halászni. Halászhálót cipeltem a vállamon, és egy régi vödörből készült rákcsapdát.

A madarak figyelmeztetése - már ha ez egyáltalán az volt - meglehetősen értelmetlennek tűnt, de úgy döntöttem, ennek ellenére követem a szokatlan gondolatmenetet, és meglátom, hová vezet. Aznap hét halat és négy homárt fogtam. Egyet sem dobtam vissza közülük.

Aznap éjjel Szél támadt Nyugatról, váratlan Vihart hozott magával. A Dagályokat zavarossá tette, a halakat pedig elűzte a megszokott Csarnokaikból, ki a messzi Tengerre. Két napig egyáltalán nem fogtam halat, és ha nem fogadom meg a madarak tanácsát, aligha lett volna bármi élelmem.

Az élmény hatására az a feltevésem támadt, hogy a madarak bölcsessége talán nem az egyénben, hanem a rajban, a sokaságban rejlik. Próbáltam kigondolni egy kísérletet, mellyel tesztelhetném ezt az elméletemet. A gond csak az volt, hogy az ilyen jellegű események bekövetkeztét nem lehetett előre megjósolni; az egyetlen járható út a hónapokig - de lehet, inkább évekig - tartó gondos megfigyelés és aprólékos jegyzetelés. Sajnos jelenleg ez kivitelezhetetlen, hiszen túl sok időmet foglalja le a Másikkal végzett munkám (a Nagy és Titkos Tudás utáni kutatásra gondolok természetesen).

Mindazonáltal a madarokról alkotott feltevésemet észben tartva jegyzek le egy ma reggeli eseményt.

Ahogy beléptem a Második Északkeleti Csarnokba, azt is különféle apró madarakkal tele találtam, ahogyan korábban a Kilencedik Előcsarnokot. Vidáman köszöntöttem őket.

Azon nyomban vagy húszan nagy sietve az Északi Falhoz repültek, és leszálltak a Legfelső Szobrokra. A madárraj ezután a Nyugati Falhoz röppent.

Eszembe jutott, hogy legutóbbi hasonló viselkedésük egy üzenetet vezetett be.

- Figyelek rátok! - szóltam hozzájuk. - Mit szeretnétek mondani nekem?

Nagyon figyelmesen néztem a következő mozdulataikat.

A madarak két csoportra váltak. Az egyik csapat a Trombitát Fújó Angyal Szobrához repült; a többiek egy alacsony Hullámokon Úszó Hajó Szobrára szálltak.

- Egy angyal trombitával és egy hajó - mondtam. - Rendben.

Az első csoport ezután egy nagy Könyvből Olvasó Férfi Szobrára telepedett le, a második madárraj pedig egy Edényt vagy Pajzsot Kiállító Nő Szobrához repült; a Pajzson Felhőket ábrázoltak.

- Egy könyv és felhők - szögeztem le. - Igen.

Legvégül az első csapat egy Kisgyermek Szobrához szállt, aki lehajtott Fejjel néz le a Kezében tartott Virágra; a Gyermek fejét olyan dús göndör Fürtök borítják, hogy maguk is virágszirmoknak tűnnek. A másik csoport egy Zsák Gabona Szobrán szállt le, melyből egy Egérsereg lakmározik.

- Egy gyermek és egerek - bólintottam. - Nagyon jó. Értem.

A madarak szétszóródtak a Csarnokban.

- Köszönöm! - mondtam nekik. - Nagyon köszönöm!

Ha feltételezzük, hogy az elméletem helyes, mindenképp ez a madarak eddigi legbonyolultabb közlése. Vajon mit jelenthet?

Egy angyal trombitával és egy hajó. A trombitás angyal valamilyen üzenetre utal. Örömhír talán? Elképzelhető. De egy angyal zord vagy ünnepélyes üzenetet is közvetíthet. Ezáltal az üzenet jellege, legyen az jó vagy rossz, bizonytalan marad. A hajó hosszú utazásra utal. *Egy távolból érkező üzenet.*

Egy könyv és felhők A könyvben írás van. A Felhők elrejtik a jelenlevőt. *írás, ami valamilyen móáon homályos.*

Egy gyermek és egerek. A gyermek az Ártatlanságot testesíti meg. Az egerek felfalják a gabonát. Apránként elfogy. *Ártatlanság, ami elkopott vagy elpusztult.*

Tehát, amennyire meg tudom állapítani, ezt mondták nekem a madarak. *Üzenet a távolból. Homályos írás. Pusztuló ártatlanság.*

Érdekes.

Hagyom, hogy elteljen némi idő - mondjuk néhány hónap -, azután ismét megfigyelésnek vetem alá a közlésüket, hogy lássam, a két időpont közt lezajló események megvilágították-e valamiképp a jelentését (és fordítva).

Addy Domarus

A BEJEGYZÉS KELT A HATODIK HÓNAP TIZENÖTÖDIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN,
MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Ma reggel a Második Délnyugati Csarnokban így szólt a Másik:

- Ma a Rítuson fogok dolgozni, így talán nem akarsz maradni.

A Rítus egy szertartásos varázslat, amivel a Másik fel akarja szabadítani a Nagy és Titkos Tudást az alól, ami fogva tartja a Világban, és át akarja ránk ruházni. Eddig négyszer próbálkoztunk, mindig kissé eltérő változatokkal.

- Eszközöltem rajta némi módosítást - folytatta -, és szeretném hallani, hogyan hangzanak az eredeti szövegkörnyezetben.

- Szívesen segítek - mondtam buzgón.

- Legyen - bólintott. - De csak ha nem fecsegsz túl sokat. Koncentrálnom kell.

- Természetesen.

A Másik ma középszürke öltönyt viselt, fehér inggel és fekete cipővel. Fényes műszerét az Üres Alapzatra fektette.

- Ez egy idézés, és ehhez a látnoknak Kelet felé kell fordulnia - magyarázta. - Merre van Kelet?

Megmutattam neki.

- Rendben - nyugtázta.

- Hova álljak?

- Ahová csak szeretnél. Nem számít.

A Másiktól kétméternyire Délre álltam meg, és úgy döntöttem, Észak felé fordulok - azaz szembe állok vele. Nem sok tapasztalatom vagy tudásom volt a rituálékkal kapcsolatban, de ez megfelelő

pozíciónak tűnt egy oltárszolga számára - alárendelt, de mégis kapcsolódik a Rejtélyek Tolmácsához.

- Mit csináljak? - kérdeztem.

- Semmit. Csak maradj csendben, ahogy kértem.

- Koncentrálok majd, hogy a Lelkem erejét átadjam neked - ígértem.

- Rendben. Jó. Tégy így. - Pár pillanatra visszafordult fényes műszeréhez, hogy ellenőrizzen valamit. - Rendben - mondta. - Itt, a Rítus első részében módosítottam a legtöbbet. Ez idáig egyszerűen csak segítségül hívtam a Tudást, és kértem, hogy jöjjön hozzám, és adja át magát nekem. Ezzel nem sokra jutottam, úgyhogy most e helyett megidézem Addy Domarus szellemét.

- Ki vagy mi ez az Addy Domarus? - kérdeztem.

- Egy király. Rég halott. Olyasvalaki, aki a Tudás birtokában volt. Legalábbis egy részének. Korábban már sikeresen segítségül tudtam hívni más rituálékhoz, nevezetesen a... - Hirtelen elhallgatott, és egy pillanatra zavarba jött. - Sikeresen megidéztem már korábban is - fejezte be a gondolatát.

A Másik a Rejtélyek Tolmácsához illő nemes testtartást vett fel. Kihúzta magát, és felemelte a fejét. A Tizenkilencedik Déli Csarnokban álló Hierofáns Szobrára emlékeztetett.

Hirtelen belém nyilallt az elhangzottak jelentősége.

- Ó! - kiáltottam fel. - Még sosem említetted, hogy tudod az egyik Halott nevét! Melyikük volt Addy? Kérlek, áruld el, ha tudod! Nagyon szeretném a nevén szólítani, mikor étel- és italáldozatot viszek neki!

A Másik abbahagyta az előkészületeket, és összeráncolta a szemöldökét.

- Miről beszélsz? - kérdezte.

- A Halottak! - ismételtem meg izgatottan. - Ha valóban ismered az egyik nevét, kérlek, mondd meg, melyikük az.

- Ne haragudj, de nem értek semmit. Kinek a mije a micsoda?

- Azt mondtad, hogy a régi időkben a Halottak közül páran a Tudás birtokában voltak. Aztán elvesztették. Úgyhogy szeretném tudni, hogy melyikőjük volt az. A Kekszdobozos Férfi? Az Elrejtett Személy? Vagy az Alkóv egyik Lakója?

A Másik értetlenül bámult rám.

- Kekszdoboz... Mégis miről beszélsz? Ó, várj csak! Ennek azokhoz a csontokhoz van köze, amiket találtál? Nem. Nem-nem-nem-nem-nem. Azok nem... Ez nem... Ó, az Ég szerelmére! Pont erről beszéltem! Koncentrálnom kell! Nem épp az előbb mondtam? Lehetne, hogy ne most beszéljük meg ezt? Próbálom elrendezni ezt a rituálét.

Elszégyelltem magam. Hátráltattam a Másik fontos munkáját.

- Igen, természetesen - feleltem.

- Nincs időm lényegtelen kérdések megválaszolására! - csattant fel.

- Bocsánatot kérek.

- Ha megtennéd, hogy csendben maradsz, csodálatos volna.

- Így lesz - mondtam. - ígérem.

- Rendben. Jó. Hol is tartottam? - töprengett a Másik. Mély lélegzetet vett, ismét kihúzta magát, és felszegte a fejét. Felemelte a karját, és zengő hangon, újra és újra Addy Domarust szólította, különféle módokon. *Jöjj! Jöjj!*

A beálló csendben lassan leengedte a karját, és ellazult.

- Rendben. Az igazi szertartáshoz talán majd szerzek egy rézüstöt. Meggyújtok valamilyen füstölőt. Meglátjuk. A hívás után következik a felsorolás. Megnevezem a vágyott hatalmakat: a Halál legyőzése, uralkodás az alacsonyabb intellektusú lényeken, láthatatlanság és a többi, és a többi. Fontos, hogy vizualizáljunk minden hatalmat, így, miközben megnevezem az erőket, elképzelem magam, ahogy örökké élek, mások gondolataiban olvasok, láthatatlanná válok és így tovább.

Előzékenyen felemeltem a kezemet. (Nem akartam, hogy ismét lényegtelen kérdések feltevésével vádoljon.)

- Igen? - kérdezte élesen.

- Én is tegyek ugyanígy?

- Igen, ha gondolod.

Majd ugyanazon a zengő hangon sorolni kezdte a Tudás által ránk ruházandó erőket, és miközben azt kántálta, *Szólítom a repülés hatalmát!*, elképzeltem Magam, ahogy halászsasként a többi madárral együtt a Háborgó Dagályok felett repülök. (A Másik által megnevezett összes képesség közül ez a kedvencem. Hogy teljesen őszinte legyek, az összes többi meglehetősen hidegen hagy. Mégis mi hasznom volna a láthatatlanságból? Legtöbbször senki sincs itt, hogy lásson, csak a madarak. Az örök életre sem vágyom. A Ház meghatározott időt rendel a madaraknak, s megint mást az embereknek. És ezzel én teljes mértékben elégedett vagyok.)

A Másik a felsorolás végére ért. Láttam rajta, hogy az imént végrehajtott elemein töpreng, és nem elégedett velük. Haragosan ráncolta a homlokát, és a távolba révedt.

- Úgy érzem, hogy ezt az egészet *valaminek* kellene mondanom, valamiféle energiának, valami létfontosságúnak és élőnek. Erőre, hatalomra vágyom, ezért olyasvalaminek kellene címeznem a szavaimat, ami már most hatalommal bír. Van ennek bármi értelme?

- Szerintem igen - feleltem.

- De nincs itt semmiféle hatalom. Semmi élő. Csak végtelen, sivár szobák, mindegyik egyforma, pusztuló figurákkal és madárszarral. - Bánatos hallgatásba burkolózott.

Évek óta tudom már, hogy a Másik nem tiszteli a Házat úgy, ahogyan én, de még most is megdöbbszent, amikor így beszél. Hogy gondolhatja egy olyan intelligens ember, mint ő, hogy a Házban nincsen semmi élő? Az Alsó Csarnokok tele vannak tengeri lényekkel és növényzettel, s a legtöbbjük gyönyörű és nagyon furcsa.

Minden Dagály maga a mozgás és az erő, így hát, bár nem kimondottan élők, mégsem mondhatjuk rájuk, hogy élettelenek volnának. A Középső Csarnokokban élnek a madarak és az emberek. Hátrahagyott nyomaik (melyekre panaszkodik) az Élet jelei! S abban sincs igaza, hogy a Csarnokok egyformák lennének. Széles skáláját vonultatják fel az Oszlopoknak, Pilasztereknek, Fülkéknek, Szentélyeknek, Oromzatoknak és még sorolhatnám, s Ajtajaik és Ablakaik száma is igen változatos. Minden Csarnoknak megvannak a maga Szobrai, és minden Szobor egyedi, vagy ha van is köztük két ugyanolyan, hatalmas távolságra kell lenniük egymástól, mert nem láttam két azonost.

Ennek ellenére semmi értelme nem lett volna mindezt elmondanom neki. Tudtam, hogy csak még jobban felbosszantanám.

- Mit szólnál egy Csillaghoz? - kérdeztem. - Ha éjszaka végeznénk el a Rítust, akkor megszólíthatnál egy Csillagot. A Csillagok erő és energia forrásai.

Pillanatnyi hallgatás után így szólt:

- Ez igaz. - Meglepettnek tűnt. - Egy csillag. Nem is rossz ötlet. - Újra a gondolataiba merült. - Egy állócsillag jobb lenne, mint egy vándorló csillag. És fényesnek kell lennie - jól láthatóan fényesebbnek, mint az őt körülvevő csillagoknak. A legjobb az lenne, ha a labirintusban találnánk egy pontot, egy különleges helyet, és itt végeznénk el a rituálét, a legfényesebb Csillag felé fordulva! - Egy pillanatra teljesen átadta magát az izgalomnak. Majd sóhajtott egyet, és úgy tűnt, ismét minden energia elszállt belőle. - De ez nem túl valószínű, ugye? - Majd ismét kifejtette, hogy minden Csarnok tökéletesen egyforma, csak Csarnok helyett a „szoba” kifejezést használta, és még idézőjelbe is tette, hogy becsmérelje őket.

Harag öntött el, és megfordult a fejemben, hogy nem mondom el neki, amit tudok. De aztán arra jutottam, hogy nem lenne szép dolog olyasmiért büntetni, amiről nem tehet. Nem az ő hibája, hogy nem úgy látja a dolgokat, ahogyan én.

- Valójában van egy Csarnok, ami eltér a többitől - szóltam.
- Tényleg? Még soha nem említetted. Miben különbözik?
- Csak egyetlen Ajtaja van, és nincsenek Ablakai. Eddig egyszer láttam csak. Nagyon furcsa a hangulata, nehéz pontosan szavakba önteni. Egyszerre fenséges és titokzatos, és teljesen áthatja a Jelenlét.
- Úgy érted, mint egy templomot? - kérdezte.
- Igen. Mint egy templomot.
- Ez miért nem említetted még sosem? - szólt számonkérően, s újra megmérgesedett.
- Hát, mert elég messze van innen. Nem gondoltam volna, hogy...
De nem érdekelte a magyarázkodásom.
- Látnom kell. El tudsz vinni oda? Milyen messze van?
- A Százkilencvenkettedik Nyugati Csarnokban van, 20 kilométerre az Első Előcsarnoktól - feleltem. - 3,76 óra eljutni oda, nem számolva a pihenőket.
- Ó! - sóhajtott.
- Tudtam, hogy aligha mondhattam volna számára ennél csüggesztőbbet (bár nem ez volt a szándékom). Egyáltalán nem vágyott felfedezni a Világot. Nem hinném, hogy valaha négy-öt Csarnoknál messzebbre ment volna az Első Előcsarnoktól.
- Végül így szólt:
- Csak annyit kell tudnom, milyen csillagokat lehet látni a szoba ajtajából. Van bármi ötleted?
- Elgondolkodtam. Vajon a Százkilencvenkettedik Nyugati Csarnok a Kelet-Nyugati tengelyen feküdt? Vagy inkább a Délkeleti-Északnyugati vonalon?
- Megráztam a fejem.
- Nem tudom. Nem emlékszem.

- Nos, nem tudnál esetleg visszamenni és kideríteni? - követelőzőtt.

- Visszamenni a Százkilencvenkettedik Nyugati Csarnokba?

- Igen.

Haboztam.

- Mi a gond? - kérdezte a Másik.

- A Százkilencvenkettedik Nyugati Csarnokba vezető út a Hetvennyolcadik Előcsarnokon vezet keresztül, azt a Régiót pedig gyakran elöntik az Áradások. Most éppen száraz még, de a Dagályok Törmeléket hoznak magukkal az Alsó Csarnokokból, amit szétterítenek a környező Csarnokokban. A Törmelék egy részének egyenetlen az éle, könnyen elvágja az ember lábát. A sebes láb pedig nem jó, könnyen elfertőződik. Az embernek nagyon óvatosan kell átkelnie a Törött Márványon. Kivitelezhető, de fáradságos. Sok időbe telne.

- Rendben - bólintott a Másik. - Szóval ott a törmelék. De még mindig nem pontosan értem, hogy mi a gond. Biztosan átkeltél már ezen a törmelékes helyen korábban, és még sosem sérültél meg. Mi változott?

Pír öntötte el az arcomat. Meredten bámultam a Kövezetet. A Másik olyan tiszta, olyan elegáns volt az öltönyében és a fényes cipőjében. Én pedig nagyon nem voltam az. A ruháim rongyosak és kopottak, tönkrementek a Tengervíztől, amiben halásztam. Utáltam, hogy fel kell hívnom a Másik figyelmét a köztünk feszülő ellentétre, de hát rákérdezett, úgyhogy kénytelen voltam válaszolni.

- Akkor még volt cipőm. Most már nincsen.

A Másik csodálkozva meredt csupasz, barna lábamra.

- Mégis mikortól?

- Úgy egy évvel ezelőtt. Szétszakadt a cipőm.

A Másikból kitört a nevetés.

- És miért nem szóltál?

- Nem akartalak ilyesmivel zavarni. Úgy gondoltam, hogy halból tudok majd valamilyen lábbelit készíteni, de aztán nem volt rá időm. Az én hibám.

- Komolyan mondom, Piranesi - csóválta fejét a Másik. - Teljesen bolond vagy! Ha egyedül ez akadályoz meg abban, hogy eljuss a... a... akárhog is hívod azt a szobát...

- A Százkilencvenkettedik Nyugati Csarnokba - szóltam közbe.

- Igen. Mindegy is. Ha csak ennyi a gond, holnapra hozok neked egy pár cipőt.

- Ó! Ez igazán... - kezdtem, de a Másik felemelte a kezét.

- Nem szükséges megköszönnöd. Csak tudd meg, amire szükségem van. Ennyit kérek.

- Úgy lesz! - ígértem. - Amint megvan a cipő, semmi más gond nem lehet. Három és fél óra alatt elérem a Százkilencvenkettedik Nyugati Csarnokot. Maximum négy.

A cipő

A BEJEGYZÉS KELT A HATODIK HÓNAP TIZENHATODIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN,
MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Ma reggel, útban a Harmadik Délnyugati Csarnokhoz, áthaladtam a Második Délnyugati Csarnokon. Az Üres Alapzaton, ahol a Másik szokott támaszkodni, egy kis sötétzöld kartondoboz pihent. A fedelén egy halványszürke polip rajza és egy narancssárga felirat állt: AKVÁRIUM.

Kinyitottam. Első pillantásra üresnek tűnt, csak valamilyen vékony fehér papírt láttam. De ahogy azt megemeltem, egy pár cipő bukkant elő a papír alól. Kékeszöld vászonból készült, színe a Déli Csarnokok Dagályaira emlékeztetett. Vastag gumitalpa fehér volt, akárcsak a fűzője. Kivettem a cipőt a dobozból és felpróbáltam. Tökéletesen illett a lábamra. Próbaképp léptem néhányat; csodálatosan puha és ruganyos érzés volt.

Egész nap fel-alá futkostam és táncoltam, annyira élveztem új cipőm kényelmét.

- Nézzétek! - kiáltottam az Első Északi Csarnokban tanyázó varjaknak, akik leszálltak a Legfelső Szobrokról, hogy lássák, mit csinálok. - Új cipőm van!

De a varjak csak károgtak, és visszarepültek az ülőhelyükre.

A Másiktól kapott holmijaim listája

A BEJEGYZÉS KELT A HATODIK HÓNAP TIZENHETEDIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN,
MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Készítettem egy listát a Másiktól kapott dolgokról, így emlékeztetve magam, hogy hálával tartozom a Háznak, amiért ilyen kiváló barátot küldött számomra!

A Csillagképek elnevezésének Évében a Másik adott nekem:

- egy hálósákot
- egy párnát
- két pokrócot
- két műanyag halászhálót
- négy, vastag szálú műanyagból szőtt takarót
- egy elemlámpát, amit soha nem használtam, és nem emlékszem, hova tehettem
- hat doboz gyufát
- két üveg multivitamint

A Halottak megszámlálásának és elnevezésének Évében kaptam tőle:

- egy sonkás-sajtos szendvicset

A Huszadik és Huszonegyedik Északkeleti Csarnokok Mennyezetének beomlásának Évében adott:

- hat műanyag tálat. Ezekkel gyűjtöm a Mennyezet Repedésein át csöpögő és a Szobrok Arcán lefolyó Friss Vízét. Az egyik tál kék, kettő piros, háromnak pedig olyan színe van,

mint a Felhőknek. Az utóbbiakkal általában sok a gond, ugyanis árnyalatuk szinte teljesen egyezik a Szobrok fehéresszürkéjével. Így ahogy lerakom ezeket a tálakat, hogy Vizet gyűjtsek bennük, szinte rögtön beleolvadnak a környezetükbe, én pedig szem elől tévesztem őket. Az egyik eltűnt tavaly, és még nem akadtam a nyomára.

- négy pár zoknit. Két télen át a lábam kényelmes melegben volt, de mostanra csupa lyuk mindegyik zoknim. Sajnos nem jutott még a Másik eszébe, hogy újakat adjon nekem.
- egy horgászbót és damilt hozzá
- egy narancsot
- egy szelet gyümölcskenyeret
- nyolc üveg multivitamint
- négy doboz gyufát

A Kilencszázhatvanadik Déli Csarnokba tett utazásom Évében megajándékozott:

- egy új óra elemmel
- tíz új jegyzetfüzettel
- különféle válogatott papíráruval, köztük tizenkét nagy ív papírral, hogy Csillagtérképet készíthessek, borítékokkal, ceruzákkal, egy vonalzóval és néhány radírral
- negyvenhét tollal
- még némi multivitaminnal és gyufával

Idén (az Évben, mikor az Albatrosz a Délnyugati Csarnokokba jött) eddig kaptam tőle:

- három újabb műanyag tálát. Eddig ezek a legjobbak, mert élénk színűek, így könnyen észre lehet venni őket. Az egyik narancssárga, a másik kettő pedig különböző zöld árnyalatú.

- négy doboz gyufát
- három üveg vitamint
- és egy pár új cipőt!

Sokkal tartozom a Másik nagylelkűségéért. Nélküle nem lenne Télen kényelmes és meleg fekvőhelyem. Nem lennének jegyzetfüzeteim, amelyekben rögzíthetem a gondolataimat.

Ahogy ezt leírtam, eszembe jutott, vajon miért biztosít a Ház sokkal többféle ellátmányt a Másiknak, mint nekem. Például ő hálózásokot, cipőket, műanyag tálakat, sajtos szendvicseket, füzeteket, gyümölcskenyérszeleteket és még sok mást kap, én meg leginkább csak halat. Talán azért, mert a Másik nem képes olyan jól ellátni saját magát, mint én. Nem tudja, hogyan kell halat fogni. Még soha nem gyűjtött hínárt (már amennyire én tudom), hogy megszárítsa és elraktározza fűtőanyagnak vagy ízletes harapnivalónak; nem nyúzza le és tartósítja a halak bőrét (amit sok mindenre fel lehet használni). Ha a Ház nem biztosítaná mindezeket számára, nagy eséllyel meghalna. Vagy pedig (ami még valószínűbb), az időm nagy részében róla kellene gondoskodnom.

A Holtak egyike sem hallgat az Addy Domarus névre

A BEJEGYZÉS KELT A HATODIK HÓNAP TIZENNYOLCADIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN,
MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Már hetek óta nem látogattam meg a Halottakat, ezért ma elmentem hozzájuk. Nem könnyű mindannyiójukhoz eljutni egy nap alatt, mivel több kilométerre fekszenek egymástól. Mindegyiküknek vittem étel- és italáldozatot és vízililiomot, amit az Elárasztott Csarnokokban szedtem.

Minden Fülkénél és Alapzatnál elsuttogtam az *Addy Domarus* nevet. Azt reméltem, hogy egyikük - a név birtokosa - valahogyan jelzi majd tulajdonjogát. De ez nem történt meg. Ehelyett, ahogy a Fülkék és Alapzatok mellett térdeltem, enyhe tagadást éreztem, mintha ellökték volna maguktól ezt a nevet.

Az utazás

A BEJEGYZÉS KELT A HATODIK HÓNAP TIZENKILENCEDIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Ma a szokásos feladataimat végeztem: halásztam, hínárt gyűjtöttem, a Szobrok Katalógusán dolgoztam. Késő délután összekapoltam némi felszerelést, és elindultam a Százkilencvenkettedik Nyugati Csarnokhoz.

Az út során a Ház számos csodát mutatott nekem.

A Negyvenötödik Előcsarnokban láttam egy Lépcsősort, ami összefüggő, hatalmas kagylóágygá vált. A Fala mellett álló egyik Szobrot teljesen beborították a kékesfekete kagylóhéjak, csak bámuló Arca látszott ki félig, meg az egyik fehér, kinyújtott Karja. Készítettem róla egy vázlatot a Naplómban.

Az Ötvenkettedik Nyugati Csarnokban az egyik Fal olyan aranyló Fényben lángolt, hogy úgy tűnt, a Szobrok menten felolvadnak benne. Innen kis Előszobába jutottam, melynek csak néhány Ablaka volt. Itt láttam meg egy széles, lapos Tálat tartó Nő Szobrát, amiből egy Medvebocsot itatott.

Ahogy megközelítettem a Hetvennyolcadik Előcsarnokot, észrevettem, hogy a Padlót Kőtörmelék borítja. Először csak elszórtan, itt-ott láttam néhány kődarabot, de mire közel értem az Előcsarnokhoz, már Csorba Kövekkel borított, egyenetlen és hepehupás Padlón jártam. Vékony Vízréteg bújta meg a Törmelék alatt. A Sarkokban Törött Szobrok halmozódtak fel.

Továbbmentem. A Nyolcvannyolcadik Nyugati Csarnok Kövezetét ugyan nem borította Törmelék, de más problémám támadt. Egy csapat ezüstsirály fészkelte a Csarnokban, akik komoly haragra gerjedtek, amiért behatoltam közéjük. Panaszosan vijjogtak, és szárnyaikkal csapkodva nekem rontottak, s igyekeztek jól

összecsapkenni. Hadonászva és kiabálva próbáltam védekezni ellenük.

Végre elértem a Százkilencvenkettedik Nyugati Csarnokot. Megálltam az Egyszárnyú Ajtóban, és belestem. A környező Csarnokokat lágy kék Szürkület töltötte be, de a Százkilencvenkettedik - mivel, ahogy már említettem, egyetlen Ablaka sem volt - sötétbe borult, Szobrai láthatatlanná váltak. Gyenge huzat - mint egy hideg lehelet - áradt felőle.

Nem vagyok hozzászokva a Teljes Sötétséghez. Alig akad néhány Sötét Hely a Házban; itt-ott akad egy-egy Árnyas Előszobasarok vagy néhány olyan Zug az Elhagyatott Csarnokokban, ahová nem szűrődik be Fény a Törmelék miatt; de általánosságban a Ház egyáltalán nem sötét. Még éjszaka is beragyognak a Csillagok az Ablakokon.

Úgy képzeltem, hogy a Másik kérdésének megválaszolásához - mely Csillagok láthatók a Csarnok Ajtajából? - csak meg kell határoznom a Csarnok pontos tájolását, és összevetni a Csillagtérképpemmel. De most, mikor ténylegesen itt álltam az Ajtóban, rájöttem, hogy a tervem túlságosan optimista volt. Az Ajtó körülbelül négy méter széles és tizenegy méter magas, ami egy Ajtónál hatalmasnak számít, de eltörpül az Ég végtelensége mellett. Nem fogom tudni megállapítani, mely Csillagokat keretezi az Ajtó, hacsak nem éjszakázom itt a Csarnokban és nézem meg a saját szememmel.

Ez nem tűnt túl vonzó lehetőségnek.

Élénken élt az emlékezetemben, amikor megmásztam a Tizenkilencedik Keleti Csarnok Lépcsősorát, hogy feljussak a Felső Csarnokba, amit Felhők borítottak. Eszembe jutottak a Csarnokot megtöltő, erőszaktól szenvedő óriási Figurák, ahogy Arcuk a düh vagy a kín sikolyába torzult.

Mi lesz (gondoltam), ha újra ez történik? Ha mondjuk belépek a Százkilencvenkettedik Nyugati Csarnok Sötétségébe, lefekszem aludni, és arra kelek fel, hogy irtózat vesz körbe?

Megharagudtam Magamra, undorodtam gyávaságomtól. Így nem lehet gondolkodni! Hát azért gyalogoltam négy órát eddig a Csarnokig, hogy utána féljek belépni? Nevetséges! A félelem, amit abban a Felső Csarnokban átéltem, mondtam magamnak, elég valószínűtlen, hogy bárhol máshol megismétlődjék. Hiszen már korábban is jártam a Százkilencvenkettedik Nyugati Csarnokban. Ha a Szobrok kimondottan agresszívek vagy ijesztőek lettek volna, arra biztosan emlékeznék. Ráadásul tartozom ennyivel a Másiknak. Muszáj megtudnia, mely Csillagok láthatók az Ajtóból.

De mégis, a Sötétség elbátortalanított. Igyekeztem elodázní a belépést. Kint telepedtem le, ettem, ittam, és megírtam ezt a bejegyzést a Naplómbe.

A Százkilencvenkettedik Nyugati Csarnok

A BEJEGYZÉS KELT A HATODIK HÓNAP HUSZADIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN,
MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Miután befejeztem az előző Naplóbejegyzésemet, beléptem a Százkilencvenkettedik Nyugati Csarnokba. Sötétség és Hideg vett körül. Kicsit beljebb haladva (úgy nagyjából húszméternyi) szembefordultam az Egyszárnyú Ajtóval, ami tökéletesen egy vonalba került az Előszoba Ablakával. Leültem, és Magamra tekertem a pokrócomat.

Eleinte nagyon is tudatában voltam a hátam mögött elterülő Sötétségnek és az engem fürkésző Ismeretlen Szobroknak. Néma csend honolt. A Harmadik Északi Csarnok, ahol általában alszom, tele van madarakkal, és éjszakánként hallom halk neszezésüket, ahogy ülőhelyeiken mocoognak; a Százkilencvenkettedik Déli Csarnokban azonban, amennyire meg tudtam állapítani, nem laktak madarak. Úgy látszik, ők is annyira nyugtalanítónak találták a helyet, mint én.

Az egyetlen ismerős dologra összpontosítottam a figyelmem: az Alsó Csarnokokban elterülő Tenger hangjára, ami Kamrák ezreiben hullámozott a Falak között. Ez a hang mindennap elkísér. Erre alszom el esténként, ahogy egy gyermek merülne álomba anyja biztonságos ölében, annak szívverését hallgatva. És valószínűleg így is történt, mert a következő emlékem az volt, ahogy felriadtam az alvásból.

Telihold ragyogott az Ajtónyílás közepén, Fénnyel árasztva el a Csarnokot. A Falak mentén álló Szobrok mind úgy néztek ki, mintha éppen most fordultak volna az Ajtó felé, Márványszemükkel a Holdra meredtek. Másmilyenek voltak, mint a többi Csarnok Szobrai; nem különültek el egyesével, hanem egybefüggő Sokaságot alkottak. Itt állt kettő, egymásba karolva; ott meg az egyik rátette

Kezét az előtte álló Vállára, hogy előrehajolva jobban lássa a Holdat; emitt meg egy Gyermekek kapaszkodott Apja Kezébe. Még egy Kutyát is észrevettem a Tömegben, aki - a Holddal nem törődve - Hátsó Lábain állva, Mellső Mancaival Gazdája Mellkasán támaszkodott, hogy felhívja magára a figyelmét. A Hátsó Falat Szoborhalom borította - nem rendezett Sorokban, hanem összevissza, Tömegben álltak egymás hegyén-hátán. Legelöl egy Fiatal Férfi Szobra állt, alakja Holdfényben fürdött, Arca lelkesedéstől ragyogott, Kezében Lobogó.

Szinte levegőt venni is elfelejtettem. Egy pillanatra megsejtettem, milyen lenne a Világ, ha nem csak kettő, hanem több ezer ember lakná.

A Nyolcvannyolcadik Déli Csarnok

A HATODIK HÓNAP HUSZADIK NAPJÁN KELT MÁSODIK BEJEGYZÉS, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

A Telihold Nyugaton ment le, a Világosság a Csarnokban egyre csökkent, a Csillagképek pedig egyre nagyobbá váltak az Ajtóval szemközi Ablakban. Feljegyeztem, milyen Csillagképeket és Csillagokat láttam. Hajnalban aludtam néhány órát, majd elindultam hazafelé.

Ahogy haladtam, a Nagy és Titkos Tudáson töprengtem, ami a Másik szerint új erőkkel ruház majd fel bennünket. És ekkor rájöttem valamire. Rájöttem, hogy többé már nem hiszek benne. Vagy talán ez így nem pontos. Úgy véltem, létezhet a Tudás. De ugyanennyire elképzelhetőnek tartottam azt is, hogy nem. Bárhogy is, többé már nem számított. Nem állt szándékomban több időt ölni a felkutatásába.

Ez a felismerés - a Tudás Jelentéktelenségének felfedezése - Kinyilatkoztatás formájában érkezett el hozzám. Úgy értem, már akkor tudtam, hogy igaz, mielőtt felfogtam volna a felismerésig vezető utat. Mikor megpróbáltam átgondolni a lépéseit, elmémben újra és újra felidéződött a Holdfényben fürdő Százkilencvenkettedik Délnyugati Csarnok képe, a Gyönyörűsége, a belőle áradó Nyugalom, a Szobrok Arcára kiülő áhítat, ahogy (látszólag) a Hold felé fordultak. Rájöttem, hogy a Tudás utáni kutatás arra készítetett minket, hogy a Házra megfejtendő rejtvényként, értelmezendő szöveggént gondoljunk, és ha valaha felfedezzük a Tudást, akkor mintha Értékét vesztené a Ház, s minden, ami marad belőle, csak díszlet lesz a továbbiakban.

A Holdfényes Százkilencvenkettedik Nyugati Csarnok látványa rádöbrentett, mennyire nevetséges ez az elképzelés. A Ház azért

értékes, mert ő a Ház. Ez önmagában is elég. Nem egy cél elérésének az eszköze.

Ez a gondolat egy másikhoz vezetett. Rájöttem, hogy a Másik által leírt javak, amikkel szerinte a Ház elláthat bennünket, mindig is kényelmetlenül érintettek. Például: azt állítja, hogy uralkodhatunk majd az alacsonyabb intellektusú lényeken. Kezdjük ott, hogy nincsenek alacsonyabb intellektusú lények - csak ő és én vagyunk, s mindkettőnk elméje éles és élénk. De, feltéve, hogy mégis léteznek hozzánk képest kevésbé elmés lények, miért akarnám uralni őket?

Ha felhagyunk a Tudás keresésével, újfajta tudományos munkát végezhetünk. Bármerre mehetünk, amerre az adatok vezetnek minket. Ez a gondolat izgalommal és boldogsággal töltött el. Alig vártam, hogy visszatérjek a Másikhoz, és elmagyarázzam neki mindezt.

Töprengve haladtam át a Csarnokokon, amikor madarak rekedt rikoltását hallottam, és eszembe jutott, hogy a Nyolcvannyolcadik Déli Csarnok tele van ezüstsirállyal. Átgondoltam, hogy nem lenne-e jobb másik Útvonalon haladnom, de úgy becsültem, hogy bármely kitérő hét-nyolc Csarnoknyi többlettávolságot (1,7 kilométert) adna az utamhoz, így elvetettem az ötletet.

Félúton jártam a Csarnokban, amikor szétszóródott fehér formákat vettem észre a Kövezeten. Lehajoltam értük. Egy teleírt, széttépett fehér lap darabjai voltak. Összegyűrődtek, úgyhogy megpróbáltam kisimítani és összeilleszteni őket. Két - nem, három - fecni tökéletesen passzolt egymáshoz, egy egyenetlen oldalú kis darabka lapot alkottak. Egy jegyzetfüzetből kitépett oldalnak látszott.

Azonnal láttam, hogy még ha sikerül is összeállítani az oldalt, nehéz lesz megfejteni, mi áll rajta. A kézírás kész macskakaparás volt - úgy nézett ki, mint egy kusza hínárkupac. Jó pár percnyi böngészés után mintha a „minotaurusz” szót véltem volna felfedezni. Egy-két sorral felette talán azt írták, „szolga”, néhány sorral lejjebb pedig az állt, hogy „öld meg.” A szöveg maradéka

teljesen átláthatatlan volt. De a „minotauruszra” tett megjegyzés felcsigázott. Az Első Előcsarnokban nyolc hatalmas Minotaurusz Szobor áll, mindegyik kissé különböző. Talán aki ezt a szöveget írta, a saját Csarnokaiban járt?

Elgondolkodtam, kinek az írása lehet ez. Nem a Másiké. Attól a tényről eltekintve, hogy biztosan tudtam, soha nem merészkedne ilyen messzire, mint a Nyolcvannyolcadik Déli Csarnok, rendezetten, szabályos betűkkel írt. Akkor az egyik Halott lehetett. A Halbőrös Ember? A Kekszdobozos Férfi? Vagy az Elrejtett Személy? Alighanem ez egy fontos, történelmi jelentőségű felfedezés.

Most, hogy már tudtam, mire figyeljek, még több fehér foltot vettem észre a Kövezeten. Nekiláttam összegyűjteni őket. A Délnyugati Sarokból indulva szisztematikusan végignéztam az egész Csarnokot, felszedve minden papírdarabkát. Az ezüstsirályok eleinte rikoltozva tiltakoztak a tervem ellen, de mikor látták, hogy nem közelítem meg a tojásaikat és a fiókaikat, nem törődtek többé velem. Negyvenhét papírkát találtam, de mikor letérdeltem és megpróbáltam összeilleszteni őket, nyilvánvalóvá vált, hogy még jó pár darab hiányzik.

Körülnéztem. A sirályok a Szobrok Vállaira és Alapzatokra zsúfolva rakták fészkeiket; ott volt egy az Elefántszobor Lábai közé rejtve, egy másik meg az Öreg Király Koronáján egyensúlyozott. Láttam is két fehér darabkát kikukucskálni a Koronába rakott fészekből. Óvatosan megközelítettem és felmásztam egy szomszédos Szobron, hogy közelebbről is megvizsgálhassam. Két sirály azonnal támadásba lendült, felháborodottan vijjogtak, és szárnyaikkal, csőrükkel csaptak le rám. De engem is legalább ennyire hajtott az elszántság. Egyik karommal felhúztam Magam a Szobron, a másikkal meg a madarak felé csapkodtam.

A fészek rozoga és mocskos volt, száraz hínárból és halcsontokból készítették; oldalába legalább öt-hat darabka papírt építettek bele. Lemásztam és visszavonultam a Csarnok közepére, távol a Falaktól, a fészekről és a támadó sirályoktól.

Végiggondoltam a lehetőségeimet. Kizárt dolog, hogy most azonnal hozzájussak a hiányzó darabokhoz. A sirályok sosem hagynák, hogy szétszedjem a fészkeket - és ez nem is állt szándékomban. Várnom kell hát nyár végéig - vagy talán még jobb, ha kora őszig -, amikor a sirályok már otthagyják fészkeiket, a fiókák pedig kirepülnek. Akkor majd visszatérek, és összegyűjtöm a hiányzó darabokat.

A megtalált negyvenhét papírfecnit óvatosan a táskámba tettem, és folytattam az utamat hazafelé.

A Másik elmagyarázza, hogy minderről már korábban szó esett

A BEJEGYZÉS KELT A HATODIK HÓNAP HUSZONKETTEDIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Ma reggel magammal vittem a Csillagtérképemet a Második Délnyugati Csarnokba.

A Másikat az Üres Alapzatnak dőlve találtam, bokáját keresztbe vetette, könyökével az Alapzaton támaszkodott. Nyugodtnak látszott. Kifogástalan, sötét tengerészkék öltönyt viselt, hozzá ragyogó fehér inget. Barátságosan rám mosolygott.

- Hogyan szolgálnak a cipők? - kérdezte.

- Remekül! - lelkesedtem. - Csodálatosak, köszönöm! De még a cipőknél is többre értékelem, hogy milyen csodás bizonyítékaul szolgálnak a barátságunknak! Úgy vélem, hogy a tiédhez hasonló barátság a legnagyobb boldogság az Életben!

- Igyekszem - felelt a Másik. - De mondd hát, hogy haladsz, most, hogy már megvannak a cipők?

- Már meg is jártam a Százkilencvenkettedik Nyugati Csarnokot!

- Pompás. És milyen csillagokat láttál ott? Készítettél róluk feljegyzéseket?

- Igen, vannak jegyzeteim - bólintottam. - De nem hoztam őket magammal, mivel mindenre emlékszem, amiről feltétlenül be kell számolnom neked.

Ezután elmondtam a Másiknak mindazt, amit a Százkilencvenkettedik Nyugati Csarnokban láttam. - A leginkább figyelemreméltóak a benne található Szobrok. Leszámítva az Egyszárnyú Ajtót, és hogy nincsenek Ablakai. A Holdfény különösen

kiemelt egy Szobrot - egy Fiatal Férfi alakját. Nekem úgy tűnt, mintha az Erények...

- Ne is fáradj ezzel! Tudod, hogy nem érdekelnek a szobrok - szakított félbe a Másik. - Mit láttál az égen?

- Megmutatom. - Széthajtottam az egyik Csillagtérképemet, és az Üres Alapzatra fektettem. A Másik odalépett mellém. - Láttam a Rózsát, a Jó Anyát és a Lámpaoszlopot. Ahogy hajnalodott, felbukkant még a Cipész és a Vas Kígyó. (Ezeket a neveket én adtam a Csillagképeknek.)

A Másik alaposan áttanulmányozta a Térképet, majd felvette fényes műszerét, és készített néhány feljegyzést.

- Ezek között a csillagok között van kimondottan fényes? - kérdezte.

- Igen. Ez a Csillag itt. A Jó Anya egyik eleme. Mondhatni, a kinyújtott Karjának a csúcsa. Ez az egyik legfényesebb Csillag az Égbolton.

- Tökéletes - mondta a Másik. - A legfényesebb csillag szimbolizálja majd a legnagyobb tudást. Míg te úton voltál, döntésre jutottam. Elhatároztam, hogy elmegyek magam is ebbe a szobába, és ott fogom elvégezni a rituálét. Nyilvánvalóan jóval messzebb helyezkedik el a labirintusban, mint ameddig valaha is eljutottam, ezért van benne némi kockázat... - Egy pillanatra elhallgatott, és nagyon eltökéltnek tűnt, mintha megacélozná magát valamire. - ... de összevetve a kockázatot a nyereséggel, nos, a nyereség potenciálisan óriási. Az általad gyűjtött információ felbecsülhetetlen jelentőségű. Most arra lenne szükség, hogy visszatérj oda, és megállapítsd nekem, hogy az év különböző szakaszaiban milyen csillagképek láthatók onnan.

Elérkezettnek láttam az időt, hogy megosszam vele a Nagy és Titkos Tudással kapcsolatos Kinyilatkoztatást.

- E tekintetben nekem is van némi mondanivalóm - vágtam bele. - Tudomásomra jutott valami, amit most meg kell osztanom veled, olyasmi, ami messzemenő következményekkel lehet minden

jövőbeli kutatásunkra. Fel kell hagynunk a Tudás keresésével! Mikor belevágtunk, úgy hittük, hogy ez méltó törekvés, megérdemli a teljes figyelmünket, de kiderült, hogy nem az. Azonnal fel kell adnunk ezt a munkát, és helyette egy új tudományos kutatási tervet kell megalapoznunk!

A Másik nem figyelt rám, mert fényes műszerén jegyzetelt, miközben beszéltem.

- Hmm? Hogy micsoda? - kérdezte elmélázva.

- A Tudás kereséséről beszélek - ismételt meg -, és hogy a Ház miként juttatta a tudomásomra, hogy fel kell hagynunk vele.

A Másik abbahagyta a munkát. Kellett hozzá pár pillanat, míg feldolgozta, mit is mondtam. Letette a műszerét az Üres Alapzatra, kezeibe temette az arcát, felnyögött, és a szemét masszírozta. - Ó, istenem! Újra itt tartunk - sóhajtott.

Leeresztette a kezét. Elfordult és a messzeségbe bámult.

- Egy szót se! - utasított (bár egy hangot sem adtam). - Gondolkodnom kell.

Hosszú csend támadt, majd úgy tűnt végül, döntésre jutott.

-Ülj le!-intett.

Mindketten leültünk a Csarnok Kövezetére. Keresztbe vetettem a lábamat, ő pedig térdét felhúzva, hátával az Üres Alapzatnak támaszkodott.

Fenyegető sötétség terült el az arcán. Láthatóan nehezeire esett rám néznie. Ezekből a jelekből tudtam, hogy dühös, de próbálja palástolni.

Megköszöri a torkát.

- Rendben - mondta, uralkodva a hangján. - Három oka van, három, hogy miért nem szabad felhagyni a tudás keresésével. Most szépen végigmegyünk mindhármon, és úgy hiszem, a végére megérted, miért van igazam. Neked csak figyelmesen végig kell hallgatnod. Képes vagy erre, ugye?

- Persze - feleltem. - Mondd el a három okot!

- Rendben, íme az első. Talán úgy tűnhet számodra, hogy amit csinálok, hogy megpróbálom megszerezni magamnak a tudást, nos, az meglehetősen önző dolog. De a valóság egészen más. Ez a kutatás, amibe mi ketten belefogtunk, igazán nagyszabású feladat. Kiemelt jelentőségű. Az egyik legfontosabb az emberi történelem során. A tudás, amit keresünk, nem valamiféle újdonság, hanem nagyon régi. Ősi. Egykoron az emberek birtokában volt, és ők nagyszerű, csodálatos dolgokat vittek végbe általa. Ragaszkodniuk kellett volna hozzá. Tisztelniük kellett volna. De nem ez történt. Elhagyták valami olyasmiért, amit ők fejlődésnek hívtak. S most rajtunk a sor, hogy visszaszerezzük ezt a tudást. Nem magunkért, hanem az emberiségért. Hogy visszavegyünk valamit, amit az emberiség ostoba módon elveszített.

- Értem - bólintottam. (Ez finoman szólva is más megvilágításba helyezte a dolgokat.)

- Én pedig személy szerint úgy vélem - folytatta a Másik -, hogy ez a kutatás annyira jelentős, annyira fontos, hogy folytatnom kell. Bármilyen történjék is. Nincs más választásom. Ha úgy döntesz, felhagysz a kereséssel, nos, ez esetben úgy vélem, nem leszünk többé kollégák. A keddi és pénteki találkozásaink véget érnek. Hiszen úgy mi értelmük volna? Én folytatom a kutatásaimat, te pedig - tétován intett -, ki tudja, mit csinálsz majd. Természetesen én nem ezt szeretném, ezt mindenképp leszögezem, de így áll a helyzet. Úgyhogy ez lenne a második ok.

- Ó! - kiáltottam fel meglepetten. Erre nem is gondoltam még, hogy nem lennénk többé kollégák. - Pedig a közös munkánk életem egyik legnagyobb öröme!

- Tudom - mondta a Másik. - És természetesen én is hasonlóképp érzek. - Megállt. - Most pedig el kell mondanom neked a harmadik indokot. De mielőtt ezt megteszem, hallanod kell valamit. - Feszülten fürkészte az arcomat. - Ez a legfontosabb része a mondandómnak. Ugyanis nem ez az első alkalom, hogy fel akartál

hagyni a tudás keresésével, Piranesi. És nem először magyaráztam el neked, hogy ez miért nem helyes. Mindaz, amiről most beszéltünk, *már miná elhangzott korábban.*

- Hogy... Micsoda? - kérdeztem. Csodálkozva pillantottam rá. - Miről beszélsz?... Nem, nem. Az nem lehet.

- Pedig attól félek, nagyon is lehetséges. Ahogy látod, a labirintus trükkökkel csapja be az elmét. Elfeleltet az emberrel dolgokat. Ha nem vigyázol, lebontja az egész személyiségedet.

Döbenten ültem.

- Hányszor beszéltünk már erről? - kérdeztem végül.

Egy pillanatra elgondolkodott.

- Ez a harmadik alkalom. Kivehető benne egyfajta mintázat. Úgy tűnik, nagyjából tizennyolc hónaponként felmerül benned, hogy hagyjunk fel a kereséssel. - Rám pillantott. - Tudom, tudom - szólt együttérzőn. - Nem könnyű megemészteni.

- Akkor sem értem - tiltakoztam. - Kiváló memóriám van. Minden egyes Csarnokra emlékszem, ahol valaha jártam. Szám szerint hétezer-hatszázhetvennyolcban.

- A labirintussal kapcsolatban sosem felejtess el semmit. Ezért annyira értékes a hozzájárulásod a munkámhoz. De más dolgokról megfeledekezel. Na meg az időről is.

- Hogy micsoda? - kérdeztem riadtan.

- Állandóan összekuszálod az időt.

- Ezt meg hogy érted?

- Tudod, összekevered a napokat és a dátumokat.

- Az kizárt - mondtam felháborodottan.

- Pedig így van. Hogy őszinte legyek, ez meglehetősen zavaró. A napjaim annyira be vannak táblázva, és idejövök, hogy találkozzunk, de téged sehol sem talállak, mert már megint eltévesztetted a napot. Számos alkalommal kellett már kiigazítanom téged, mert megint elcsúszott az időérzékelésed.

- Elcsúszott? Mihez képest?
- Hát hozzám. Meg mindenki máshoz.

Teljesen ledöbbsentem. Nem hittem neki. De közben nem is vontam kétségbe, amit mondott. Nem tudtam, mit gondoljak. Mégis minden bizonytalanságom közepette egyértelmű volt, mire támaszkodhattam teljes bizonyossággal: a Másik őszinteségére, nagylelkűségére és szorgalmára. Ő soha nem hazudna nekem.

- De akkor *te* miért nem felejtesz? - kérdeztem.

A Másik egy pillanatra habozni látszott.

- Mert megteszek néhány óvintézkedést - felelte körültekintően.
- Én nem tudnék hasonlóan eljárni?
- Nem, nem. Az sajnos nem működne. Most nem tudok kitérni az okokra. Elég bonyolult. Egy nap majd elmagyarázom.

Ez nem volt valami kielégítő válasz, de abban a pillanatban nem volt elég energiám vagy szellemi kapacitásom, hogy tovább erőltessem a dolgot. Lefoglalt, hogy átgondoljam, vajon mit felejtettem el.

- Az én szemszögemből ez meglehetősen aggasztó - mondtam. - Tegyük fel, hogy elfelejték valami fontosat, mondjuk a Dagályok Időpontjait és Rendszerét. Akár meg is fulladhatok!

- Nem, nem, nem - nyugtatgatott a Másik. - Emiatt nem kell aggódnod. Ilyesmit sosem felejtesz el. Nem hagynám, hogy egyedül kóborolj, ha akár a legkisebb veszély is lesne rád. Évek óta ismerjük már egymást, és ez idő alatt a tudásod a labirintusról exponenciálisan nőtt. Őszintén, ez rendkívüli. Ami meg a többit illeti, ha bármi fontosat elfelejtenél, én emlékeztetlek rá. De pont ezért, mert te felejtesz, én meg nem, létfontosságú, hogy én határozzam meg a céljainkat. Én, nem pedig te. És ez a harmadik oka annak, hogy miért kell folytatnunk a tudás keresését. Érted már?

- Igen. Igen. Legalábbis... - Egy percre elhallgattam. - Időre van szükségem, hogy átgondoljam a dolgokat - szóltam végül.

- Persze, természetesen - felelt a Másik. Vigasztalóan vállon veregetett. - Visszatérünk majd erre kedden.

Felkelt és az Üres Alapzathoz lépett, hogy megvizsgálja az ott heverő fényes kis műszerét.

- Akárhogy is, most mennem kell. Már majdnem ötvenöt perce itt vagyok - mondta. Majd egyetlen további szó nélkül sarkon fordult, és elindult az Első Előcsarnok irányába.

A Világ nem igazolja a Másik állítását, miszerint emlékezetkimaradásaim lennének

A BEJEGYZÉS KELT A HATODIK HÓNAP HUSZONHARMADIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

A Világ (amennyire meg tudom állapítani) nem igazolja a Másik állítását, miszerint emlékezetem ki-kihagyna.

Miközben ezt magyarázta nekem - és még egy ideig ezután -, nem tudtam, mit higgyek. Több ponton is a pánik környékezett. Tényleg előfordulhat, hogy egész beszélgetéseket elfelejtek?

A nap hátralevő részében azonban semmiféle bizonyítékát nem találtam az emlékezetkiesésnek, amire a Másik hivatkozott. Elfoglaltam Magam mindennapos, szokásos teendőimmel. Megjavítottam az egyik halászhálómát, és a Szobrok Katalógusán dolgoztam. A kora esti órákban a Nyolcadik Előcsarnokhoz mentem, hogy az Alsó Csarnokok Vizeiben halásszak. A Lenyugvó Nap Sugarai átragyogtak az Alsó Csarnokok ablakain, megcsillantak a Hullámok Felszínén, amitől fodrozódó Aranyfénybe vonódott a Lépcsősorok Mennyezete és a Szobrok Arca. Mikor beesteledett, a Hold és a Csillagok dalait hallgattam, és velük együtt énekeltem.

A Világ Befejezettnek és Egésznek tűnik, és Én, az ő Gyermeke, tökéletesen illek bele. Nincs benne sehol ellentmondás, hogy emlékeznem kellene valamire, de nem tudok, hogy értenem kellene valamit, de mégsem értem. Létem egyetlen pontján tapasztaltam csak bármilyen töredezettséget, mégpedig a Másikkal folytatott legutóbbi, furcsa beszélgetésem során. Így fel kell tennem Magamnak a kérdést: mégis kinek az emlékei hibásak? Az enyéim vagy az övéi? Meglehet, hogy éppen ő az, aki soha el nem hangzott párbeszédre emlékszik?

Két emlékezet. Két ragyogó elme, akik másképp emlékeznek a múltbéli eseményekre. Meglehetősen kellemetlen szituáció. És nincs egy harmadik fél, aki eldönthetné, melyikünknek van igaza. (Bárcsak itt volna a Tizenhatodik Személy!)

Egyszerűen nem értem, hogyan lehetne igaza a Másiknak azzal kapcsolatban, hogy kiesnek nekem időszakok, és összekeverem a napokat. Én fejlesztettem ki a naptárat, amit használok, hogy tudnék akkor „elcsúszni”, ahogy ő mondta? Nincs rajta semmi, ami elcsúszhatna.

Azon tűnődöm, vajon emiatt tette-e fel nekem azt a furcsa kérdést három és fél hete. Arra gondolok, amiben az a furcsa szó szerepelt. Visszalapozok a Naplómban, és látom, hogy a furcsa szó a „Batter-Sea” volt.

És akkor hirtelen, egy pillanat alatt megszületett a megoldás! Csupán annyit kell tennem, hogy végigolvasom a Naplóimat, és akkor kiderül, van-e bennük bármilyen ellentmondás, találok-e olyan lejegyzett eseményt, amire már nem emlékszem. Igen! Ez majd eldönti a kérdést. Tulajdonképpen csak egyetlen hátránya van ennek az ötletnek: meglehetősen időigényes - lévén elég hosszúak a bejegyzéseim -, és nem tudom, hogyan fog beleférni a többi feladatom mellé.

Elhatároztam hát, hogy az elkövetkezendő hónapok során végigolvasom valamikor a Naplóimat, és addig is élek a gyanúperrel, hogy a Másik memóriájával vannak gondok, nem pedig az enyémmel.

Levelet írok

A BEJEGYZÉS KELT A HATODIK HÓNAP HUSZONNEGYEDIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

A következőkben annak a levélnek az átíratát közlöm, melyet a Második Délnyugati Csarnok Kövezetére írtam krétával.

KEDVES MÁSIK

HABÁR A TOVÁBBIAKBAN NEM TUDOK HELYTÁLLÓ TUDOMÁNYOS TÖREKVÉSKÉNT TEKINTENI A NAGY ÉS TITKOS TUDÁS FELKUTATÁSÁRA, AZT HISZEM, ÚGY HELYES, HOGY A JÖVŐBEN IS A SEGÍTSÉGEDRE LEGYEK, ÉS MEGSZEREZZEM SZÁMODRA A SZÜKSÉGES INFORMÁCIÓKAT. NEM LENNE HELYÉNNVALÓ, HOGY A TUDOMÁNYOS MUNKÁDAT KÁR ÉRJE, PUSZTÁN AZÉRT, MERT ÉN ELVESZTETTEM A FELTÉTELEZÉSÜNKBE VETETT BIZALMAMAT. REMÉLEM, E2 ILYENFORMÁN SZÁMODRA IS ELFOGADHATÓ LESZ.

BARÁTOD

A Másik figyelmeztet Tizenhittal kapcsolatban

A BEJEGYZÉS KELT A HATODIK HÓNAP HUSZONHATODIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Ma reggel a Második Délnyugati Csarnokba mentem, hogy találkozzam a Másikkal. Bevallom, kissé ideges voltam a találkozónk kimenetelét illetően. És néha, amikor ideges vagyok, sokat beszélek, így azonnal hosszasan és szükségtelenül magyarázni kezdtem a Köveztetre felírt leveletem.

Teljesen feleslegesen. Már beszéd közben észrevettem, hogy a Másik nem figyel rám. Fejét elgondolkozva lehajtotta, és szórakozottan a zakója zsebébe dugott apró fémtárgyakat babrálta. Ma szénfekete öltönyt viselt, sötét inggel.

- Nem láttál senkit a labirintusban, ugye? - kérdezte hirtelen.
- Valaki mást rajtunk kívül?
- Igen.
- Valaki újat? - kérdeztem vissza egyre növekvő értetlenséggel.
- Igen - felelte.
- Nem, senkit.

Feszülten tanulmányozta az arcomat, mintha valamiért kételkedne állításom igazságában. Majd ellazulva így szólt: - Persze hogy nem. Hogy is láthattál volna? Hiszen csak magunk vagyunk.

- Igen - helyeseltem. - Csak mi ketten vagyunk.

Rövid szünet állt be a beszélgetésben.

- Hacsak - tettem hozzá habozva - nem élnek mások is a Ház többi Részében. Távoli Helyeken, ahol még egyikünk sem járt. Ezen már sokszor elgondolkodtam. De sem cáfolni, sem megerősíteni nem lehet ezt a feltételezést - hacsak egy nap szembe nem találom

magam valamilyen emberi tevékenység nyomaival, olyasmivel, amit nem tulajdoníthatunk észszerű keretek közt saját Halottjainknak.

- Ühüm... - hűmmögött. Újra mélyen a gondolataiba merült.

Ismét elhallgattunk.

Ekkor jutott eszembe, hogy talán már láttam is ilyen nyomokat. A Nyolevannyolcadik Nyugati Csarnokban talált papírfecnik! Talán az egyik Halottunkhoz tartoznak, vagy Valaki máshoz, akit még nem ismerünk. Épp be akartam számolni minderről a Másiknak, mikor ismét megszólalt.

- Figyelj rám! - mondta. - Szeretném, ha megígérnél nekem valamit.

- Persze, bármit.

- Ha valaha is látnál bárkit a labirintusban - olyasvalakit, akit nem ismersz -, kérlek, ígérd meg nekem, hogy nem próbálsz meg beszélni vele. Tanácsosabb elrejtőznöd. Tartsd magad távol tőlük. Nem láthatnak meg.

- De hát ezzel egy remek lehetőséget pazarolnánk el! A Tizenhatodik Személy minden valószínűség szerint olyan tudás birtokában van, amit mi nem ismerünk. Mesélhetne nekünk a Világ Távoli Régióiról.

A Másik értetlenül nézett rám.

- Hogy micsoda? Miről beszélsz? A tizenhatodik személy?

Elmondtam neki mindent a Tizenhárom Halottról és a Két Élőről, és hogy hogyan lenne valaki új a Tizenhatodik Személy (Olyan sokszor elmagyaráztam már ezt neki. Úgy látszik, a Másik képtelen megjegyezni ezt a fontos dolgot.)

- Valóban, „a Tizenhatodik Személy” elég nehézkes megnevezés - mondtam. - Ha gondolod, hívhatjuk röviden „Tizenhatnak”. A lényeg, hogy Tizenhat olyan tudással bír a Világról, amit mi nem ismerünk...

- Nem, nem, nem - szólt közbe a Másik. - Nem érted. Nagyon fontos, hogy távol tartsuk magunkat ettől a személytől, ameddig

csak lehet. - Egy pillanatra elhallgatott, majd így folytatta: - Tudod, Piranesi, én már találkoztam ezzel a személlyel, akit te „Tizenhatnak” hívsz.

- Hogy micsoda? Az nem lehet! - kiáltottam fel. - Valóban élne egy Tizenhatodik Személy a Világban? Miért nem mondtad ezt korábban? Hisz ez csodálatos! Komoly okunk van az ünneplésre!

- Nem. - A Másik szomorúan rázta a fejét. - Nem, Piranesi. Tudom, hogy ez nagyon fontos neked, és sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de semmi okunk az ünneplésre. Pont ellenkezőleg: ez a személy - Tizenhat - veszélyes rám nézve. Tizenhat az ellenségem. És így közvetetten a tiéd is.

- Ó! - mondtam csalódottan, majd elhallgattam.

Borzasztó hírek. Természetesen értettem az ellenségeskedés fogalmát: sok Szobron a Figurák küzdenek egymással. De soha nem tapasztaltam még a saját bőrömön. Hirtelen eszembe jutott valami - a Nyolcvannyolcadik Nyugati Csarnokban talált egyik fecni felirata: *öld meg*. Annak, aki ezt leírta, biztos volt egy ellensége.

- Nem lehet, hogy tévedsz? - kérdeztem. - Talán félreértés ez az egész. Ha találkozom Tizenhattal, elmagyarázhatom neki, hogy milyen Jó Ember vagy, Csodálatra méltó Tulajdonságokkal. Bebizonyíthatom neki, hogy az irányodba táplált rosszindulatának nincs semmi észszerű alapja.

A Másik elmosolyodott.

- Mennyire jellemző rád, Piranesi, hogy minden helyzetben próbálsz a jót keresni. De sajnos ebben az esetben nem járhatsz sikerrel. Ezért nem akartam eddig megemlíteni neked Tizenhatot. Úgy véled, szót lehet érteni vele, de sajnos ez lehetetlen. Tizenhat ellene van mindennek, amik mi vagyunk, mindennek, amit te meg én értékesnek és becsesnek tartunk. Többek között az értelemnek is. Tizenhat egyebek mellett az értelmet is el akarja pusztítani.

- De hát ez borzasztó! - kiáltottam fel.

- Igen, az.

Ismét csend telepedett ránk. Nem maradt mit mondanunk. Megdöbrentett Tizenhat gonoszsága. Ellene lenni az Értelemnek!

A Másik pár pillanat múlva folytatta.

- Valószínű feleslegesen izgatom fel magunkat. Nagyon kicsi az esélye annak, hogy Tizenhat idejöjjön.

- Mégis miért? - kérdeztem.

- Nem ismeri az idevezető utat - felelte a Másik. Rám mosolygott.

- Próbálj meg nem aggódni miatta!

- Igyekszem - ígértem. Ekkor belém hasított egy gondolat. - Mikor találkoztál Tizenhattal?

- Hmm? Ó, tegnapelőtt.

- Jártál a Távoli Helyeken, ahol Tizenhat él? Sosem mondtad. Mesélj róluk!

- Hogy érted?

- Azt állítod, találkoztál Tizenhattal. De azt is mondtad, hogy Tizenhat nem ismeri az idevezető utat. Ami azt jelenti, hogy az ő Csarnokaiban kellett találkoznotok, de mindenképp egy Távoli Régióban. Ami meglepő számomra, mert nem úgy ismerlek, mint aki ilyen hosszú útra indulna.

Választ várva rámosolyogtam a Másikra, valamilyen izgalmas magyarázatra számítva.

A Másik elsápadt, és kissé rémültnek tűnt.

Hosszú csend állt be.

- Valójában... - kezdte, de láthatóan meggondolta magát közben. - Valójában nem fontos, hol találkoztam vele. És most nincs időm mindent megmagyarázni. Szükség van rám... Nem maradhatok ma tovább. Csak figyelmeztetni akartalak. Tudod, Tizenhattal kapcsolatban - mondtá, majd kurtán felém biccentett, felkapta fényes műszereit, és az Első Előcsarnok felé indult.

- Viszlát! - búcsúztam távolodó hátától. - Viszlát!

Frissítem Tizenhattal kapcsolatos információimat

A BEJEGYZÉS KELT A HATODIK HÓNAP HUSZONHETEDIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Nagyon izgalmasnak találom, hogy a Másik találkozott Tizenhattal, és igen nagy kár, hogy nem akar semmit sem mesélni róla. Sokkal többet szeretnék megtudni a körülményekről és a helyszínről, de gyanítom, a Másik nem szívesen elevenítené fel a találkozását egy gonosz emberrel.

Hat héttel ezelőtti bejegyzésem (*Lista mindazokról, akik valaha éltek, és arról, amit róluk tudunk*) már aktualitását veszítette, ezért hozzáfűztem egy megjegyzést, ami az olvasót erre az oldalra irányítja.

A Tizenhatodik Személy

A Tizenhatodik Személy a Ház egy Távoli Régiójában él, valószínűleg az Északiban vagy a Déliben. Én még sosem találkoztam vele, de a Másik tapasztalatai alapján rosszindulatú ember, az Értelem, a Tudomány és a Boldogság ellensége. A Másik szerint Tizenhat talán megkísérli majd, hogy idejőjön és megzavarja Békés Létünket, és figyelmeztetett, hogy ha valaha meglátnám Tizenhatot a mi Csarnokainkban, mindenképp rejtőzzek el.

Az Első Előcsarnok

A BEJEGYZÉS KELT A HETEDIK HÓNAP ELSŐ NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Ma elhatároztam, hogy ellátogatok az Első Előcsarnokba. Furcsa módon valamiért alig járok arra. Ez azért „furcsa”, mert amikor évekkkel ezelőtt megalkottam a Csarnokszámozási Rendszeremet, ezt az Előcsarnokot jelöltem meg kezdőpontként, innen kiindulva számoztam az összes többit. Ahogy ismerem Magam, nem hinném, hogy ezt a Csarnokot választottam volna, hacsak nem kötődnék hozzá valamiért - és mégis, nem emlékszem már, mi lehet ennek a vonzalomnak az alapja. (Talán mégis igaza van a Másiknak? Tényleg elfelejtenék dolgokat? Kellemetlen gondolat, gyorsan elhessegetem.)

Az Első Előcsarnok lenyűgöző hely, nagyobb, mint a legtöbb Előcsarnok, és komorabb is. A Termet nyolc hatalmas, nagyjából kilencméteres Minotaurusz Szobor uralja. A Kövezet felett derengenek, hatalmas Tömegükkel sötétbe vonják az Előcsarnokot, Súlyos Szarvaik az Üres Levegőbe merednek, Állatias Vonásaik komolyak, kifürkészhetetlenek.

Az Első Előcsarnokban a hőmérséklet is más, mint a környező Csarnokokban. Jó pár fokkal hűvösebb van itt, és a huzat eső-, fém- és benzinszagot hoz magával valahonnan. Ezt már sokszor megfigyeltem, de valamiért mindig azonnal ki is megy a fejemből. Ma kimondottan az illatra összpontosítottam, ami nem mondható sem kellemesnek, sem kellemetlennek, és rettentő érdekes. Követtem a nyomát. Az Előcsarnok Déli Fala mentén haladtam, amíg el nem értem a Délkeleti Sarokban álló két Minotauruszt. Ideérve tűnt fel, hogy a két Szobor közti Árnyékok egyfajta optikai illúziót keltenek. Szinte hihetőnek tűnt, hogy messze hátranyúlnak, én pedig a homályos fényfolt helyett egy távolba vezető folyosóra bámulok. A homályba vibráló, mozgó fénysugarak is beszűrődtek.

Úgy tűnt, innen jön a huzat és az illat is. Tompa hangokat hallottam - valamilyen vibráló, csapdosó, a Hullámokhoz hasonló, de kevésbé szabályos zajt.

Hirtelen közeledő lépéseket hallottam, majd egy hangos és méltatlankodó hang harsant:

- ...nem erre szerződtem, erre mondom neki: „Csak szórakozol velem, ugye? Kurvára szórakozol, öregem.”

Mire egy rosszkedvű, morgó hang felelt: - Van bőr a képükön. Komolyan, mit képzelnek, amikor... - A távolodó léptek elhaltak.

Úgy ugrottam el a Délkeleti Sarokból, mintha villám csapott volna belém.

Mi volt ez? Óvatosan újra a Szobrok felé közeledtem, és bekukucskáltam közéjük. Az Árnyékok most felismerhetetlenek voltak. Nagyjából ki tudtam venni egy folyosó formáját, de ennyi. A hűvös huzat a bokám körül cikázott, és megint éreztem az esőt, a fém és a benzin szagát, de a fények és a hangok elenyésztek.

Ahogy a történteken töprengtem, négy régi csipszeszacskó sodródott keresztül a Kövezeten, szépen egymás után. Elkeseredetten sóhajtottam; azt hittem, ezt a problémát már orvosoltam. Egy időben állandóan ilyen nejlonzacskókat találtam szétszórva az Első Előcsarnokban. Halrudak és kolbásztekercsek csomagolása is akadt köztük. Összegyűjtöttem mindet, és elégettem, hogy ne tegyék tönkre a Ház Szépségét. (Nem tudom, ki ette meg ezt a sok csipszet, halrudat és kolbásztekercset, de azt kívántam, bárcsak rendesebb volna!) Egy hálózást is találtam a márvány Lépcsősor alatt. Nagyon mocskos és rettentő büdös volt, de alaposan kimostam, és azóta jó szolgálatot tesz nekem.

A négy zacskó után szaladtam, és felszedtem őket. A negyedik nem is nejlonzacskónak bizonyult, hanem egy darab összegyűrt papírnak. Kisimítottam. A következő felirat állt rajta:

Csak annyit kérek, hogy áruld el, merre találom a szobrot, amiről meséltél nekem - azt, amelyik egy öreg rókát ábrázol, miközben néhány fiatal mókust és más állatot tanít. Szeretném én magam is megnézni. Ez nem egy bonyolult feladat, nem kellene gondot okoznia neked. Írd le az útvonalat a lap aljára. Hagytam egy tollat az ebéded mellett.

Edd meg, amíg még meleg-az étel, nem a toll.

Laurence

Ui: Próbáld meg nem elfelejteni bevenni a multivitaminjaidat.

Az üzenet alatt bőven volt még üres hely, ahova a címzett válaszolhatott volna, s ebből arra következtettem, a levélíró nem kapta meg a kért információt.

Szerettem volna megtartani a lapot. Két Ember létezését is bizonyította: egyrészt a Laurence nevűét, másrészt pedig a címzettét, akinek Laurence írt, és ebédet meg vitaminokat adott. Vajon kik voltak ők? Megfontoltam és azonnal el is vettem annak lehetőségét, hogy bármelyikük Tizenhat lenne. A Másik azt állította, hogy Tizenhat nem ismeri az idevezető utat, Laurence és a barátja pedig láthatóan ismerősen jártakkeltek valamikor ezekben a Csarnokokban. Akár az egyik Halottamé is lehet ez a levél. De felmerült egy másik lehetőség is: hogy ezek ketten a Távoli Csarnokok lakói volnának. Ha Laurence még mindig életben van, és szüksége van a Szoborral kapcsolatos információra, akkor nem volna helyes elvennem a papírt.

Elővettem a saját tollamat, és a következőket írtam az üres helyre.

Kedves Laurence,

A két Mókust és két Szatírt tanító Róka-Kutya Szobra a Negyedik Nyugati Csarnokban áll Ebből a Csarnokból, ahol most vagyunk, a Nyugati Ajtón át vezet oda az út. A szomszédos Csarnokba lépve a jobb oldalon lévő Harmadik Ajtón át menj tovább, így az Első Északnyugati Csarnokba jutsz. Innen kövesd a Déli (bal kéz felőli) Falat, és ismét a Harmadik Ajtón fordulj be. Egy Folyosón találod magad, ami

már a Negyedik Nyugati Csarnokba vezet. A Szobor az Északnyugati Sarokban áll. Nekem is ez az egyik kedvencem!

- 1. Ha életben vagy, remélem, megtalálod ezt a levelet, és hasznosnak találod a fenti információkat. Talán egy nap majd találkozunk. Az innen Északra, Nyugatra és Délre fekvő Csarnokok bármelyikében megtalálhatsz. A Keletre lévő Csarnokok elhagyatottak.*
- 2. Ha az egyik Halottam volnál (és Lelkeá átkelve ezen a Csarnokon elolvassa a leveletem), remélem, tudod, hogy renászeresen felkeresem a Fülkéát vagy Alapzatoát, hogy meséljek nekeá, és étel- meg italáláozatokat vigyek számoára.*
- 3. Ha halott volnál - áe nem az én Halottjaim közül való vagy - tudod, hogy közel s távol beutazom a Világot. Ha valaha megtalálom a maradványaiát, nekeá is viszek étel- és italáláozatot. Ha úgy találom, hogy egyetlen élő sem viseli gonáoát, összegyűjtöm majd a csontjaiát, és elhozom őket a saját Csarnokaimba. Szépen elrenáezlek, és a többi Halottjaim mellé fektetlek, így nem leszel többé magányos.*

*Nyújtson a Ház Gyönyörűsége mináckettők számára meneáéket.
Barátod*

Az egyik - az Előcsarnok Délkeleti Sarkához legközelebb álló - Minotaurusz lábához helyeztem a papírt, és egy kisebb követ tettem rá nehezként.

HARMADIK RÉSZ:
A PRÓFÉTA

A Próféta

A BEJEGYZÉS KELT A HETEDIK HÓNAP HUSZADIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Az Első Északkeleti Csarnok Ablakaiból ragyogó Fényesség áradt. Az egyik Fénysugárban egy férfi állt, nekem háttal, teljesen mozdulatlanul. A Szobrokkal borított Falat bámulta.

Nem a Másik volt az. Ő vékonyabb, és nem ilyen magas. Tizenhat!

Váratlanul és hirtelen bukkantam rá. Az egyik Nyugati Ajtón belépve egyszer csak ott találtam.

Megfordulva rám nézett. Nem mozdult. Egy szót sem szólt.

Menekülés helyett elindultam felé. (Talán rosszul tettem, de már késő volt elbújni, késő ahhoz, hogy megtartsam a Másiknak tett ígéreteimet.)

Lassan körbesétáltam, alaposan megfigyelve a férfit. Idős ember volt. Bőre, mint a száraz papír, mindkét kezén vastag erek dagadtak. Nagy, sötét vizenyős szeme volt, és íves szemöldöke, szemhéja már megereszkedett. Hosszúkás, mozgékony, piros szája furcsán nedvesnek tűnt. Az öreg Eszterházy-kockás öltönyt viselt. Régóta ilyen sovány lehetett, mert bár az öltöny régi volt, tökéletesen illett rá - ami azt jelenti, hogy azért volt gyűrött és kinyúlt, mert a szövet régi és viseltes, nem pedig azért, mert rosszul szabták.

Furcsamód csalódottságot éreztem; úgy képzeltem, hogy Tizenhat fiatal ember lesz, velem egyidős.

- Üdv! - köszöntem. Kíváncsi voltam, milyen lehet a hangja.

- Jó reggelt kívánok! - felelte. - Már ha éppen reggelre jár még. Sosem tudom. - Beszéde mesterkéltén, vontatottan, régiesen csengett.

- Maga Tizenhat - mondtam. - Maga a Tizenhatodik Személy.

- Nem igazán értem, fiatalember - válaszolt.

- A Világban két Élő és tizenhárom Halott létezik, meg maga - magyaráztam.

- Tizenhárom halott? Milyen izgalmas! Sosem mondták még, hogy lennének itt emberi maradványok. Kik azok, ha megkérdezhetem?

Leírtam neki a Kekszdobozos Férfit, a Halbőrös Embert, az Elrejtett Személyt, az Alkóv Lakóit és az Összehajtott Gyermekeket.

- Tudja, még sosem hallottam ilyen különöset - álmélkodott.

- De a kekszesdobozra emlékszem. Régebben az egyetemi irodámban állt, egy kis asztalon a sarokban, néhány bögre mellett. Vajon hogy kerülhetett oda? De egyvalamit megmondhatok: a tizenhárom halott egyike szinte biztosan az a csinos olasz fiatalember, akiért Stan Ovenden annyira odavolt. Mi is volt a neve?

- Elfordult, egypár pillanatig gondolkodott, majd megvonta a vállát.
- Áh, nem jut eszembe. Gondolom, egy másik maga Ovenden lehet. Gyakran járt erre, hogy az olasszal találkozzon. Megmondtam neki, hogy csak a bajt keresi, de nem hallgatott rám. Tudja, a bűntudat meg miegymás. És nem lepődnék meg, ha Sylvia D'Agostino is a halottak között lenne. A kilencvenes évek eleje óta nem hallottam felőle semmit. Ami engem illet, látom, miért feltételezi, hogy én lennék „Tizenhat”, fiatalember. De nem vagyok. Bármennyire is megkapó ez a hely... - mondta körbepillantva nem áll szándékomban maradni. Csak átutazóban vagyok. Valaki azt mondta, itt találom. Nem, ez így nem teljesen igaz - javította ki magát. - Valaki elmesélte, mire gyanakodnak, mi történhetett magával, én pedig kikövetkeztettem, hogy itt kell lennie. Fotót is mutattak magáról, és mivel kifejezetten vonzónak találtam, gondoltam, eljövök és megnézem magamnak. Örülök, hogy így tettem. Biztosan nagyon szemrevaló volt, mielőtt, tudja... mielőtt mindez történt. Na de hát! Én megöregedtem, maga meg így járt. S most nézzenek ránk! De hogy visszatérjünk a tárgyra: azt állítja, két élő ember van. Feltételezem, a másik Ketterley, igaz?

- Ketterley?

- Val Ketterley. Magasabb, sötét hajú és szemű. Szakállas. Napbarnított bőr. Tudja, az anyja spanyol volt.

- A Másikra gondol? - kérdeztem.

- A másik micsodára?

- A Másikra. Aki Nem Én.

- Ó! Igen! Értem már. Micsoda kitűnő név! A másik. A helyzettől függetlenül ő mindig csak „a másik”. Valaki más mindig elsőbbséget élvez. Ő mindig csak a másodhegedűs, és ezzel tisztában is van. Felemészti a tudat. Tudja, egykor a tanítványom volt. Ó, igen. Természetesen csak egy sarlatán. A modora előkelő, intellektuális, a pillantása sötét és átható, de egyetlen eredeti gondolata nincsen. Minden ötlete átvett másolat. - Egy pillanatnyi szünet után hozzátette: - Valójában minden ötlete tőlem származik. Én voltam nemzedékem legkiválóbb tudósa. Talán minden nemzedéké. Én feltételeztem, hogy mindez... - karját széttárva jelezte, hogy a Csarnokra, a Házra, a Mindenségre gondol - létezik. És igazam volt. Úgy véltem, van rá mód, hogy eljussunk ide. És így is lett. Így hát idejöttem, és másokat is elküldtem ide. Mindent titokban tartottam, és a többieket is megesketttem a titoktartásra. Soha nem érdekelt különösebben az úgynevezett erkölcs, de egy civilizáció összeomlásának előidézésénél én is meghúzom a határt. Talán ez volt a gond. Nem tudom. Meglehetősen szentimentális tudok lenni.

Okos, de rosszindulatú pillantású szeme rám meredt.

- Végül mindannyian szörnyű árat fizettünk. Engem bebörtönöztek. Ó, igen. Ez megdöbbeneti, gondolom. Bárcsak azt mondhatnám, hogy félreértés volt az egész, de elkövettem mindent, amivel vádoltak. Őszintén szólva még többet is annál, ami a tudomásukra jutott. Habár - ki gondolta volna? - egészen élveztem a börtönt. Lenyűgöző emberekkel lehet odabent megismerkedni. Említette valaha Ketterley, hogyan jött létre ez a világ? - kérdezte pár pillanatnyi hallgatás után.

- Nem, uram.

- És szeretné tudni?

- Igen, nagyon! - feleltem.

Érdeklődésem láthatóan jólesett neki.

- Ez esetben elmesélem. Még fiatal koromban kezdődött az egész. Már akkor kiemelkedtem társaim közül. Első nagy felfedezésemet akkor tettem, mikor rájöttem, milyen sokat veszített az emberi faj. Egykoron a férfiak és nők sasokká változtak és óriási távolságokat repültek be. Folyókkal és hegyekkel társalogtak, és általuk bölcsességre tettek szert. Elméjükben érezték a csillagok járását. A kortársaim ezt nem értették. Elvarázsolta őket a fejlődés eszméje, és úgy hitték, minden, ami új, jobb a réginél. Mintha az érdem a kronológia függvénye volna! Én viszont úgy véltem, hogy az ősök bölcsessége nem tűnhetett el csak úgy. Semmi nem szűnik meg egyszerűen, hirtelen. Valójában ez nem lehetséges. Úgy képzeltem, hogy valamiféle energia áramlik ki a világból, és feltételeztem, hogy ennek az energiának kerülnie kell valahova. Ekkor jöttem rá, hogy muszáj más helyeknek, más világoknak is léteznie. Így hát elhatároztam, hogy megkeresem ezeket.

- És sikerült felfedeznie valamelyiket, uram? - kérdeztem.

- Igen. Rátaláltam erre a világra, amit Torkolatvilágnak hívok, mert a másik világokból távozó eszmék hozták létre. Ez a világ nem jöhetett volna létre, ha a másik nem létezett volna elsőként. Hogy ez a világ továbbra is az első fennmaradásától függ-e, nem tudom. Ezt mind leírtam a könyvemben. Nem valószínű, hogy olvasta, jól sejtem?

- Nem, nem olvastam, uram.

- Milyen kár. Rendkívül jó, biztos élvezné.

Miközben az öregember beszélt, igyekeztem nagyon odafigyelni minden szavára, és próbáltam rájönni, ki lehet ő. Azt állította, hogy nem Tizenhat, de nem voltam annyira naiv, hogy higgyek neki minden további bizonyíték nélkül. A Másik szerint Tizenhat megátalkodottan gonosz, úgyhogy elképzelhető, hogy hazudna a kilétéről. De ahogy az öreg beszélt, egyre inkább bizonyosnak tűnt, hogy igazat mond. Nem ő volt Tizenhat. Ekképp érveltem: a Másik

leírása alapján Tizenhat ellenzi az Értelmet és a Tudományos Felfedezéseket, ez a leírás pedig nem illett az öregre. Ez az ember ugyanolyan szenvedéllyel hitt a tudományban, akárcsak mi. Ismerte a Világ születését, és alig várta, hogy átadhassa nekem ezt a tudását.

- Mondja csak - kérdezte -, Ketterley még mindig úgy véli, hogy az ősök bölcsessége ezen a helyen található?

- Mármint a Nagy és Titkos Tudásra gondol, uram?

- Pontosan.

- Igen, úgy hiszi.

- És még mindig kutat utána?

- Igen.

- Milyen mulatságos - felelte. - Sosem fog rátalálni. Nincs itt. A tudás nem létezik.

- Magam is kezdtem ekképp vélekedni - bólintottam.

- Akkor maga jóval okosabb nála. Attól tartok, ez az ötlete is tőlem származik. Mielőtt láttam volna ezt a világot, úgy véltem, hogy a tudás, ami létrehozta, még itt lehet valamiképp, itt hever, arra várva, hogy felfedezzék és birtokba vegyék. Ahogy ideértem, természetesen be kellett látnom, mennyire nevetséges is volt ez a feltételezés. Képzelje el a föld alatt áramló vizet. Évről évre ugyanazokon a repedéseken folyik keresztül, és koptatja maga körül a követ. Egy évezreddel később már barlangrendszer van a helyén. De a víz, mely eredetileg kivájta a barlangot, már nincs meg. Rég a múlté. Elszivárgott a földbe. Itt is ugyanez történt. De Ketterley igazi egoista. Mindenre a hasznosság elve mentén tekint. Nem tudja elképzelni, hogy bármi is létezhetne anélkül, hogy ő hasznát vehetné.

- Ezért vannak akkor itt a Szobrok? - kérdeztem.

- Hogy ezért vannak-e itt a Szobrok?

- Elképzelhető, hogy a Szobrok a másik Világból ideáramlott Gondolatok és Tudás megtestesítői, és ezért jöttek létre?

- Ó! Erre még sosem gondoltam! - kiáltott fel elégedetten. - Milyen intelligens megfigyelés. Igen, igen! Úgy vélem, ez felettébb valószínű! Talán a labirintus egy távoli pontján épp elavult számítógépek szobrai jönnek létre ebben a percben is!

Elhallgatott.

- Nem szabad sokáig maradnom. Nagyon is jól tudom, milyen következményekkel jár, ha az ember ezen a helyen időzik: amnézia, teljes mentális összeomlás és a többi, és a többi. Bár meg kell mondjam, *maga* meglepően következetesen és koherensen beszél. Szerencsétlen James Ritter a végén már egy mondatot is alig bírt összerakni, pedig feleannyi ideig sem volt itt, mint *maga*. Valójában azért jöttem, mert üzenetem van a *maga* számára. - Húvös, csontos, papírszerű kezébe fogta a kezemet, majd hirtelen magához húzott. Papír és tinta illatát éreztem, ibolya és ánizsmag finom keveréke lengte körül, s ezen illatok takarásában gyenge, de összetéveszthetetlen nyoma érződött valami tisztátalan, ürülékhez hasonló szagnak.

- Valaki keresi magát - súgta.

- Tizenhat? - kérdeztem.

- Világosítson fel, mire is gondol pontosan.

- A Tizenhatodik Személy.

Fejét oldalra billentve elgondolkodott.

- Iiiigen... Igen. Miért is ne? Mondhatjuk, igen, hogy „Tizenhat” az.

- De hát én azt hittem, hogy Tizenhat a Másikat keresi - feleltem. - Tizenhat a Másik ellensége, legalábbis ő ezt állítja.

- A másik...? Ja persze, Ketterley! Nem, nem! Tizenhat nem Ketterley-t keresi. Érti már, miért mondtam, hogy igazi egoista? Azt hiszi, minden róla szól. Nem, Tizenhat magát akarja. Nálam érdeklődött, hogyan találhatna magára. Bár nem különösebben szeretnék szívességet tenni neki (vagy bárki másnak, ha már itt tartunk), de Ketterley-nek örömmel keresztbe tennék. Ki nem

állhatom. Az elmúlt huszonöt évben mást sem tett, csak lejáratott mindenki előtt, aki csak hajlandó volt szóba állni vele. Így hát részletes, percre pontos útmutatást adok Tizenhatnak, miképp juthat el ide.

- Kérem, uram, ne tegye! - esdekeltem. - A Másik szerint Tizenhat rosszakaratú ember.

- Rosszakaratú? Nem mondanám. Nem rosszabb, mint mások. Sajnálom, de egyszerűen kénytelen vagyok útba igazítani Tizenhatot. Ki akarom ugrasztani a nyulat a bokorból, ehhez pedig jobb megoldás nem is kell, mint hogy ideküldöm. Persze, nagyon valószínű, hogy Tizenhat sosem fog idetalálni. Csak nagyon keveseknek sikerül ez anélkül, hogy valaki mutatná nekik az utat. Történetesen rajtam kívül egyedül Sylvia D'Agostino volt erre képes. Úgy tűnt, remek érzéke van az átlépéshez, ha érti, mire gondolok. Ketterley-nek pocsékul ment, pedig többször is megmutattam neki. Soha nem talált ide felszerelés nélkül - gyertyák és az ajtót jelképező gerendák, rituálék meg mindenféle képtelen ostobaság. Ezzel szemben Sylvia képes volt bármikor egyszerűen elillanni. Most látni. Most nem látni. Néhány állat is képes erre. Macskák, madarak. Volt egy kapucinusmajmom is a nyolcvanas évek elején, az bármikor idetalált. Megmondom Tizenhatnak az utat, utána pedig minden a tehetségén múlik. Nem szabad elfelejtenie, hogy Ketterley nagyon fél Tizenhattól. Minél közelebb ér, Ketterley annál veszélyesebbé válik. Igazából azon sem lepődnék meg, ha erőszakhoz folyamodna. Talán megpróbálhatná elejét venni a dolognak, és végezhetne Ketterley-vel.

Rám mosolygott.

- Most már mennem kell - mondta. - Többé nem találkozunk.

- Ez esetben, uram, járjon biztonságos Úton és sértetlen Padlókon - feleltem -, és a Ház Szépsége töltse el gyönyörrel.

Pár pillanatig némán meredt rám. Úgy tűnt, az arcomat szemléli, és közben eszébe jutott még egy gondolat.

- Tudja, nem bántam meg, hogy korábban elutasítottam, amikor beszélni akart velem. Abban a levélben, amit nekem írt, arrogáns kis bunkónak tűnt. Talán az is volt akkoriban. De most... elragadó. Egészen elragadó.

Felvette a Kövezeten heverő esőkabátját, és minden sietség nélkül elindult a Második Keleti Csarnokba vezető Ajtó felé.

Megfontolom a Próféta szavait

A BEJEGYZÉS KELT A HETEDIK HÓNAP HUSZONEGYEDIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN,
MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Természetesen rettentő izgatott lettem ettől a váratlan találkozástól. Azonnal a Naplómért mentem, és leírtam mindent. A bejegyzésnek *A Próféta* címet adtam, hiszen az idegen férfi csakis az lehetett. Elmagyarázta a Világ Teremtését, és olyan dolgokról beszélt nekem, melyeket csak egy Próféta tudhat.

Rászántam az időt, és alaposan tanulmányoztam a szavait. Mondandójának elég nagy részét nem értettem, habár úgy vélem, ez előfordulhat, ha az embernek prófétával van dolga, hiszen hatalmas a tudásuk, és gondolataik furcsa ösvényeken járnak.

Nem áll szánáékomban maraáni. Csak átutazóban vagyok.

Ebből arra következtetek, hogy egy Távoli Csarnokban él, ahová azonnal vissza kívánt térni.

Látom, miért feltételezi, hogy én lennék „Tizenhat”. De nem vagyok.

Azt már eldöntöttem, hogy ezzel kapcsolatban igazat állít. Talán a Próféta úgy véli (fantáziáltam szabadon), hogy Csarnokom tizenöt lakója egy Embercsoportnak számít, míg a Távoli Csarnokokban él egy másik csoport, s őt közéjük kell számítani. Lehet, hogy a saját Emberei között ő a Harmadik Személy, vagy a Tizedik. Vagy akár szédítően sokadik, mondjuk a Hetvenötödik!

Na most már biztosan a fantázia földjén járok.

Idejöttem, és másokat is elküldtem ide.

Elképzelhető, hogy a Próféta küldött néhányat a Halottjaim közül ezekbe a Csarnokokba? A Halbőrös Embert vagy az Összehajtott Gyermekeket? Ez persze pusztá feltételezés. Mint oly sok minden a Próféta kinyilatkoztatásából, egyelőre ez is homályos maradt.

Végül mindannyian szörnyű árat fizettünk. Engem bebörtönöztek.

Ebből semmit nem értettem.

...az a csinos olasz fiatalember... Stan Ovenden... Sylvia D'Agostino... szegény James Ritter...

A Próféta négy nevet említett. Egész pontosan három nevet és egy meghatározást („az a csinos olasz fiatalember”). Ez jelentősen hozzájárult a Világról való tudásomhoz. Ha a Próféta semmi mást nem mondott volna, ennek önmagában is felbecsülhetetlen értéke lenne. A Próféta elmondása alapján három név a Halottakhoz tartozott (Stan Ovenden, Sylvia D'Agostino és „a csinos olasz fiatalember”). „Szegény James Ritter” helyzete tisztázatlan maradt. Vajon a Próféta úgy értette, hogy őt is a Halottak közé kell számolni? Vagy talán az egyik embere volt a Távoli Csarnokokban? Nem tudtam megállapítani.

Mennyi kérdés! Olyan sok mindenre kaphattam volna tőle választ. De nem teszek szemrehányást magamnak. Hirtelen felbukkanása teljesen felkészületlenül ért. Csak most utólag, magányban és nyugalomban tudom feldolgozni a tőle kapott információkat.

... Ketterley még mindig úgy véli, hogy az ősök bölcsessége ezen a helyen található? ...Sosem fog ráatalálni. Nincs itt. A tudás nem létezik.

Örömmel töltött el, hogy beigazolódott ez a sejtésem. Lehet, hogy ez kicsit öntelten hangzik, de nem tehetek róla. Azt még tisztáznom kell, hogyan befolyásolja ez a jövőbeli munkámat és a Másikkal való együttműködésemet.

A Próféta által mondottakból nyilvánvalóvá vált, hogy egykor ismerték egymást a Másikkal. A Próféta „Ketterley”-nek hívta a Másikat, és azt állította, hogy a tanítványa volt. A Másik mégsem említette soha a Prófétát. Számtalanszor beszéltem neki a Világ Tizenöt Emberéről, de egyszer sem mondta, hogy „Helytelen számítás! Én ismerek még egyet!”, ami meglehetősen furcsa. (Főleg ha számításba vesszük, mennyire szeret ellentmondani nekem,

amikor csak alkalma adódik rá.) De a Másikat soha nem érdekelte, hányan éltek a Világban. Ezen a téren is eltér a tudományos érdeklődésünk.

Minél közelebb ér Tizenhat, Ketterley annál veszélyesebbé válik.

Soha nem tapasztaltam, hogy a Másik akár csak minimális hajlamot is mutatott volna az erőszakra.

Talán megpróbálhatná elejét venni a dolognak, és végezhetne Ketterley-vel.

Ezzel szemben a Próféta egyértelműen erőszakos személy.

Tudja, nem bántam meg, hogy korábban elutasítottam, mikor beszélni akart velem. Abban a levélben, amit nekem írt, arrogáns kis bunkónak hangzott. Talán az is volt akkoriban.

Ez volt a leginkább zavarba ejtő a Próféta közlései közül. Soha nem írtam neki levelet. Hogyan is írhattam volna, ha csak tegnap szembesültem egyáltalán a létezésével? Talán az egyik Halott írt még neki - Stan Ovenden vagy szegény James Ritter -, és a Próféta összetéveszt engem ezzel a személlyel. Vagy a próféták a többi embertől eltérően érzékelik az Időt. Lehet, hogy majd a jövőben fogok neki levelet írni.

A Másik elmagyarázza, milyen körülmények közt volna helyénvaló megölnie engem

A BEJEGYZÉS KELT A HETEDIK HÓNAP HUSZONNEGYEDIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Természetesen elég ideges voltam, mielőtt beszámoltam a Másiknak a találkozásomról a Prófétával. Életbevágóan fontos volt, hogy a tudomására jusson a Próféta abbéli szándéka, hogy Tizenhatot a Csarnokainkba kalauzolja. Péntektől (amikor talákoztam a Prófétával) ma reggelig (amikor találkozónk lett volna a Másikkal) mindenfelé kerestem őt, de nem akadtam a nyomára.

Reggel a Második Délnyugati Csarnokba mentem. A Másik már megérkezett, és azonnal láttam rajta, hogy valami nyugtalanítja. Zsebre dugott kézzel fel-alá járkált, arca visszafojtott dühtől sötétlett.

- Valami fontosat kell mondanom - kezdtem.

Felemelt kezével félbeszakította vallomásomat.

- Hagyd ezt most! - szólt. - Beszélnem kell veled. Valamit nem mondtam el Huszonkettővel kapcsolatban.

- Ő kicsoda? - kérdeztem.

- Az ellenségem. Ide tart.

- Mármint Tizenhatra gondolsz?

Szünet.

- Ó, igen. Valóban, Tizenhat. Képtelen vagyok megjegyezni a furcsa elnevezéseidet. Nos, van valami, amit nem mondtam el neked Tizenhattal kapcsolatban. Valójában te érdekléd őt.

- Igen! - kiáltottam. - Furcsa módon, már tudok róla. Képzeld...

De a Másik megint félbeszakított.

- Ha Tizenhat idejön - mondta -, amit egyre valószínűbbnek tartok, akkor téged fog keresni.

-Igen, tudom. De...

A Másik megrázta a fejét.

- Piranesi! Figyelj rám! Tizenhat mondani akar majd neked dolgokat, olyasmiket, amiket nem értesz, de ha ezt hagyod, ha hagyod, hogy Tizenhat beszéljen veled, annak szörnyű hatása lesz. Ha meghallgatod Tizenhat mondanivalóját, az rettenetes következményekkel jár. Örület. Réműlet. Láttam már erre példát. Tizenhat képes megbomlasztani a gondolataidat pusztán a szavaival. Miatta megkérdőjelezel mindent, amit láatsz. Még *bennem* is kételkednél.

Teljesen ledöbbsentem. Ilyen mértékű gonoszságot soha nem képzeltem volna. Rémisztő volt. - Hogyan tudnám megvédeni Magam? - kérdeztem.

- Hogy azt teszed, amit már mondtam. Elrejtőzöl. Nem hagyod, hogy Tizenhat meglásson. És legfőképp, nem hallgatsz Tizenhatra. Nem tudom eléggé hangsúlyozni, hogy ez mennyire fontos. Meg kell értened, hogy rád nézve különösen veszélyes Tizenhatnak ez az... ez az ereje, hiszen már eleve mentálisan instabil vagy.

- Mentálisan instabil? - kérdeztem. - Ezt meg hogy érted?

Bosszúság suhant át a Másik arcán.

- Már mondtam. Elfelejtessz dolgokat. Ismétled magad. Egy héttel ezelőtt beszéltünk erről. Nehogy azt mondd, hogy már most sem emlékszel rá!

- Dehogynem - feleltem. - Emlékszem. - Eltöprengtem, vajon megosszam-e vele az elméletemet, miszerint az ő memóriájával vannak gondok, nem az enyémmel, de úgy döntöttem, ez most nem a megfelelő alkalom.

- Nahát, akkor meg - szólt. Nagyot sóhajtott. - Van még valami. El kell mondanom valamit, és szeretném, ha megértenéd, hogy nekem legalább annyira fájdalmas ez, mint neked. Ha rájövök, hogy

hallgattál Tizenhatra, és megfertőzött a tébolyával, az rám nézve komoly kockázattal jár. Ugye megérted? Fennáll a veszélye, hogy megtámadnál. Sőt, ez meglehetősen valószínű. Tizenhat szinte biztosan megpróbál úgy manipulálni, hogy bánts engem.

- Hogy bántsalak?

- Igen.

- Milyen szörnyű!

- Meglehetősen. Aztán ott van még az emberi lényként megélt méltóságod kérdése. Állapotod leromlana, mentálisan sem lennél egészséges, az pedig nagyon megalázó lenne számodra. Nem tudom elképzelni, hogy ilyen körülmények között folytatni akarnád.

- Nem - feleltem. - Nem hinném, hogy akarnám.

- Nos - folytatta, mély levegőt véve. - Ez esetben, ha úgy látom, megőrültél, azt hiszem, az lesz a legjobb, ha végzek veled. Mindkettőnk érdekében.

- Ó! - kiáltottam meglepetten. Ez elég váratlanul ért.

Rövid csend állt be.

- De talán ha kapok némi segítséget, idővel felépülhetek, nem? - kérdeztem.

- Ez elég valószínűtlen - felelte a Másik. - És semmilyen körülmények között nem kockáztathatok.

- Ó!

A csend most hosszúra nyúlt.

- Hogyan fogsz végezni velem? - kérdeztem.

- Inkább ne akard tudni - felelte.

- Igen. Talán igazad van.

- Ne így állj ehhez, Piranesi. Tedd, amit mondtam. Mindenáron kerüld el Tizenhatot, és akkor nem lesz semmi gondunk.

- Te miért nem örültél meg? - kérdeztem hirtelen.

- Micsoda?

- Te beszéltél már Tizenhattal. Miért nem örültél meg?

- Már mondtam. Megvannak rá a módszereim, hogy megvédjem magam. Ráadásul én sem vagyok teljesen immúnis rá - szólt bánatra görbülő szájjal. - Isten tudja, szinte félőrültnek érzem magam ettől az egésztől.

Ismét hallgatásba merültünk. Azt hiszem, mindketten eléggé zaklatottak voltunk. Aztán a Másik kissé erőltetett mosolyra húzta a száját, ezzel igyekezve normalizálni a helyzetet. Hirtelen belé hasított egy gondolat.

- Honnan tudtad? - kérdezte.

- Mit?

- Azt hittem... Úgy értettem, mintha azt mondtad volna, te már tudtad, hogy Tizenhat téged keres. Kimondottan téged. De honnan tudtad? Honnan tudhattad volna?

Láttam rajta, hogy próbál rájönni a megoldásra.

Itt volt az alkalom, hogy beszámoljak neki a Prófétáról. A nyelvem hegyén volt a válasz. Haboztam.

- A Ház fedte fel előttem - feleltem. - Tudod, megajándékoz néha ilyen kinyilatkoztatásokkal.

- Ó! Igen, valóban. És ezt akartad megosztani velem? Azt mondtad, valami fontosat kell elmondanod.

Újabb rövid csend.

- Láttam egy polipot úszni a Tizennyolcadik Előcsarnokból nyíló Alsó Csarnokokban - mondtam végül.

- Ó! Valóban? Biztos szép volt.

- Igen - bólogattam egyetértően.

A Másik mély levegőt vett.

- No hát! Maradj távol Tizenhattól! És ne tébolyodj meg! - mondta rám mosolyogva.

- Biztos lehetsz benne, hogy távol tartom magam Tizenhattól - ígértem. - És megtébolyodni sem fogok.

A Másik vállon veregetett.

- Nagyon helyes.

Hogyan reagáltam, mikor a Másik elmagyarázta, hogy bizonyos körülmények között megölne engem

A BEJEGYZÉS KELT A HETEDIK HÓNAP HUSZONÖTÖDIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN,
MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Hát ezt szerencsésen megúsztam! Már majdnem beszéltem neki a Prófétáról! Amire aztán a Másik így reagált volna: „Miért álltál szóba egy Ismeretlen Emberrel, mikor megígérted, hogy nem teszed? Nem gondoltad, hogy akár Tizenhat is lehetne?”

És mit felelhettem volna erre? Hiszen *pontosan* azt gondoltam, hogy ő Tizenhat, mikor találkoztunk. Megszegtem a Másiknak tett ígéreteimet. Erre nincs mentségem. Hála legyen a Háznak, amiért nem avattam be a Másikat! A legjobb esetben is megbízhatatlannak tartana. Rosszabb esetben talán még inkább hajlana arra, hogy megöljön.

Mindeközben állandóan az járt a fejemben, hogy fordított helyzetben, ha Tizenhat a Másik épelméjűségét fenyegetné, én nem lennék képes ilyen könnyedén és gyorsan végezni vele. Őszintén szólva nem hiszem, hogy valaha is meg akarnám ölni - iszonytatónak találom a gondolatát is. Az biztos, hogy előbb másféle megoldásokkal próbálkoznék, például gyógymódot keresnék a betegségére. De a Másik meglehetősen rugalmatlan jellem. Nem mennék olyan messzire, hogy ezt hibának tartsam, de a tendencia mindenképp határozott.

Változtatok a megjelenésem Tizenhat eljövetelére készülve

A BEJEGYZÉS KELT A NYOLCADIK HÓNAP ELSŐ NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT Most éppen a rejtőzködést gyakorolom.

Képzeld el (mondom Magamnak), hogy épp megláttál valakit - Tizenhatot! - a Huszonharmadik Északkeleti Csarnokban. Rejtőzz el!

Aztán gyorsan és csendben egy Falhoz szaladok, és beugrom két Szobor között egy Lyukba. Bepréselem magam a Résbe, és mozdulatlanul, némán állok. Tegnap egy egerészölyv repült a Csarnokba, ahol éppen elrejtőztem, hogy kisebb madarakra vadásszon. Körbereküldte a Csarnokot, és megült a Csillagokat vizsgáló Férfi és Fiú Szobrán. Egy félórát időzött ott, de engem nem vett észre.

A ruháim tökéletesek az álcázáshoz. Fiatalabb koromban a pólóim és a nadrágjaim még változatos színekben pompáztak: kék, fekete, fehér, szürke, olívbarna. Az egyik ingem nagyon szép cseresznyepiros volt. De mostanra mindegyik a szürke felismerhetetlen és megkülönböztethetetlen árnyalataivá fakult, amelyek remekül beleolvadnak a fehéres-szürkés Márványszobrok közé.

A hajammal azonban már más a helyzet. Az évek alatt, ahogy egyre hosszabbra nőtt, szép díszeket fontam bele, amiket én készítettem vagy találtam: kagylóhéjakat, korallgyöngyöket, igazgyöngyöket, apró kavicsokat és érdekes alakú halcsontokat. A legtöbb dísz fényes, csillog, és ragyogó színű, és csörögnek-zörögnek, ahogy járok. A múlt héten egy egész délutánt töltöttem azzal, hogy kibontsam őket a hajamból. Nem volt egyszerű, sem

fájdalommentes feladat. A díszemet a csoda szép polipos dobozomba tettem, amiben a cipőmet kaptam. Ha majd Tizenhat visszatér a saját Csarnokaiba, újra vissza kellene tennem őket - nélkülük furcsán meztelennek érzem magam.

Tárgymutató

A BEJEGYZÉS KELT A NYOLCADIK HÓNAP NYOLCADIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN,
MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Szokásommá vált, hogy néhány hetente Tárgymutatót készítek a Naplóm bejegyzéseihez. Úgy tapasztaltam, hogy ez így hatékonyabb, mint ha rögtön a bejegyzés írásakor tenném meg ezt. Némi idő elteltével könnyebb szétválasztani a fontos dolgokat a mulandóktól.

Ma reggel törökülésben leültem a Második Északi Csarnok Kövezetére a Naplómmal és a Tárgymutatómmal. Régóta nem csináltam már ilyet, s azóta sok minden történt. A következőt írtam a Tárgymutatóba:

Próféta, megjelenés: 10. Napló, 148-152. oldal

Egy másik bejegyzésbe pedig feljegyeztem:

Prófécia Tizenhat eljövételéről: 10. Napló, 151-152. oldal

Majd elolvastam, mit mondott a Próféta a Halottak kilétéről, és ezt írtam a következő bejegyzésben:

Halottak, néhány kísérleti név számukra: 10. Napló, 149. és 152. oldalak

Ezután egyesével is elkezdtem felírni a neveket. Az „o” betűhöz a következő került:

Olasz, csinos, fiatalember: 10. Napló, 149. oldal

Stan Ovendennel folytattam az o betűnél, és már félig felírtam a nevét, amikor kicsit feljebb a következő bejegyzést pillantottam meg:

Ovenden, Stanley, Laurence Arne-Sayles tanítványa: 21. Napló, 154. oldal. Lásd még: Maurizio Giussani eltűnése, 21. Napló, 186-187. oldal

Teljesen ledöbbsentem. Itt állt: Stanley Ovenden. Már szerepelt a Tárgymutatóban. Mégis, mikor a Próféta említette a nevét, egyáltalán nem hangzott ismerősen.

Újra elolvastam a bejegyzést.

Megálltam. Tudtam, ahogy ránéztem, hogy valami nagyon furcsa. De a furcsa *annyira* furcsa volt, teljességgel érthetetlen, hogy nehezemre esett koherens gondolatokban megfogalmazni. Láttam a furcsaságot a szemeimmel, de az agyam képtelen volt gondolatokká formálni.

21. Napló

Írtam egy 21. Naplót. Mégis mi vihetett rá erre? Ennek semmi értelme nem volt. Jelenleg (ahogy már korábban elmagyaráztam) a 10. Naplón dolgozom. Nem létezik 21. Napló. Mit jelent ez?

Szemügyre vettem a többi oldalt. Az M betű alatt a legtöbb bejegyzés a Másikról szólt. Szép számmal akadt róla feljegyzés, ez nem is meglepő, tekintve, hogy rajtam kívül ő az egyetlen emberi lény a Világban - na meg persze a Próféta és a Tizenhat, de róluk nagyon keveset tudok. Találtam néhány korábbi bejegyzést is más témákban. Ezek legalább annyira furcsák voltak, mint a Stanley Ovendenről szóló. Amikor rájuk összpontosítottam, ismét úgy éreztem, vonakodom, mintha nem akarnék hinni a szememnek. Mindazonáltal kényszerítettem magam, hogy befogadjam a látottakat, hogy gondolkodjak.

Orkney, tervek a 2002-es nyárra: 3. Napló, 11-15. és 20-28. oldalak

Orkney, régészeti ásatások: 3. Napló, 30-39. és 47-51. oldalak

Orkney, Ness of Broágar: 3. Napló, 40⁷. oldal O'Keeffe, Georgia, kiállítás: 11. Napló, 91-95. oldal

A K betűnél pedig:

Külsős pszichiátria, lásd még R. D. Laing

Külsős filozófia: 17. Napló, 19-32. oldal; lásd még J. W.

Dunne (szerializmus), Owen Barfield, Ruolf Steiner Külsős elméletek, ahogy a különböző tudásrendszerek és hiéelmek kezelik őket: 18. Napló, 42-57. oldal

Kívülálló, A, Colin Wilson: 20. Napló, 46-51. oldal

Külsős matematika: 21. Napló, 40⁴. oldal; lásd még Srinivasa Ramanujan

Külsős művészet: 21. Napló, 79-86. oldal

Még több utalás olyan Naplókra, amik nem léteznek! 11., 17., 18. és 20. Naplók. A 3. és az 5. Napló persze létezett, úgyhogy azok a bejegyzések rendben lévőnek tűntek. Kivéve... kivéve... Minél tovább néztem őket, annál inkább arra gyanakodtam, hogy ezek a hivatkozások nem az én Naplóimra utalnak, hanem egy másik 3. és 5. Naplóra. A bejegyzéseket számomra ismeretlen tollal írták. A tinta hígbabb és folyékonyabb, a toll hegye pedig szélesebb volt; nekem csak keskenyebbek voltak. Ehhez jött még hozzá az írás. Az én kézírásom volt - ehhez semmilyen kétség nem fért -, de némiképp eltért a jelenlegitől. A kissé kerekesebb és teltebb betűktől fiatalosabbnak hatott.

Az Északkeleti Sarokba mentem, és felmáztam a Rózsabokron fennakadt Angyal Szobrához. Előhúztam a barna bőrtáskámat, és kivettem belőle az összes Naplómat. Összesen kilencet. Csak kilencet. Nem találtam másik húszat, amelyeken eddig valamilyen megmagyarázhatatlan okból átnéztem volna.

Alaposan megvizsgáltam a Naplókat, különös tekintettel a borítókra és a rajtuk lévő számozásra. A Naplóim feketék, és fehér zselés tollal számoztam meg őket a gerincük alján. Legnagyobb döbbenetemre azt vettem észre, hogy az első három Naplóm számozása eredetileg eltért. A 21, 22 és 23-as számok állnak rajtuk, de valaki lekaparta a kezdő kettes számokat, és így lett belőlük 1, 2 és 3. A kaparás nem sikerült tökéletesen (a zselés toll tintáját nehéz eltávolítani), ezért még mindig kivehető a kettesek nyomai.

Egy ideig csak ültem, és próbáltam megérteni a dolgot, de nem jutottam semmire.

Ha az első Napló (az én első Naplóm) eredetileg a *huszonegyedik* volt, akkor tartalmaznia kell a két bejegyzést Stanley Ovendenről. Felvettem és kinyitottam, majd a 154. oldalra lapoztam. Ott is volt. A bejegyzés 2012. január 22., kelt, *Stanley Ovenden életrajza* címmel.

Stanley Ovenden. 1958-ban született az angliai Nottinghamban. Apja, Edward Francis Ovenden egy édességbolt tulajdonosa. Anyja neve és foglalkozása ismeretlen. A Birminghami Egyetemen tanult matematikát. Posztgraduális kutatását 1981-ben kezdte. Ugyanebben az évben meghallgatta Laurence Arne-Sayles egyik híres előadását: Az Elfeledett, az Átmeneti, a Transzgresszív és az Isteni címűt. Nem sokkal ezután Ovenden felhagyott a matematikával, és a Manchesteri Egyetemen kezdte meg doktori tanulmányait Arne-Sayles vezetésével.

Az első bejegyzés itt véget ért, úgyhogy továbblapoztam a 186. oldalra, a *Maurizio Giussani eltűnése* című íráshoz.

1987 nyarán Laurence Arne-Sayles kibérelte a Casale del Pino nevű farmházat Perugiától 20 kilométerre. Legkedvesebb tanítványai (a belső kör) vele tartottak: Ovenden, Bannerman, Hughes, Ketterley és D'Agostino.

A csoporton belül feszültség támadt. Arne-Sayles nagyon érzékennyé vált minden olyan megjegyzésre és kérdésre, amiből arra következtetett, hogy az illető nem eléggé elkötelezett a „nagy kísérlete” iránt. Bárkinek, akinek kétségei támadtak, felhánytorgatta az összes kudarcát, magánéletit és tudományost egyaránt. Következésképpen a csoport nagy része diplomatikusan hallgatott, de Stanley Ovenden, aki elég érzéketlen volt mások személyiségére, továbbra is fenntartásait fejezte ki tevékenységükkel kapcsolatban. Mikor Tali Hughes megvédte Ovendent Arne-Sayles-lal szemben, neki is bőségesen kijutott a rosszindulatából. A hangulat egyre feszültebb lett a Casale del Pinában, és ennek következtében Ovenden és Hughes egyre több időt töltött a többiektől távol. Összebarátkoztak

egy Maurizio Giussani nevű fiatalemberrel, aki a Perugiai Egyetemen tanult filozófiát. Az új barátságot Arne-Sayles láthatóan aggasztónak találta.

Július 26-án este Arne-Sayles áthívta Giussanit és a menyasszonyát, Elena Mariettit egy vacsorapartira a Casale del Pinóba. Vacsora közben Arne-Sayles a másik világról beszélt (ahol az építészet és az óceánok egymásba olvadnak), és arról, hogy miképp lehet eljutni oda. Elena Marietti úgy gondolta, hogy Arne-Sayles képletesen vagy pedig valamilyen Huxley-féle pszichedelikus élményről beszél.

Mariettinek dolgoznia kellett másnap. (Giussanihoz hasonlóan ő is posztgraduális hallgató volt, de a nyár folyamán apja perugiai ügyvédi irodájában dolgozott jogi asszisztensként.) 11 óra felé elkészönt, hazaautózott, majd lefeküdt aludni. A többiek még folytatták a beszélgetést. Az angol társaság megígérte, hogy egyikük majd hazaviszi Giussanit.

Maurizio Giussanit soha többé nem látták. Arne-Sayles az állította, hogy nem sokkal Marietti távozása után aludni tért, és semmit nem tud arról, mi történt. A többiek (Ovenden, Bannerman, Hughes, Ketterley, D'Agostino) azt mondták, Giussani visszautasította a fuvart, és gyalog indult haza nem sokkal éjfél után. (Holdfényes, meleg éjszaka volt, Giussani pedig alig három kilométerre lakott.)

Tíz évvel később, amikor Arne-Sayles-t elítélték egy másik fiatalember elrablásáért, az olasz rendőrség újranyitotta Giussani eltűnésének ügyét, azonban...

Abbahagytam az olvasást, és zihálva felálltam. Erős késztetést éreztem, hogy messzire hajítsam a Naplót. A szavak az oldalon - (a saját kézírásommal!) - szavaknak tündek, de ugyanakkor tudtam, hogy semmi értelmük. Ostobaság, értelmetlen zagyvaság az egész! Mégis mit jelenthetnének az olyan szavak, mint a „Birmingham” meg a „Perugia”? Semmit. Nincs a Világban semmi, ami megfeleltethető volna ezeknek.

Mégiscsak igaza volt a Másiknak. Nagyon sok mindent elfelejtettem! S ami még rosszabb, épp amikor a Másik nyíltan kijelentette, hogy meg fog ölni, ha megőrülnék, épp most fedeztem

fel, hogy már megőrültem! Vagy ha most nem is vagyok bolond, a múltban biztosan az voltam, amikor ezeket a bejegyzéseket írtam!

Nem hajítottam el a Naplót. A Kövezetre dobtam, és elbotorkáltam. Fizikailag is távol akartam kerülni az örületem bizonyítékától. Az értelmetlen szavak - Perugia, Nottingham, egyetem - visszhangoztak a fejemben. Nagy nyomást éreztem, mintha egy egész sor félig kiforrott ötlet készült volna áttörni a tudatomon, még több tébolyt vagy pedig épp a megértést hozva magával.

Sebesen átvágtam néhány Csarnokon; nem tudtam, merre megyek, de nem is érdekelt. Hirtelen a Faun Szobra tűnt fel előttem, amit a legjobban szeretek az összes Szobor közül. Ott állt, arcán nyugodt, finom mosolyával, mutatóujját gyengéden az ajkaira szorítva. Korábban mindig azt gondoltam, hogy figyelmeztetni akar valamire ezzel a mozdulatával: *Légy óvatos!* De ma valami egészen mást jelentett ez a gesztus: *Csitt! Nyugodj meg!* Felmásztam az Alapzatára, és a Nyakát átölelve a Karjaiba vetettem magam, összekulcsolva Ujjainkat. Ölelése biztonságában elveszett Józanságomat sirattam. Ziháló, már-már fájdalmas zokogás szakadt fel a mellkasomból.

Csitt!, suttogta. *Nyugodj meg!*

Elhatároztam, hogy jobban vigyázok Magamra

A BEJEGYZÉS KELT A NYOLCADIK HÓNAP KILENCEDIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN,
MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

A Faun Öleléséből kibontakozva kétségbeesetten bolyongtam a Házban. Úgy hittem, megőrültem - vagy már eleve őrült voltam -, de legalábbis jó úton haladok afelé. A kilátásaim mindenestre rémisztőek.

Egy idő után elhatároztam, hogy így semmiképp nem folytathatom tovább.

Kényszerítettem Magam, hogy visszatérjek a Harmadik Északi Csarnokba. Ott ettem egy kevés halat és ittam egy kis vizet. Azután végigjártam kedvenc Szobraimat: a Gorillát, a Cintányérokon játszó Fiatal Fiút, a Méhkest Cipelő Nőt, a Kastélyt Cipelő Elefántot, a Faunt, a Sakkozó Királyokat. Szépségük megnyugtató és kizökkentett a gondolataimból; előkelő megnyilvánulásuk emlékeztetett rá, mennyi jó van ebben a Világban.

Ma reggel már képes vagyok nyugodtabban reagálni a történetekre.

Elfogadom, hogy korábban nagyon beteg voltam. Biztosan az voltam, mikor azokat a bejegyzéseket írtam, különben nem töltöttem volna meg őket olyan idegen hangzású szavakkal, mint a „Birmingham” vagy a „Perugia”. (Még most is, ahogy leírom ezeket a szavakat, újra szorongás lesz rajtam úrrá. Képek sokasága kavarg elmémben - különösek, lidércesek, de ugyanakkor furcsán ismerősek. A „Birmingham” szó például tompa zajt, vibráló mozgást és színeket, és a nyomasztó szürke égnek feszülő tornyok és templomok mulandó képét hozza magával. Próbálom megragadni ezeket a benyomásokat, hogy alaposabban megvizsgálhassam őket, de azonnal semmivé foszlanak.)

És mégis, úgy érzem, elhamarkodottan nyilvánítottam ezt a két bejegyzést zagyvaságnak. Néhány szónak - például „egyetem” - mintha mégis lenne valami jelentése. Azt hiszem, ha nagyon erősen próbálnám, pontos meghatározást tudnék írni az „egyetemre”. Elgondolkodtam, vajon mi lehet erre a magyarázat. A „tudós” szót értem, mert számos Tudós Szobra áll mindenfelé a Házban, könyvekkel és papírokkal a kezükben. Talán ebből következtettem ki az „egyetem” (a hely, ahol a tudósok összegyűlnek) jelentését? Nem tűnik kielégítő magyarázatnak, de jelenleg nincs jobb ötletem.

A bejegyzésekben olyan emberek nevei is szerepelnek, akik létezését más forrás is megerősíti. A Próféta beszélt Stanley Ovendenről, úgyhogy ő nyilvánvalóan létező személy volt. A Próféta próbálta felidézni a csinos olasz fiatalember nevét is, de nem jutott eszébe. Talán ő lehetett Maurizio Giussani. Valamint mindkét bejegyzés említ egy Laurence Arne-Sayles nevű egyént, én pedig találtam egy levelet „Laurence”-től az Első Előcsarnokban.

Egyszóval, a zagyvasága ellenére úgy tűnt, hogy ez a két bejegyzés valós információkat tartalmaz. Márpedig ha elhatároztam, hogy az egykor itt élt emberekről kiderítsek annyit, amennyit csak tudok, hiba lenne figyelmen kívül hagyni ezt a fontos forrást.

Ezzel nyilvánvalóvá vált, hogy nagyon sok mindent elfelejtettem - a legjobb nyíltan felvállalni ezeket a dolgokat -, és most már bizonyítékom is van tudatzavarom időszakairól. Első és legfontosabb dolgom, hogy palástoljam ezeket a problémákat a Másik elől. (Bár nem hiszem, hogy odáig elmenne, hogy megöljön engem miattuk, az biztos, hogy még gyanakvóbb lenne velem szemben.) Legalább ennyire fontos, hogy megvédjem Magam a betegség visszatérésétől. E célból úgy határoztam, hogy jobban odafigyelek Magamra. Nem szabad hogy annyira belemerüljek a tudományos munkámba, hogy elfelejtsek halászni, és ne legyen élelmem. (A Ház bőven biztosít táplálékot a szorgalmas és vállalkozó szellemű egyéneknek. Úgyhogy nincs kifogás az éhségre!) Több energiát kell szánnom a ruháim javítására és a lábbelik

készítésére, mert sokszor fázik a lábam. (Kérdés: Vajon lehet hínárból zoknit kötni? Kétlem.)

Átgondoltam a Naplóim újraszámozását is, és arra jutottam, hogy biztosan én Magam csináltam. Ami azt jelenti, hogy húsz Napló (húsz!) hiányzik - meglehetősen aggasztó gondolat! De ezzel együtt mégis logikusnak tűnik, hogy vannak hiányzó Naplóim. Ahogy már említettem korábban, nagyjából harmincöt éves vagyok. A nálam lévő Naplók öt évet ölelnek fel. Hol vannak a korábbi éveimből származó Naplóim? És vajon mit csináltam azokban az években?

Tegnap még úgy véltem, soha többé nem akarok elolvasni vagy kikeresni egyetlen bejegyzést sem a Naplókban. Elképzeltem, ahogy a Füzeteket és a Tárgymutatót a háborgó Dagályba vetem, és megkönnyebbülök, hogy megszabadultam tőlük. De már megnyugodtam valamennyire. Kevésbé vagyok kiszolgáltatva a félelemnek és a pániknak. Ma már belátom, hogy észszerű okokból alaposan át kell tanulmányoznom a Naplókat, még az örülettel teli részeket is - talán leginkább azokat. Először is, mindig is arra vágytam, hogy többet tudjak azokról, akik előttem éltek itt, és bár teljességgel érthetetlen módon és furcsán feldolgozva, de a Naplókban megtalálhatók ezek a tudnivalók. Másodszor pedig meg kell tudnom amennyit csak lehet a saját betegségemről, leginkább azt, mi váltja ki, és hogyan tudok védekezni ellene a jövőben.

Talán ha megvizsgálom a Napló lapjait, értelmezni tudom majd mindezt. Addig is fontos észben tartanom, hogy önmagában a Napló olvasása is képes fájdalmas érzelmeket és lidérces gondolatokat kiváltani belőlem. A jövőben óvatosnak kell lennem, és csak apránként haladni benne.

A Másik és a Próféta is azt állították, hogy a Ház maga a téboly és feledékenység forrása. Mindketten tudósok és értelmiségi férfiak. Mikor két ilyen feddhetetlen tekintély egyetért valamiben, úgy vélem, kénytelen vagyok elfogadni véleményüket. A Ház a feledékenységem okozója.

Bízol a Házban?, kérdeztem Magamtól.

Igen, feleltem.

Akkor ha a Ház azt akarja, hogy felejts, jó oka van rá.

De nem értem az okát.

Az nem számít, hogy nem érted az okát. A Ház Szeretett Gyermeke vagy. Ebben keresd vigaszod.

És megvigasztalódtam.

Sylvia D'Agostino

A BEJEGYZÉS KELT A NYOLCADIK HÓNAP HUSZADIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN,
MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Nagyon kíváncsi vagyok a többi emberre, akiket a Próféta említett, ezért úgy döntöttem, hogy tanulmányaimat Sylvia D'Agostinóval és szegény James Ritterrel kezdem, de nem vágtam bele azonnal. Mivel elhatároztam, hogy vigyázni fogok Magamra, hagytam, hogy elteljen másfél hét, mielőtt újra elővettem a Naplót. A köztes időben végeztem a hétköznapi, megnyugtató munkám. Halásztam, levest főztem, kimostam a ruháimat, zenét szereztem a hattyúcsontból készített furulyámon. Aztán ma reggel a Naplóimmal és a Tárgymutatóval felszerelve az Ötödik Északi Csarnokba mentem. Itt található a Gorilla Szobra, és gondoltam, a látványa talán Erőt ad majd nekem.

Törökülésben a Kövezetre ereszkedtem, a Gorillával szemben. A D betűhöz lapoztam a Tárgymutatómban. Ott is volt.

D'Agostino, Sylvia, Arne-Sayles diákja: 22. Napló, 6-9. olál

A 6. oldalra lapoztam a 22. Naplóban (ami az én kettes számú Naplóm volt).

Sylvia D'Agostino életrajza 1958-ban született Skóciában, Leithben, a költő Eduardo D'Agostino lánya.

A fényképek alapján kissé androgün megjelenésű, vonzó, sőt, gyönyörű nő, szemöldöke sűrű és sötét, szeme barna, orra karakteres, álla hangsúlyos. Sötét hajzuhatagát általában hátrafogva hordta. Angharad Scott szerint D'Agostinót nem különösebben érdekelték a nőiességről alkotott hagyományos elképzelések, és a legritkább esetben fordított figyelmet a ruházkodásra.

Kamaszkorában D'Agostino azt mondta egy barátjának, hogy olyan egyetemre akar menni, ahol tanítanak Halált, Csillagokat és Matematikát. A Manchesteri Egyetem valamilyen

megmagyarázhatatlan okból nem kínál ilyen kurzust, ezért a matematika mellett döntött. Az egyetemen hamar rátalált Laurence Arne-Sayles professzorra és az előadásaira, és ez a találkozás egész hátralévő életére kihatott.

Arne-Sayles elbeszélései az ősi elmékkel való kapcsolatteremtésről és más világokba való bepillantásról kielégítették összes kozmikus vágyát - a „Halál és Csillagok” részét. Amint megszerezte matematikusi diplomáját, D’Agostino antropológiára váltott, és Arne-Sayles lett a mestere. Arne-Sayles összes hallgatója és hű tanítványa közül D’Agostino volt a legelhivatottabb. Kiutalt neki egy szobát a Whalley Range-i házában, és a fizetés nélküli házvezetőnője és titkárnője lett. Kapott egy autót (Arne-Sayles nem vezetett), és a feladatai közé tartozott az is, hogy a férfit fuvarozza, többek között a Canal Streetre szombat esténként, hogy fiatal férfiakat szedjenek fel.

1984-ben doktori fokozatot szerzett. Nem keresett kutatói vagy tanári állást, hanem Arne-Sayles mellett maradt, és egy sor alantas munkából tartotta el magát.

Egykeként mindig is közel állt a szüleikhez, különösen az apjához. A 80-as évek közepén Arne-Sayles arra utasította, hogy forduljon el a szüleitől. Angharad Scott szerint ez egyfajta húségpróba volt. D’Agostino megszakított minden kapcsolatot a szüleivel, akik soha többé nem látták.

Scott költőként írja le a lányt, művésznek és filmes alkotónak, és felsorolja azokat a folyóiratokat, amelyekben versei jelentek meg: Arcturus, Torn Asunder és a Grasshopper. (Mind ez ideig egyetlen példányt sem találtam ezekből a folyóiratokból.) A Grasshopper szerkesztője - egy Tom Titchwell nevű férfi - Eduardo D’Agostinóval is baráti viszonyt ápolt. Titchwell tartotta a kapcsolatot Sylviával, és híreket vitt a lányról szüleinek.

Két filmje fennmaradt az utókornak: a Hold/Erdő és A Kastély. A Hold/Erdő a filmkészítés egyedi és jellegzetes atmoszférájú darabja, még az Arne-Sayles összeesküvéselméleteit vallók körén kívül is méltatták a kritikusok. 25 perces, és a Manchester környéki lápokon és erdőkben forgatták. Szuper-8-as színes filmre vették fel, de szinte teljesen fekete-fehér hatást kelt - fekete erdők, fehér hó, szürke égbolt stb. - alkalmanként vérvörös fröccsenésekkel. A

filmben egy ókori főpap tart befolyása alatt egy kis közösséget. Kegyetlenkedik a férfiakkal, a nőket bántalmazza. Egy nő szembeszegül vele, mire a főpap, hogy erejét bizonyítsa és megbüntesse a nőt, megátkozza őt. A nő át akar kelni egy patakon. Lép egyet, és a lába elsüllyed a hold tükröződésében. Beleragad a patakba, képtelen elmozdulni a hold tükréből. A főpap odalép hozzá és megveri, miközben a nő tehetetlenül áll a vízben. Továbbra sem tud megmozdulni. Magára maradva a nyírfáktól kér segítséget. Ahogy a főpap átkel az erdőn, belegabalyodik a nyírfák kuszaságába; áfák megkötözik és keresztüldöfik. Képtelen megmozdulni, és idővel meghal. A nő kiszabadul a hold tükröződéséből. A Hold/Erdőben alig beszélnek, s azt is érthetetlenül. A nő és a főpap saját nyelvükön beszélnek, aminek semmi köze a miénkhez. A Hold/Erdő igazi nyelvezete az egyszerű, erős ábrázolásmód: hold, sötétség, víz, fák.

D'Agostino másik fennmaradt filmje még ennél is furcsább. Nincs címe, de általában A Kastélyként emlegetik. Betamax-kazettára vették fel, és nagyon gyenge a minősége. A kamera hatalmas szobák között bolyong, feltehetően különféle kastélyok és paloták termeiben (egyetlen épületet sem látunk; ahhoz egyszerűen túl nagy). A falak mentén szobrok állnak, és víztócsák lepik el a padlót. Azok szerint, akik hisznek az ilyesmiben, ez a felvétel Arne-Sayles egy másik világáról készült, valószínűleg arról, amit a 2000-ben megjelent A Labirintus című könyvében ír le. Mások is próbáltak eljutni erre a helyre, hogy bebizonyítsák, ez nem egy másik világról készült film, de mind ez idáig egyikük sem szolgáltat meggyőző bizonyítékkal. D'Agostino kézzel írt jegyzeteit is megtalálták A Kastély kazettájával együtt, áe ezek ugyanazzal a sajátos kóáolással készültek, mint legutolsó naplója, így megfejtethetetlenek maradtak.

Úgy tűnik, D'Agostino a felnőttévei során végig vezetett naplót. A korai köteteket (1973-1980) a szülei házában tartotta Leithben; ezek még angol nyelvűek. Egy másik naplóját, mely az eltűnése iáején (1990 tavaszán) keletkezett, abban az orvosi renáelőben

találták meg, ahol áolgozott. Ebben a füzetben hieroglifák és angol nyelvű képleírások (valószínűleg álomképek?) furcsa keveréke található. Angharaá Scott több kísérletet is tett a megfejtésére, áe semmire sem jutott.

1990 elején D'Agostino egy orvosi renáelőben áolgozott recepciósként Whalley Range-ben. Itt összebarátkozott egy korabeli orvossal, Róbert Allsteaááel. Ekkoriban érezhetően kevésbé állt Laurence Arne-Sayles hatása alatt, mint korábban. Elmesélte Allsteaának, hogy élete leginkább robotolásból állt, áe örökké hálás lesz Arne-Sayles-nak, amiért ablakot nyitott egy csoáálatosabb világra, ahol ő is boláog volt. Allsteaá nem tuáta, hogyan értelmezze D'Agostino szavait. Később elmonáta a renáőröknek, hogy biztos benne, Sylvia nem állt árogok hatása alatt. Ha így lett volna, sosem engeáte volna, hogy a renáelőben áolgozzon.

Mikor Arne-Sayles rájött, hogy a lány és Allsteaá összebarátkozott, rátört jellegzetes féltékenységi rohamra, és követelte Sylviától, hogy hagyja ott a munkáját. D'Agostino ezúttal szembefordult mesterével.

Április első hetében nem ment be dolgozni. Miután már két napja eltűnt, dr. Allstead felhívta a rendőrséget. Sylviát soha többé nem látták.

Szegény James Ritter

A NYOLCADIK HÓNAP HUSZADIK NAPJÁN KELT MÁSODIK BEJEGYZÉS, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

James Ritterről két bejegyzés is volt, mindkettő a 21. Naplóban, a 46. és 122. oldalakon. Az első címe: *Laurence Arne-Sayles szégyene*.

Arne-Sayles mindig is vitatott karrierje hirtelen ért véget 1997 áprilisában, mikor a takarítónője valami furcsát talált: az egyik szobafala alól barna folyadék szivárgott. A helyiség hálószoja volt, és Arne-Sayles szerint nem használták. De a takarítónő látta, hogy használatban van, ezért is ment be takarítani oda. Feltörölte a folyadékot, majd megcsapta az orrát a jellegzetes szag; vizelet és ürülék szaga. Ismét némi folyadék szivárgott ki a fal alól. A takarítónő nekifeszült a falnak, ami finoman megmozdult. Rátapasztotta a fülét, majd hívta a rendőrséget. A fal mögött - ami nem valódi fal volt - a rendőrök egy szobát találtak, benne pedig egy nagyon beteg és zavarodott fiatal férfit.

Arne-Sayles tudóskarrierje véget ért. A tárgyalást követően (melyről széles körben beszámoltak a tudósítások), három év börtönbüntetésre ítélték; azonban a börtönben ismét vád alá került, mert a többi elítéltet erőszakra és lázadásra buzdította. Végül négy és fél évet ült, és 2002-ben szabadult.

Arne-Sayles nem tanúskodott a tárgyalásán, és semmilyen magyarázattal nem szolgált azt illetően, miért tartotta fogva James Rittert.

Kiábrándítónak találtam ezt a feljegyzést; alig utalt benne bármi arra, ki is volt szegény James Ritter. A második bejegyzéshez lapoztam. Ez már ígéretesebbnek tűnt.

James Ritter életrajza

1967-ben született Londonban. Fiatalon rendkívül jóképű volt. Modellként, pincérként, pultosként, színészként és alkalmanként prostituáltként dolgozott. Felnőttként többször küzdött hosszan elhúzódó mentális betegségekkel. 1987 és 1994 között legalább kétszer utalták be pszichiátriai kezelésre, egyszer Londonban, egyszer pedig Wakefleldben. Időnként hajléktalanként élt.

Miután megtalálták Arne-Sayles házában az álcfal mögött, kórházba szállították, és tüdőgyulladás, alultápláltság, dehidratáltság és bipoláris zavar miatt kapott kezelést. A rendőrök megpróbálták kideríteni, mióta tarthatta fogva őt Arne-Sayles, de Ritter képtelen volt bármiféle koherens választ adni. Így azokkal beszéltek, akik ismerték őt - drogfüggőkkel, szociális munkásokkal, hajléktalanszállók üzemeltetőivel. Annyit lehetett csak megállapítani, hogy Rittert 1995 elején látták utoljára Manchester környékén, így elképzelhető volt - bár egyáltalán nem biztos - hogy akár két évig is fogságban lehetett.

Ritter fokozatosan mondta el saját beszámolóját, ez alapján az ügy csak még homályosabbá vált. Ragaszkodott hozzá, hogy Arne-Sayles Whalley Range-i lakásában csak rövid időszakokat töltött; az idő nagy részében egy másik házban tartózkodott, amiben szobrok álltak, és sok szobáját elöntötte a tenger. Legtöbbször úgy tűnt, még mindig azt hiszi, ebben a házban van. Számos alkalommal, amíg a kórházban ápolták, nagyon izgatott lett, és azt mondogatta, vissza kell mennie a minotauruszokhoz, mert meg fogják enni a vacsoráját. Noha gyógyszerekkel kezelték a téveszméit, továbbra is kitartott az elárasztott alagsorú és szobrokkal teli házról szóló beszámolója mellett.

Azóta is vita tárgyát képezi, hogy Arne-Sayles pontosan mit akart elérni Ritter fogva tartásával. Két főbb elmélet született erről.

Az első szerint Arne-Sayles agymosásnak vetette alá Rittert, hogy a férfi igazolja nemcsak a másik világok létezését, de azt is, hogy ő és mások is jártak ott. Az biztos, hogy Ritter leírásában és Sylvia D'Agostino filmjében, A Kastélyban ugyancsak hatalmas, üres termek szerepelnek, és ilyeneket említ Arne-Sayles is a börtönben írt, másik világról szóló könyvében, A Labirintusban is. (Persze abszolút elképzelhető, hogy Arne-Sayles dolgozta ki Ritter hallucinációit.) De ha ez volt Arne-Sayles vágya - hogy egy másik világ létezéséről gyártson bizonyítékot - miért egy téveszmés betegségben szenvedő embert választott tanújául?

A második elképzelés szerint az emberrablás kevésbé függött össze Arne-Sayles Más Világok Elméletével, mint inkább bizarr

szexuális ízlésével (A váá is ezt a vonalat képviselte a tárgyaláson 1997 októberében.) Ebben az esetben viszont miért magyarázott Ritter házakról, tengerekkel a pincéjükben?

Angharaá Scott megpróbált beszélni Ritterrel a készülő Arne-Sayles-biográfiájához, áe Ritter zokon vette, hogy senki nem hitt neki a házzal meg a belé börtönzött óceánnal kapcsolatban, és nem volt hajlanáo interjút aáni Scottnak. 2010-ben a The Guardian egyik újságírója, az éppen az Arne-Sayles botránnyal kapcsolatos retrospektív cikken áolgozó Lysanáer Weeks is felkereste. Ritter ekkoriban gonánokként áolgozott a manchesteri városházán. Weeks leírása alapján nyugóátan, összeszeáetten viselkeáett, szinte mint egy zen buááhista. Ritter azt állította, már egy évtizeáe nem szeáett semmilyen gyógyszer. Mináazonálat Weeksnek is ugyanazt mesélte el, mint a renáőröknek, azaz nagyjából tizennyolc hónapon keresztül, 1995 és 1997 között egy hatalmas házban lakott, amelynek a pincéjét elöntötte a tenger, és a víz néha a fölászintet is elöntötte. Ritter elmonáása alapján egy fehéres, áttetsző falú barlangban aluát, egy hatalmas márvány lépcsősor alatt. Állítása szerint a manchesteri városházán végzett munkája mentette meg; ez is hatalmas épület volt, nagy termekkel és szobrokkal meg lépcsősorokkal. A másik házhoz való hasonlatossága - ahova Arne-Sayles vitte őt - nyugtatta meg.

Első gondolataim a Sylvia D'Agostinóról és szegény James Ritterről készült naplóbejegyzésekről

A BEJEGYZÉS KELT A NYOLCADIK HÓNAP HUSZONEGYEDIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

A James Ritterről szóló utolsó feljegyzést találtam a legérdekesebbnek. Ebben is legalább annyi értelmetlen szó szerepelt, mint a többiben, de a Minotauruszokról szóló rész egyértelműen utalt az Első Előcsarnokra. Szintén felismertem Ritter leírását a fehér, áttetsző falú barlangról a Lépcsősor alatt. Az Első Előcsarnokban van egy ugyanilyen Lépcsősor, alatta meg egy ugyanilyen barlangszerű tér. És ezen a barlangszerű helyen találtam azt a sok bosszantó szemetet. Nyilvánvalóan James Ritter evett csipszet és halrudacskákat az Első Előcsarnokban. (Ez a felfedezés már önmagában igazolta a döntésemet, hogy érdemes folytatnom a Naplóm olvasását!)

A Sylvia D'Agostinóról készült feljegyzés kevésbé volt informatív, de *A Kastély* című filmjének leírása alapján ő is járhatott ezekben a Csarnokokban.

Az „egyetem” szó háromszor is felbukkant a Sylvia D'Agostinóról szóló bekezdésekben, és háromszor a *Stanley Ovenden életrajza* című bejegyzésben. Két héttel ezelőtt azt feltételeztem, hogy azért tudok értelmet társítani ehhez a látszólag értelmetlen szóhoz, mert láttam a Házban a Tudósok Szobrait. Akkoriban hajlottam rá, hogy gyengének minősítsem és elvessem ezt az elméletemet, de így már sokkal hihetőbbnek hangzott. Feltűnt, hogy számos olyan fogalom van, amit tökéletesen értek, annak ellenére, hogy nem létezik a Világban. Például tudom, hogy a kert egy olyan hely, ahova a növények és fák látványától felüdülni jár az ember. De a kert nem

létező dolog a Világban, és egyetlen Szobor sincsen, ami kimondottan ezt a fogalmat testesítené meg. (S csakugyan, elképzelni sem tudom, hogyan nézne ki egy kert Szobra.) Ehelyett a Házban szétszórva áll néhány Szobor, amin az Embereket, Isteneket vagy Szörnyeket Rózsák és Borostyánindák veszik körül, vagy a Fák Lombjai alatt keresnek menedéket. A Kilencedik Előcsarnokban áll egy ásó Kertész Szobra, a Tizenkilencedik Délnyugati Csarnokban pedig egy Rózsabokrot metsző másik Kertész Szobra található. Ezekből következtettem ki a *kert* szó jelentését. Nem hinném, hogy ez véletlenül történt volna. A Ház így ültet el finoman és természetesen új fogalmakat az Ember Elméjébe. A Ház ilyen módon gyarapítja az értelmemet.

Ez a felismerés rendkívül bátorítóan hatott, és többé nem éreztem annyira gyámoltalannak magam, amikor egy lehetetlen szó a Naplóból olyan képzetté alakul, amit nem tudok megmagyarázni. *Ne idegeskedj*, mondom Magamnak. *Ez csak a Ház. Csak a Ház bővíti a tudásodat.*

Mindegyik Naplóbejegyzésben szerepelnek nevek. Készítettem egy listát az eddig olvasott tizenötről. Ha azt feltételezzük, hogy a „Ketterley” név a Másikhoz tartozik, egy pedig a Prófétához, tizenhárom marad. Pont ennyi Halott van a Csarnokaimban. Véletlen egybeesés? Alapos átgondolás után úgy vélem, az lehet. Hiszen míg tizenöt embert *név szerint* említenek a szövegek, néhányukra csak utálnak: például D’Agostino barátjára, akinek a lány azt mondta, hogy „Halált, Csillagokat és Matematikát” akar tanulni; a „rendőrökre” (akiket mindegyik szöveg említett); a nőre, aki Laurence Arne-Sayles házáat takarította; a fiatal férfiakra, akiket Laurence Arne-Sayles szombat esténként szedett fel. Ebben a szakaszban lehetetlen még megállapítani, hányan fekszenek közülük itt.

NEGYEDIK RÉSZ:
TIZENHAT

Elhozom a maradék papírokat a Nyolcvannyolcadik Nyugati Csarnokból

A BEJEGYZÉS KELT A KILENCEDIK HÓNAP ELSŐ NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR
AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Nem feledkeztem meg a papírfecnikről, amiket a Nyolcvannyolcadik Nyugati Csarnokban találtam, sem azokról, amiket még ott hagytam a sirályok fészkeibe beépítve.

Két nappal ezelőtt összepakoltam a felszerelésemet az útra: élelmet, takarókat, egy apró lábast, amiben tudok vizet forralni, és néhány rongyot. Útra keltem, és a délután közepén el is értem a Nyolcvannyolcadik Nyugati Csarnokot. A sirályok biztosan épp élelmet gyűjtöttek, mert egyet sem találtam a Csarnokban, de a Szobrokon látható friss ürülekéretegekből ítélve még mindig ide húzódtak be éjszakánként.

Azonnal munkához láttam, és elkezdtem kiszabadítani a papírdarabokat a fészkekből. A feladat nehézsége meglehetősen változó volt. Néhány fészekben a hínár megszáradt, és széthullott az első rántásra, de akadt olyan is, ahol a papírdarabokat szinte bebetonozta a fészekbe a sirályürülék. A régi fészkek hínárjaiból tüzet raktam, vizet melegítettem a lábasban, belemerítettem egy rongyot a vízbe, és azzal próbáltam meg kiszabadítani a beragadt darabokat. Óvatosan kellett dolgoznom: ha túl kevés forró vizet használok, az ürülék nem lágyul meg; ha viszont túl sokat, az tönkreteszi a papírt is. Jó pár órányi munkámba került, de másnap estére hetvenkilenc cédulát gyűjtöttem össze harmincöt fészekből. Megvizsgáltam minden fészket, és elégedetten állapítottam meg, hogy egyet sem hagytam ki.

Ma reggel visszatértem a saját Csarnokaimba. Eltöltöttem némi időt azzal, hogy próbáltam összeilleszteni a papírdarabokat. Egy óra

után végül sikerült az egyik oldal egy részét - talán a felét - és néhány rövidebb bekezdést összeállítanom.

Az írás nagyon nehezen olvasható, és tele van áthúzásokkal. A következőt vettem ki belőle:

... hogy ezt tette velem. Hogy lehettem ilyen ostoba? Itt fogok meghalni. Senki nem jön a megmentésemre. Itt fogok meghalni. A némaság [hiányzó rész] egyetlen hang sem, csak az alsó termekben elterülő tenger hullámozása. Nincs semmi élelmem. Tőle függ, hoz-e nekem ennivalót és vizet - ami csak még jobban megerősíti, hogy rab vagyok itt, szolga. A Minotaurusz-szobrokkal teli szobában hagy nekem élelmet. Sokat fantáziálok arról, hogy megölöm. Az egyik romos szobában találok egy törött márványáarabot, nagyjából akkora, mint egy tetőcserép. Eljátszottam a gonáolattal, hogy bezúgom vele a fejét. Ez nagy elégtétel lenne számomra...

Egy nagyon mérges és boldogtalan ember írása ez. Kíváncsi vagyok, vajon ki lehet ő. Azt kívántam, bárcsak elérhetném az írásán keresztül, hogy megnyugtassam, hogy megmutassam neki, minden Előcsarnok bővelkedik halakban, a kagylóhegyek csak arra várnak, hogy összegyűjtsék őket, hogy némi előrelátással soha nem kell éheznie, mert a Ház ellátja és védelmezi Gyermekeit. Az üldözőjén is elgondolkodtam, a férfin, aki rabszolgává tette. Nagyon elszomorított, hogy létezik ilyen mély ellenségesség két ember között, talán épp két Halottam között. Vajon az Elrejtett Személy kínozza a Kekszdobozos Férfit? Vagy éppen fordítva?

Óvatosan megfordítottam a tépett papírdarabokat, és megvizsgáltam a hátoldalukat. Az írást ezeken még nehezebb volt elolvasni.

Felejtelek. Egyre csak felejtelek. Nem jutott eszembe a lámpaoszlop szó. Ma reggel azt hittem, hogy a szobrok beszélnek hozzám. Egy jó ideig ott álltam (úgy nagyjából

félórát), és válaszolgattam nekik. Kezdem ELVESZÍTENI AZ ESZEM. Milyen borzasztó, milyen rettenetes, hogy egy ilyen nyomorúságos helyen kell lennem, és MEGÖRÜLÖK. ELHATÁROZTAM, HOGY MEGÖLÖM, mielőtt még ez megtörténne. Mielőtt azt is elfelejtem, hogy GYŰLÖLÖM.

Nagyot sóhajtottam, amikor ezt megláttam. Elővettem három borítékot, amiket még a Másiktól kaptam. Az elsőbe azokat a papírdarabokat raktam, amiket sikeresen összeillesztettem egy nagyobb egésszé. A borítékra óvatosan lemásoltam a két szöveg átiratát. A második borítékba a mondattöredékeket alkotó és összeillő darabokat tettem, a harmadikba pedig azokat, melyek sehogy sem passzoltak egymáshoz.

Probléma

A KILENCEDIK HÓNAP MÁSODIK NAPJÁN KELT MÁSODIK BEJEGYZÉS, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Van egy mindennél fontosabb problémám, ami komolyan aggaszt: hogy kérdezősködjek-e a Másiknál Stanley Ovendenről, Sylvia D'Agostinóról, szegény James Ritterről és Maurizio Giussaniról. A Próféta „Ketterley”-nek szólította a Másikat. A Maurizio Giussani eltűnéséről szóló bejegyzésben a „Ketterley” név szoros összefüggésben jelenik meg D'Agostino, Ovenden és Giussani nevével is. Ebből arra következtetek, hogy a Másik ismeri ezeket az embereket. Szeretnék róluk többet megtudni, és számtalanszor már majdnem kicsúszott a számon a kérdés, de az utolsó pillanatban mindig meggondoltam magam. Felteszem, megkérdezné: *Hol hallottál ezekről az emberekről? Ki beszélt nekeá róluk?*, én pedig nem tudom, mit feleljek erre. Nem tudhatja meg, hogy beszéltem a Prófétával. Nem tudhatja meg, mi áll a Naplómban.

Tele van gyanakvással. Semmi másra nem gondol, csak Tizenhat eljövételére. Két hónappal ezelőtt még feltett szándéka volt, hogy a Százkilencvenkettedik Nyugati Csarnokba megy, és ott végzi el a rituálét, mellyel reményei szerint megidézi a Nagy és Titkos Tudást, de jelenleg erről is teljesen megfeledkezett.

Citrom

A BEJEGYZÉS KELT A KILENCEDIK HÓNAP ÖTÖDIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN,
MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Ma reggel a Harmadik Északi Csarnokból a Tizenhatodik Előcsarnokba tartottam. Épp elhagytam az Első Északi Csarnokot, és beléptem az Első Előcsarnokba, de néhány lépés után megálltam.

Valami történt az imént. Mi lehetett az? Mi történt éppen?

Néhány lépést hátráltam az Ajtóig, majd mély levegőt vettem. Ismét megcsapott az illat! Citrom, muskátlilevél, jácint és nárcisz keveréke.

Egy ponton különösen erősen érződött. Valaki - az a személy, aki ezt a csodás parfümöt használta - jó darabig elidőzhetett az Ajtóban, talán a Távolodó Csarnokok Hosszú Sorát csodálva. Visszatértem az Első Északi Csarnokba, de itt nem találtam nyomát az illatnak. Ismét az Első Előcsarnokba mentem, és dél felé indultam a Fal mentén, egy fenyegető Minotaurusz Szobor alatt. Igen, az illat itt is érezhető volt. Követtem az illető útját egészen az Első Nyugati Csarnok Ajtajától a Sarokban álló, Első Délnyugati Csarnokba vezető Ajtóig. Itt aztán nyomát vesztettem.

Ki lehetett az, aki erre járt? Biztosan nem a Másik. Tudtam, ő milyen parfümöt használ: koriander, rózsza és szantálfa fűszeres egyvelegét. A Próféta? Jól emlékeztem az illatára, mely szintén igen eltérő ettől - domináns ibolyaillat, leheletnyi szegfűszeggel, fekete ribizlivel és rózsával.

Nem, ez valaki új volt.

Tizenhat eljött. Tizenhat itt járt.

A szívem hevesebben kezdett verni. Körülnéztem az Előcsarnokban. A hatalmas termet a Minotauruszok bársonyos Árnyéka borította, köztük arany fényszilánkok ragyogtak. Tizenhat

nem lépett elő rejtekhelyéről, hogy elkezdjen megőrzíteni. De mégis itt járt, alig egy órája.

Nagyon meglepő volt számomra, hogy olyasvalaki, mint Tizenhat, aki ennyire eggyé vált a Pusztítással és Örülettel, ilyen kellemes parfümöt használjon, ami Napfénytől és Boldogságtól illatozik. De aztán arra jutottam Magamban, hogy bolondság lenne ekképp gondolkodnom. *Tekintsd ezt figyelmeztetésnek, mondtam magamban. Légy résen! Tizenhat nem mutatja majd ki gonosz szándékát. Sokkal valószínűbb, hogy kellemes külsejű lesz, a modora barátságos és behízelt. Így akar elpusztítani téged.*

Még több embert kell megölni

A BEJEGYZÉS KELT A KILENCEDIK HÓNAP HETEDIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN,
MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Ma reggel beszámoltam a Másiknak az Első Előcsarnokban érzett parfümillatról. Meglepetésemre meglehetősen nyugodtan fogadta a hírt.

- Nos, kezdem azt hinni, hogy jobban járunk, ha túlesünk a dolgon - mondta -, ahelyett, hogy csak itt lóg a levegőben, és arra várunk, hogy megtörténjen. Ráadásul talán nem is olyan rossz dolog.

- De hát azt hittem, hogy szerinted Tizenhat komoly fenyegetést jelent ránk nézve - válaszoltam. - Úgy emlékszem, azt mondtad, hogy veszélyeztetni a biztonságodat és az épelméjűségemet.

- Ez igaz.

- Akkor hogy lehetne jó az, ha idejön?

- Mert ránk nézvést olyan nagy a fenyegetés, hogy az egyetlen lehetőségünk, ha teljesen kiiktatjuk Tizenhatot.

- És azt hogyan csináljuk?

Válaszképp a Másik ujjaival fegyvert formázva a fejéhez emelte a kezét, és *Bumm!* hangot hallatott.

Megdöbbentem.

- Nem hiszem, hogy képes lennék bárkit megölni, bármennyire is gonosz az illető - mondtam. - Még a bűnösök is megérdemlik az Életet. Vagy ha nem, akkor a Háznak kell elvennie azt tőlük. Nem nekem.

- Talán igazad van - felelte. - Nem vagyok benne biztos, hogy pusztá kézzel végezni tudnék valakivel. - Elgondolkodva vizsgálta kezeit, ujjait széttárva forgatta őket. - Mindenesetre érdekes lenne

megpróbálni. Megmondom, mi lesz. Szerzek egy pisztolyt. Ez megkönnyíti majd a dolgot, bármelyikünknek is kell megtennie. Erről jut eszembe, van rá esély, akármilyen minimális, hogy valaki más is idejön. Ha látsz valaha egy idős férfit...

- Egy idős férfit? - kérdeztem riadtan.

- Igen, egy idős férfit. Ha látod őt, azonnal szólj nekem! Valamivel alacsonyabb nálam. Nagyon sovány. Sápadt. Szemei táskásak, a szája piros, nedves. - A Másik önkéntelenül megborzongott. - Nem tudom, miért írom le neked a külsejét ilyen részletesen. Nem valószínű, hogy csapatostul kezdenének felbukkanni az öregemberek.

- Miért? Őt is meg fogod ölni? - kérdeztem idegesen. Minden kétséget kizáróan a Prófétáról beszélt.

- Nos, nem - felelte. Megállt. - Bár most, hogy így szóba hoztad, épp itt volna az ideje, hogy valaki megtegye. Mindig is csodálkoztam, hogy senki nem végzett vele a börtönben. Mindenesetre szólj, ha látod őt!

Igyekeztem olyan közönyösen bólintani, ahogy csak bírtam. A Másik arra kért, hogy szóljak neki, ha a jövőben látnám a Prófétát, nem pedig azt kérdezte, találkoztam-e már vele, úgyhogy technikailag nem hazudtam. Az egyetlen jó dolog ebben az új fordulatban az volt, hogy a Próféta már visszatért a saját Csarnokaiba, és elég biztosan ígérte, hogy többé nem jön ide vissza.

Tizenhat írására bukkanak

A BEJEGYZÉS KELT A KILENCEDIK HÓNAP TIZENHARMADIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKBA JÖTT

Öt napon át sűrű szürke eső zuhogott rendületlenül az Előcsarnokokban. A Világ nyirkos és hideg volt, és pocsolyák gyűltek a Kőpadlón az Ajtóknál. A Csarnokok megteltek a fedezékbe húzódó madarak csicsergésével.

Amennyire csak tudtam, elfoglaltam magam. Kijavítottam a hálóimat, és zenéltem. De egész idő alatt a tudatom mélyén ott motozott a gondolat, hogy Tizenhat itt van, és arra készül, hogy örületbe kergessen. Nem tudtam, mikor fordul válságosra a helyzet, és ez nem volt kellemes érzés.

Ma elállt az eső. A Világ ismét gondtalanná vált.

Utam a Hatodik Északnyugati Csarnokba vezetett, ahol egy csapat varjú fészkel. Abban a pillanatban, ahogy megláttak, alászálltak a Magas Szobrokról, körbe repkedtek, szárnyaikkal csapkodtak és egymásnak károgtak. Haldarabkákat szórtam szét, hogy megetessem őket. Kettő leszállt a vállamra. Az egyik a fületem csipkedte, próbált rájönni, hogy ehető-e, ami megnevettegetett. A hangzavar közepette, az örvénylő fekete szárnyak gyűrűjében nem figyeltem a körülöttem lévő dolgokra, és elsőre nem vettem észre, hogy jobbra tőlem az Ajtón egy jel áll, egy lendületes, sárga krétával húzott vonal. Aztán megláttam. Elhessegettem a madarakat, és odamentem az ajtóhoz megnézni a jelet.

Régen én magam is ilyen módon jelöltem meg krétával az Ajtókat és a Padlókat, mert attól féltem, eltévedek. Évek óta nem csináltam már ilyet, de ahogy megpillantottam a sárga jelet, elsőre azt gondoltam, az én egyik régi jelem lehet, ami valahogyan túlélte az Áradásokat, a Dagályokat, a Szelet, az Esőt és a Ködöt. Ugyanakkor azt is tudtam, hogy soha nem volt sárga krétám. Van néhány fehér

krétám, pár kék és egy kis darab rózsaszín. De sárga? Nem, olyanom sosem volt.

Azután a Kövezeten az Ajtó mellett még több krétanyomot láttam meg, ezúttal fehéreket.

Szavak! Nem a Másiké. Nagyon ritkán merészkedik ilyen messze az Első Előcsarnoktól. Nem, ezeket a szavakat valaki más írta. Tizenhat! Megálltam egy pillanatra, és próbáltam felfogni mindezt. Ez még soha nem jutott eszembe: Tizenhat talán írott szavakat hagy hátra, és így próbálja megőrizni az embereket! (El kell ismernem a találékonyságát. Nem biztos, hogy nekem ilyesmi eszembe jutott volna.)

De vajon valóban megőriznének a szavak? A Másik folyton arra intett, hogy ne beszéljek Tizenhattal, hogy ne hallgassam meg. Nem lehetséges, hogy a veszély valamiképp Tizenhat hangjában lakozik? Talán az írott szavak biztonságosak? (Most tűnt fel, hogy a Másik mennyire bosszantóan pontatlanul fogalmazott.)

Óvatosan lefelé pillantottam. A Padlón ezek a szavak álltak:

TIZENHARMADIK TEREM A BEJÁRATTÓL. A VISSZAÚT A KÖVETKEZŐKÉPP ALAKUL. MENJ KERESZTÜL EZEN AZ AJTÓN, ÉS FORDULJ RÖGTÖN BALRA. MENJ ÁT A VELED SZEMBEN LÉVŐ AJTÓN, MAJD FORDULJ JOBBRA. HALADJ A JOBB FAL MENTÉN. MENJ EL KÉT AJTÓ MELLETT, MAJD...

Útba igazítás. Csak útba igazítás volt.

Ez nem tűnt veszélyesnek. Megálltam és megvizsgáltam Magam, a küszöbönálló téboly jelei vagy önpusztító hajlamok nyomai után kutatva. Mivel semmi ilyesmit nem éreztem, tovább olvastam.

Útmutatás a Hatodik Északnyugati Csarnokból az Első Előcsarnokba. Habár az Út eléggé kanyargós volt, az utasítások érthetőek, pontosak és lényegre törőek, maguk a betűk pedig szögletesek, egyenesek és tetszetősek.

Az iránymutatást használva visszakövettem Tizenhat útját egészen az Első Előcsarnokig. Mindegyik Ajtó, amin áthaladtam,

meg volt jelölve sárga krétával. A jelek valamivel az én szemmagasságom alatt voltak. (Ez alapján úgy becsülöm, hogy Tizenhat 12-15 centivel lehet alacsonyabb nálam.) Minden Ajtókeret alatt újra leírta az útmutatását, hogy ha bármelyik megsemmisülne a Dagályok vagy valamilyen balszerencse folytán, a többi akkor is megmaradjon. Milyen módszeres és alapos!

Elmentem a Második Északi Csarnokba, és hoztam kék krétát, majd visszatértem a Hatodik Északnyugati Csarnokba, ahol először megláttam Tizenhat útbaigazítását. (Úgy tűnt, ez volt a legmesszebbi pont, ameddig eljutott.) A sorai alá ezt írtam:

KEDVES TIZENHAT

A MÁSIK FIGYELMEZTETETT, HOGY MIKÉPPEN PRÓBÁLSZ MAJD AZ ŐRÜLETBE KERGETNI ENGEM. EHHEZ AZONBAN ELŐSZÖR MEG KELL TALÁLNOD, HOGY CSINÁLOD MAJD? MEGMONDOM NEKED: SEHOGYAN. ISMEREM MINDEN MÉLYEDÉSÉT EZEKNEK A CSARNOKOKNAK, AZ ÖSSZES FÜLKÉT, MINDEN REJTEKHELYET TÉRJ VISSZA A SAJÁT CSARNOKAIDBA, TIZENHAT, ÉS GONDOLKODJ EL A GONOSZSÁGODON.

Megírva ezt a levelet, már kevésbé éreztem úgy, hogy üldözött vagyok. Sokkal inkább úgy éreztem, én irányítom az eseményeket - majdnem annyira, mint Tizenhat. Csak az okozott problémát, hogy nem tudtam, miként írjam alá a levelet. Nem írhattam oda, hogy „BARÁTOD”, ahogyan a Másiknak vagy a Laurence-nek szánt üzenetem végén tettem. (Laurence az a személy, aki a Mókusokat tanító Öreg Róka szobrát akarta látni.) Tizenhattal nem voltunk barátok. Megpróbálkoztam az „ellenséged” aláírással, de ez szükségtelenül támadó lett volna. Számításba vettem az „aki soha nem fogja alávetni magát az örületednek” fordulatot, de ez meglehetősen hosszú volt (és nem kevésbé nagyképű). Végül egyszerűen annyit írtam:

PIRANESI

Így szólít engem a Másik.

(De nem hinném, hogy ez volna a nevem.)

Rákérdezek a Másiknál Tizenhat írására

A BEJEGYZÉS KELT A KILENCEDIK HÓNAP TIZENNEGYEDIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Ma reggel a Második Délnyugati Csarnokban találkoztam a Másikkal. Középszürke gyapjúöltönyt viselt, hozzá kifogástalan, sötétebb szürke inget. Nyugodt, komoly volt, és összeszedetten viselkedett. Mikor beszámoltam neki a Hatodik Északnyugati Csarnokban talált krétaüzenetről, egyszerűen csak bólintott.

- Képes lehet Tizenhat az írott szavakon keresztül is átadni a tébolyt? - kérdeztem tőle. - Lehet, hogy nem kellett volna elolvasnom?

- Tizenhat szavai veszélyesek, bármilyen alakot öltenek - felelte. - Jobb lett volna, ha nem olvasod el. De nem hibáztatlak. Váratlanul ért a dolog. Nem számítottál írott üzenetre. Őszintén szólva ez a lehetőség az én fejemben sem fordult meg. De ez egy kritikus időszak. Mindkettőnknek óvatosabbnak kell lennünk.

- Az leszek. Ígérem - feleltem. Biztatóan megveregette a vállamat.

- Van azért egy jó hírem is - mondta -, legalábbis olyasmi. Sikerült szereznem egy pisztolyt. Közel sem ment annyira nehezen, mint számítottam rá. De, azt hiszem, van rossz hír is... - Gyászos képet vágott. - Kiderült, hogy borzasztóan lövök célra. Képtelen vagyok bármit is eltalálni. Azt hiszem, gyakorolnom kell majd. Nem tudom még, hogyan fogom ezt kezelni, de mindegy is... Az a lényeg, hogy próbálj meg nem aggódni, Piranesi. Így vagy úgy, de hamarosan véget ér ez a rémálom.

- Ó, kérlek! Hadd ne kelljen megölnünk Tizenhatot! - könyörögtem.

A Másik felnevetett.

- És mégis milyen lehetőségünk maradt? Hagyjuk, hogy az örületbe kergessen minket? Nem hinném.

- De ha Tizenhat látja, hogy a terve nem vált be, ha látja, hogy elkerüljük, talán visszatér a saját Csarnokaiba - mondtam.

A Másik csak a fejét rázta.

- Erre semmi esély, Piranesi. Ismerem. Tizenhat könyörtelen. Tizenhat nem fogja feladni.

Fény a Sötétségben

A BEJEGYZÉS KELT A KILENCEDIK HÓNAP TIZENHETEDIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Három nap telt el. Figyeltem, hátha további jelekre bukkanok, hogy Tizenhat a Csarnokainkban járt, de egyet sem találtam. Aztán a harmadik éjszaka közepén hirtelen felriadtam. Valami felébresztett, de nem tudtam, mi volt az.

Felültem és körülnéztem. A Csillagok fényesen ragyogtak be az Ablakokon. A Harmadik Északi Csarnok Ezer Szobra, melyeket halványan megvilágítottak a Csillagok, úgy néztek a Csarnokra, mintha megáldanák azt. Minden olyan volt, mint általában; és mégis, nem tudtam szabadulni a gondolattól, hogy valami történik.

Nagyon hideg volt. Felvettem a cipőmet és egy gyapjúpulóvert, és a Második Északnyugati Csarnokba mentem. Sehol semmi - mindenütt csend és béke honolt.

A jobbomnál álló Ajtón keresztül egy másik Csarnokba léptem. Itt távoli hangok ütötték meg a fületem. A hang szabálytalan időközönként ismétlődött, és ahogy közeledtem, egyre erősödött. Úgy hangzott, mint egy állat távoli üvöltése.

A Csarnok végén álló Ajtóból halvány fény áradt. Alighogy ezt észrevettem, máris megváltozott, és fénysugárrá erősödött, átvágott a Sötétségben, és megvilágította a Szemközti Fal mentén álló Szobrokat. Majd ugyanolyan hirtelen, ismét elhalványult.

Az Ajtóhoz léptem, és bekukucskáltam rajta.

Volt valaki a másik Csarnokban - valaki, akinél egy elemlámpa volt, és Faltól Falig, Saroktól Sarokig táncoltatta a fénycsóvát a Sötétben, keresve valamit vagy valakit. (Emiatt történt, hogy a fény hirtelen erőre kapott, majd újra elhalványodott.) Az illető így kiáltott:

- Raphael! Raphael! Tudom, hogy itt vagy!

A Másik volt az.

- Raphael! - kiáltotta ismét.

Csend.

- Nem kellett volna idejönnöd! - kiabálta.

Csend.

- Ismerem minden négyzetcentiméterét ennek a helynek! Nem tudsz megszökni! Végül úgyis megtalállak!

Csend.

Belopódtam a Csarnokba, a lehető legkevesebb mozgással. A Másik még így is megpillanthatott valamit a szeme sarkából, mert megfordult, és az elemlámpájával az Ajtó felé világított, amin éppen azelőtt léptem be. De túl hirtelen mozdult, és a lámpa kiesett a kezéből, majd végigcsúszott a Kövezeten. A fény magától kialudt.

- A francba! - átkozódott a Másik.

Ismét Sötétség borult a Csarnokra. Az alattunk lévő Csarnokokban a Dagály mozgolódott. A Másik körbefordult; a zseblámpáját kereste magában motyogva.

Most, hogy a lámpa már nem vakított el, a szemem kezdett újra hozzászokni a Csillagfényhez. Először nem láttam mást, csak a néma Csarnokot, de aztán vibráló mozgás haladt végig a Déli Fal mentén, Keletről Nyugatra. Alig észrevehető szürke árnyék suhant el a halványan ragyogó Szobrok előtt, szinte azt gondoltam, csupán a képzeletem szüleménye. De nem az volt. Áthaladt az Ötödik Északnyugati Csarnokba vezető ajtón.

Tizenhat!

A Másik rábukkant a zseblámpára. Felkapcsolta, majd az egyik Északi Ajtón át kisietett a Csarnokból.

Megvártam, amíg elmegy, majd gyorsan és némán Tizenhat után futottam. Az Ötödik Északnyugati Csarnoknál elrejtőztem az Ajtóban.

Tizenhat a Csarnokban állt. Akárcsak a Másiknál, nála is volt fényforrás - de vele ellentétben nem lóbálta összevissza céltalanul, hanem folyamatosan a Falakra irányította. Az erőteljes, ezüstös fehér fény megvilágította a gyönyörű Szobrokat, mindegyiknek furcsa új árnyékot kölcsönözve, amitől a Falak úgy néztek ki, mintha vastagon borítanák őket hatalmas fekete tollak. Tizenhat lassan mozgatta az elemlámpát, amitől a tollszerű árnyékok megnyúltak, összezsugorodtak, jobbra-balra forogtak. De magából Tizenhatból nem láttam semmit. Csak egy sötét folt volt a vakító fény mögött.

Tizenhat pár percig szemlélte a Szobrokat, majd elfordította a lámpát a Faláról, és a Hatodik Északnyugati Csarnokba vezető Ajtóhoz ment. Megvizsgálta az Ajtófélfát, hogy megbizonyosodjon róla, az általa felrajzolt krétajel még a helyén van, majd átlépett a másik Csarnokba. Utánaosontam, és a következő Ajtónyílásban rejtőztem el.

A Tizenhatodik Északnyugati Csarnokban megvilágította lámpájával a neki írt üzenetemet. Egy hosszú pillanatig mozdulatlanul állt. Megmondtam neki, hogy gondolkodjon el a gonoszságán. Vajon azon nyomban neki is látott? Hirtelen letérdelt, és gyorsan írni kezdett.

Még soha senki nem írt nekem korábban.

Tizenhat hosszasan írt, ami valamilyen furcsa elégedettséggel töltött el. De aztán arra gondoltam: *Mégis minek örülsz? Mit számít, hogy az üzenete röviá vagy hosszú? Tuáóá, hogy valószínűleg el sem olvasóá majá. Ha megteszeá, megfogsz örülni.* Egy részem (egy nagyon ostoba részem) úgy érezte, talán még a tébolyt is érdemes lenne megkockáztatni, ha elolvashatnám az üzenetet.

A Sötétség Tizenhat előtt két vad, fekete alakká állt össze, amik a Levegőt csapkodták. Tizenhat rémült kiáltással felugrott.

Csak két varjú volt az. Felébresztette őket a szokatlan mozgolódás, és meg akarták nézni, mi történik.

- Takarodjatok! - kiáltotta Tizenhat. - Takarodjatok! Menjetek innen! Nem érek rá!

Tizenhat hangja egyáltalán nem olyan volt, mint amire számítottam.

Olyan némán távoztam, ahogy jöttem. Visszatértem a Harmadik Északi Csarnokba, és lefeküdtem az ágyamra. De túlságosan sok minden járt a fejemben ahhoz, hogy elaludjak.

Letörlöm Tizenhat üzenetét

A KILENCEDIK HÓNAP TIZENHETEDIK NAPJÁN KELT MÁSODIK BEJEGYZÉS, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Amint felkelt a Nap, magamhoz vettem a Tárgymutatómat és a Naplóimat. Kinyitottam a Tárgymutatót az R betűnél, de nem találtam egyetlen „Raphael” című bejegyzést sem.

Gyorsan ettem valamit, és megköszöntem a Háznak a hozzám való Jóságát. Egy kérdést muszáj volt feltennem a Másiknak, de ma nem olyan nap volt, amikor találkozánk, így tudtam, a kérdésemnak várnia kell.

Elindultam a Hatodik Északnyugati Csarnokba. A varjak lármásan köszöntöttek, de ma nem volt időm velük foglalkozni. Tizenhat üzenete nagyjából egy 60 centiméterszer 80 centiméteres területet foglalt el a Kövezeten.

Szívem hevesen vert a mellkasomban. Lepillantottam.

A következő szavakat láttam:

A NEVEM...

meg:

...LAURENCE ARNE-SAYLES...

és még:

...A MINOTAURUSZOKKAL TELI TEREMBEN...

Mihez kezdjek? Tudtam, hogy amíg létezik az üzenet, nagyon erős késztetést fogok érezni arra, hogy elolvassam. Eldöntöttem, hogy az egyetlen lehetőségem, ha megsemmisítem a szöveget.

Visszaszaladtam a Harmadik Északi Csarnokba, és kerestem egy régi pólót és pár krétadarabot. Azt mondtam, „póló”, de valójában annyira rongyos volt, hogy aligha érdemelte ezt a nevet. Kettétéptem, majd visszasiettem a Hatodik Északnyugati

Csarnokba. A póló egyik felével bekötöttem a szemem. A másik darabbal a kezemben letérdeltem, és elkezdtem végigsöpörni a Kövezeten, letörölve Tizenhat üzenetét.

Néhány perc múlva levettem a kötést, és lenéztem. Itt-ott maradt még néhány részlet a szövegből.

ÉRTHETŐ? AZ ÉN

NEVEM

NDŐR TISZ

OLVASTAM AZ AKTÁKAT

A TE

VALENTINE

KETTER

OSAN

ŐRZÖTT MÁS POTENCIÁLIS ÁLDOZATOKAT IS, ÉS ÉN

AZ OKKULTISTA LAURENCE ARNE-SAY

TANÍTVÁNYA

SZEM TUDJA, HO^Y ÉN ÁTJUTOTTAM A

OK MÁR MAJDNEM HAT ÉVE, TE KIVEZETŐ ÚT ME

TALÁLHATÓ

TETT; HOGY TALÁN

SZENVEDSZ

Mivel ennek az egésznek - legalábbis első pillantásra - semmi értelme nem volt, reméltem, hogy nem lesz rám hatással. (Ez idáig jól vagyok.) Letérdeltem, és válaszoltam neki.

KEDVES TIZENHAT

AMÍG A CSARNOKAINKBAN MARADSZ, A MÁSIK MEGPRÓBÁL MAJD MEGÖLNI FEGYVERE IS VAN!

KITÖRÖLTEM AZ ÜZENETEDET, ANÉLKÜL, HOGY ELOLVASTAM VOLNA. SZAVAIK NEM VOLTAK RÁM HATÁSSAL. NEM ŐRJÍTETTÉL MEG A TERVED ELBUKOTT.*

KÉRLEKJ TÉRJ VISSZA A TÁVOU CSARNOKOKBA, AHONNÉT JÖTTÉL!

PIRANESI

Kérdőre vonom a Másikat

A BEJEGYZÉS KELT A KILENCEDIK HÓNAP TIZENNYOLCADIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Ma tíz órakor a Második Délnyugati Csarnokba mentem, hogy találkozzak a Másikkal.

Az Üres Alapzat mellett állt. Sötétbarna gyapjúöltönyt, sötét olívaszínű inget és fényes mogyoróbarna cipőt viselt.

- Kérdezni szeretnék valamit - kezdtem.

- Rendben.

- Miért nem voltál velem őszinte?

A Másik hűvös pillantást vetett rám.

- Mindig őszinte vagyok veled - felelte.

- Nem. Nem vagy. Miért nem mondtad el, hogy Tizenhat nő? A Másik arckifejezése nagyjából egy fél másodperc alatt a gőgös tagadásból haragba, majd vonakodó belenyugvásba fordult.

- Rendben - ismerte el. - Most megfogtál. De azt sem állítottam soha, hogy nem nő.

Az elképesztően gyenge kifogás hallatán forgatni kezdtem a szememet.

- Hónapok óta férfiként utalok Tizenhatra - válaszoltam -, te pedig soha nem javítottál ki, egyszer sem. Miért nem?

A Másik felsóhajtott.

- Oké. Miattad nem szóltam erről, Piranesi. Te ízig-vérig romantikus alkat vagy. Azt állítod, tudós vagy, az értelem tanítványa - és az idő nagy részében tényleg az is vagy. De ugyanakkor romantikus is. Tudtam, hogy már az is elég nehéz lesz, hogy meggyőzzelek, micsoda fenyegetést jelent Tizenhat. De azt gondoltam, még nehezebb lesz, ha megtudod, hogy nő. Egy nő

sokkal jobban érdekelne. Még az is megfordult a fejemben, hogy beleszeretnél. Abban biztos voltam, hogy nem tudnád megállni, hogy beszélj vele. Tudom, hogy talán nehezedre esik ezt elhinni, de valójában a te érdekedben tettem. Nagyon fontos volt, hogy ne bízz meg Tizenhatban, mert Tizenhat alapvetően megbízhatatlan. Érted már?

Hallgattunk.

- Nos. Köszönöm, hogy vigyáztál rám - mondtam. - Nem hiszem, hogy ilyen könnyen meginognék egy nő miatt, mint ahogyan gondolod. Kérlek, ne hallgass el előlem semmit a jövőben!

- Jogos kérdés - bólintott a Másik. Összeráncolta a homlokát. - Egyébként honnan tudtad? - Hangja élesen és riadtan csattant. - Ugye nem beszéltél vele?

- Nem. Láttam a Hatodik Északnyugati Csarnokban, és hallottam a hangját. Ő nem látott meg engem.

- Hallottad a hangját? - A Másikon még inkább úrrá lett a pánik. - Kihez beszélt?

-Avarjakhoz.

- Ó! - Egy pillanatra elhallgatott. - Milyen bizarr.

Úgy határozok, megkeresem Laurence Arne-Sayles-t a Tárgymutatóban

BEJEGYZÉS A KILENCEDIK HÓNAP TIZENKILENCEDIK NAPJÁRÓL, AZ ÉVBEN,
MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

A Másiknak egyvalamiben igaza van. Nem vagyok annyira racionális alkat, mint gondoltam. Régebben sokszor megmosolyogtam (titokban) a Másikat, akármikor önzésből, arroganciából vagy büszkeségből helytelenül viselkedett. Biztosan tudtam, hogy az én cselekedeteimet egyedül az Értelem vezérli. De csak áltattam Magam. Egy racionális ember soha nem beszélt volna a Prófétával az első Északkeleti Csarnokban. Egy észszerű ember addig takarította volna a Hatodik Északnyugati Csarnok Kövezetét, amíg Tizenhat üzenetének minden nyomát el nem tünteti.

Nem az a tény nyűgöz le és izgat a legjobban Tizenhattal kapcsolatban, hogy nő - legalábbis nem csak az -, hanem hogy egy másik emberi lény. Meg akarok tudni róla mindent, amit csak lehet - vagy annyit mindenképp, amittől még nem örülök meg. (Ez trükkös a dologban.)

Nem számoltam be a Másiknak Tizenhat üzenetéről. Azt sem mondtam el neki, hogy miután letöröltem, érintetlenül maradt néhány rövid kifejezés és félmondat.

... *VALENTINE KETTER(LEY)* ... Ez a Másikra utal. A Próféta azt mondta, a Másik neve Val Ketterley. Nem meglepő, hogy Tizenhat a Másikról ír, hiszen a Másik szerint Tizenhat a megszállottja, és el akarja pusztítani őt.

... *(BIZT)OSAN ŐRZÖTT MÁS POTENCIÁLIS ÁLDOZATOKAT IS, ÉS ÉN* ... Vajon Tizenhat az áldozataival dicsekszik? Azzal a sok kárral, amit okozott, és amit még szándékában áll okozni? Nem egyértelmű.

... *AZ OKKULTISTA LAURENCE ARNE-SAY(LES) TANÍTVÁNYA* ... Minden folyamatosan egy emberhez vezet vissza, Laurence Arne-Sayles-hoz, aki meglátásom szerint maga a Próféta.

... *(VA6,Y)OK MÁR MAJD NEM HAT ÉVE, TE* ... Nem értem, ezzel mire utal.

KIVEZETŐ ÚT ME(RRE) TALÁLHATÓ... Egy igazán rejtélyes részlet. Úgy tűnik, Tizenhat egy kijáratról akar beszélni velem. De én ismerem ezeket a Csarnokokat, az összes ki- és bejáratukat. Ő nem.

Kerestem Tizenhatot a Tárgymutatómban azon a néven, ahogy a Másik hívta őt. Nem találtam semmit, úgyhogy ideje utánanézni Laurence Arne-Sayles-nak.

Laurence Arne-Sayles

A KILENCEDIK HÓNAP TIZENKILENCEDIK NAPJÁN KELT MÁSODIK BEJEGYZÉS,
AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

A Tárgymutatómmal és a Naplóimmal felszerelve ismét az Ötödik Északi Csarnokba mentem, és leültem a Gorillaszoborral szemben. Ereje és Elszántsága adjon nekem bátorságot! Kinyitottam a Tárgymutatót az A-nál.

Huszonkilenc bejegyzést találtam Laurence Arne-Sayles neve alatt. Néhány ezek közül nem volt több egy-két sornál, de akadtak sokoldalasak is. Átfutottam nagyjából a bejegyzések felét, de nem lettem okosabb. Tartalmuk nagyon széles skálán mozgott: publikációs listák, életrajz, idézetek, azoknak az embereknek a leírása, akikkel Arne-Sayles a börtönben találkozott. Szembejött velem egy „*Laurence Arne-Sayles: érvek a könyvírás mellett és ellene*” című bejegyzés is, és mivel a könyvírás gondolata engem is komolyan foglalkoztatott, érdeklődve olvastam ezt a bekezdést.

Lehetséges projekt: egy könyv Arne-Sayles-ről, a transzgresszív gondolkodók fogalmának körüljárásával - ők azok az emberek, akiknek az elképzelései jóval meghaladják az adott tudományágban elfogadottnak tartott (vagy egyáltalán a lehetséges) kereteket. Éretnekek. Nem biztos, hogy ez megfelelő felhasználása az időmnek. Érvek és ellenérvek.

- *Angharad Scott már elég jó munkát végzett könyvével, Az ördög vacsorája: Laurence Arne-Sayles és köre. (Ellene)*
- *Ha már itt tartunk, Scott erőssége az életrajz, nem az elemzés. Ő lenne az első, aki ezt elismeri. (Mellette? Semleges?)*

- Scott kedves, bátorít, és hajlandó segíteni. Örülne, ha elkészülne még egy könyv. Ellátott már egy csomó háttér-információval, és utalt rá, hogy még több várható. Lásd az Angharad Scott-tal folytatott telefonbeszélgetéseimről szóló jegyzeteket a 153. oldalon. (Mellette)
- Arne-Sayles meglehetősen vonzó téma. Hatalmas botrány, bírósági tárgyalás, börtönbüntetés stb. (Mellette)
- Arne-Sayles a transzgresszív gondolkodók mintapéldánya - nem csak egy szempontból előrehaladott - morálisan, intellektuálisan, szexuálisan, bűnügyi szempontból. (Mellette) A követőire gyakorolt hatása rendkívüli, elhitette velük, hogy másik világokat láttak stb. (Mellette) Arne-Sayles nem hajlandó tudósokkal/írókkal/ újságírókkal beszélni. (Ellene) Közei munkatársai - akik abból az időből ismerik, mikor állítólag oda-vissza járkált a különböző világok között - nagyon kevesen vannak. Közülük is többen eltűntek, a többiek pedig nem nyilatkoznak az újságíróknak. (Ellene)
- Arne-Sayles tanítványai közül csak Tali Hughes volt hajlandó beszélni Angharad Scott-tal. Scott szerint Hughes érzelmileg labilis és téveszméi vannak James Ritter 2010-ben interjút adott egy újságírónak (Lysanée Weeksnek). Talán megérné vele is beszélni? Weeks szerint Ritter gonánok a manchesteri városházán. Érdemes lenne megkérdezni, Weeks nem áldozik-e maga is egy könyvön. (Se nem ellene, se nem mellette - semleges)
- Az Arne-Sayles-lal kapcsolatban álló emberek rejtélyes eltűnése: Maurizio Giussani, Stanley Ovenáen, Sylvia D'Agostino története. (Ez komoly vonzerő az olvasóknak, ezért egyértelműen mellette. Hacsak én magam is el nem tűnök, ez esetben ellene.)
- Sok időt tölteni egy mélységesen kellemetlen emberről való írással érzelmileg komoly kihívás lehet. Általánosan

elfogaáott nézet, hogy Arne-Sayles gonosz, bosszúszomjas, manipulatív, rosszináulatú, arrogáns, mináen ízében egy igazi pöcs. (Ellene)

Nem vagyok benne biztos, mi jön ki ebből. Talán minimálisan az ellenérvek felé billen a mérleg?

Ez nagyon keveset mondott magáról Arne-Sayles-ről. Végül a legutolsó bejegyzés bizonyult a leghasznosabbnak. A címe: Jegyzetek a glastonburyi Meghasonultak és Elvakultak: az Alternatív Ötletek Fesztiválján előadott beszédemhez, 2013. május 24-27.

Laurence Arne-Sayles alapötlete az volt, hogy az Ősök egész másképp viszonyultak a világhoz, mivel olyannak élték meg, mint ami kölcsönhatásba lép velük. Mikor megfigyelték a világot, a világ is megfigyelte őket. Ha például egy hajón utaztak a folyón, a folyó valamiképp tisztában volt azzal, hogy a hátán hordozza őket, tulajdonképpen beleegyezését adta ehhez. Mikor felnéztek a csillagokra, a csillagképek nem csupán mintázatok voltak, melyek lehetővé tették, hogy rendszerezzék, amit látnak, hanem jelentést közvetítő közegek, soha véget nem érő információforrások. A világ folyamatosan kommunikált az Ősi Emberrel.

Az elmélet többé-kevésbé illeszkedett a hagyományos filozófiatörténet kereteibe, de Arne-Sayles annyiban eltért társaitól, hogy ragaszkodott ahhoz az elképzeléséhez, miszerint ez a párbeszéd az Ősök és a világ között nem egyszerűen a fejükben zajlott, hanem valóban megtörtént. Ahogyan az Ősök érzékelték a világot, az volt a világ valódi formája. Ez rendkívüli befolyással és hatalommal ruházta fel őket. A valóság nemcsak egy dialógusban vett részt - érthető és artikulált módon - de alakítható is volt. A természet idomult az emberek akarata szerint, és felruházta őket javaival. A tengereket ketté lehetett választani, az ember madárrá változhatott, hogy elrepüljön, vagy rókává, hogy sötét eráókben rejtőzzön el, felhőkből lehetett kastélyokat formálni.

Végül az Ősök nem hallgattak többé a Világra, és nem beszéltek hozzá. Ezután a Világ nem egyszerűen némaságba burkolózott, hanem meg is változott. A Világ azon aspektusainak, melyek folytonos párbeszédben álltak az emberrel - nevezhetjük őket energiáknak, erőknak, lelkeknek, angyaloknak vagy áémonoknak - nem volt már helyük vagy céljuk e Világban maraáni, így továbbálltak. Arne-Sayles szerint ez valóságos, igazi kijózanodás volt.

Első kiadott munkájában (A póling kiáltása, Allén & Unwin, 1969), Arne-Sayles azt írta, hogy az Ősök hatalma visszaforáíthatatlanul elveszett, és mire megírta második könyvét (Amit a szél vitt el, Allén & Unwin, 1976), már nem volt ebben annyira biztos. Rituális varázslatokkal kísérletezett, és mostanra azt gonáolta, talán visszanyerhető egy része ezeknek az erőknak, feltéve, hogy az ember fizikális kapcsolatban áll valakivel, aki egykor birtokolta őket. A legjobb kapcsolat valós maraáványokon keresztül jönne létre - a kéréses személy teste vagy testének egy része által.

1976-ban a Manchester Múzeum gyűjteményében volt négy, mocsaras területen feltárt, mumifikálódott tetem. A múmiákat i. e. 10 és i. u. 200 közé átalálták, és az után a tőzegláp után kapták a nevüket, ahol megtalálták őket: a cheshire-i Marepoolról. Ők voltak a:

- Marepool I (egy fej nélküli test);
- Marepool II (egy teljes test);
- Marepool III (egy fej, ami nem Marepool I-hez tartozott);
- és Marepool IV (egy másik teljes test).

Arne-Sayles-t leginkább Marepool III érdekelte, a fej. Azt állította, hogy egy jövődölés alkalmával tudomására jutott, hogy a fej egy látnók királyhoz tartozott. Ahhoz, hogy folytatni tudja kutatását, Arne-Sayles-nak éppen olyan tudásra volt szüksége, mint amit a látnók birtokolt. Saját tudásával kombinálva az eredmény sorsdöntő jelentőségű lenne az emberi megértés szempontjából. 1976 májusában Arne-Sayles levelet írt a múzeum igazgatójának, hogy kölcsönkérje tőle a fejet, és elvégezve rajta

saját fejlesztésű mágikus szertartását, magába szívja a látnók tudását, és így az Emberiség Új Korszakát hozza el általa. Arne-Sayles csodálkozására az igazgató visszautasította kérését. Júniusban Arne-Sayles rábeszélte több mint ötven diákot, hogy a múzeum előtt tüntessenek ez ellen a szemellenzős és maradi gondolkodás ellen. A diákok „Szabadságot a Fejnek” feliratú transzparenszeket cipeltek. Tíz nappal később egy második demonstrációt is tartottak, melynek során betört egy ablak, és összetűzésbe keveredtek a rendőrséggel. Ezután Arne-Sayles láthatóan érdeklődését vesztette a mocsári múmiák iránt.

December végén a múzeum bezárt karácsonyra. Mikor az új évben ismét megnyitottak, a személyzet felfedezte, hogy betörés történt. Bizonyíthatóan többen táboroztak a múzeumban. Ételmaradékokat, kekszcsomagokat és más szemetet hagytak szétszórva. Cannabis illatát lehetett érezni. A „Szabadságot a Fejnek” szlogen ismét feltűnt, ezúttal a falra festve, és leégett gyertyacsonkok ragadtak a padlóhoz. A gyertyák egy kört formáltak. Látszólag semmi nem tűnt el, de a vitrint, amelyben Marepool Ill-at tartották, betörték, és a fejet is láthatóan elmozdították. Némi gyertyaviasz és fagyöngy darabkák ragadtak hozzá.

A rendőrség és a múzeumi személyzet természetesen Arne-Sayles-ra gyanakodott. Neki azonban volt alibije; Exmoorban, egy parasztházban töltötte a téli napforduló ünnepét, néhány gazdag újpogány társaságában. Az újpogányok (akiket Brookernek is hívnak) megerősítették ezt. A Brookerek rendkívüli zseniként tisztelték Arne-Sayles-t, egyfajta pogány szentként. A rendőrség nem tartotta megbízhatónak a vallomásukat, de nem tudták megcáfolni sem.

Senkit nem vádoltak meg a betöréssel, de a következő könyvében (A Félig Látszó Ajtó, Allén & Unwin, 1979) Arne-Sayles egy Addedomarus nevű római-brit látnokról ír, aki képes volt átkelni a világok között.

2001-ben, miközben Arne-Sayles börtönbüntetését töltötte, egy Tony Myers nevű férfi sétált be egy londoni rendőrőrsre, hogy

vallomást tegyen. Azt állította, hogy a Manchesteri Egyetem hallgatójaként, 1976 karácsonyán betört a múzeumba. Betört egy ablakot, bemászott rajta, majd kinyitotta az ajtókat, hogy beengedje a többieket. Szemtanúja volt, ahogy Arne-Sayles két másik férfival együtt elvégzett egy szertartást. Úgy hitte, hogy a másik két férfi Valentine Ketterley és Robin Bannerman volt, de mivel már régen történt az eset, nem állíthatta teljes bizonyossággal.

Myers elmondta, hogy egy ponton látta, ahogy Marepool III szája mozog, de nem hallotta, hogy mondott volna valamit.

Myers ellen nem emeltek vádat.

Maga Arne-Sayles soha nem írt a Marepool III-mal végzett rituáléről. A hetvenes évek végén mindenesetre megváltoztatta elképzeléseit. Kevésbé érdekelte már az elveszett eszmék és erők tartalma, inkább azt kereste, hova tűntek. Korábbi elméletére alapozva, miszerint az elveszett eszmék és erők valamiféle energiát alkottak, úgy vélte, ez az energia nem szakadhat ki egyszerűen a létezésből; valahova távoznia kellett. Ez volt a kiindulópontja a híres Más Világok Elméletének. Leegyszerűsítve ez így szól: mikor a tudás és hatalom kilépett ebből a világból, két dolog történt - először is létrehoztak egy új világot, másodszor pedig úr keletkezett utánuk, egy ajtó, a régi létezési helyük és az újonnan teremtet világuk között.

Képzeld el úgy, magyarázta Arne-Sayles, mint a mezőn felgyúlt tócsát eső után. Másnapra a föld már száraz. Hova tűnt el az esővíz? Egy része elpárolgott a levegőbe. Egy részét felitták az állatok és felszívták a növények. A maradék pedig leszivárgott a talajba. Ez újra és újra megtörténik. Évtizedeken, évszázadokon, évezredek át, a víz, miközben szivárog, repedést hoz létre a föld alatti kőzetben; majd a repedést üreggé tágítja; az üregből aztán egy barlang bejárata alakul ki - egyfajta ajtó tulajdonképpen. Az ajtó mögött a víz továbbcsorog, és barlangokat váj ki meg oszlopokat farag. Arne-Sayles szerint muszáj lennie egy átjárónak valahol, egy ajtónak a mi világunk és az eltűnt varázslat között.

Talán egészen apró. Lehet, hogy nem teljesen stabil. Mint egy föld alatti barlang bejárata, aminél fennáll a beomlás veszélye. De ott kell lennie. És ha ott van, akkor rá is lehet találni.

1979-ben Arne-Sayles kiadta harmadik, egyben leghíresebb könyvét, A Félig Látszó Ajtóit. Ebben a más világokról szóló elképzeléseit taglalta, és leírta, hogy nem kevés küzdelem árán, miképp jutott el az egyikbe.

Kivonat Laurence Arne-Sayles A Félig Látszó Ajtó című könyvéből

Ha egyszer rátaláltál az ajtóra, örökké veled lesz. Egyszerűen csak keresned kell, és ott is van. Az igazi nehézség abban rejlik, hogy először megtaláld az átjárót. A tudást követve, melybe Addedomarus nyújtott számomra bepillantást, végül arra jutottam, hogy muszáj megtisztítanunk látásunkat, hogy megpillanthassuk az ajtót. Ehhez vissza kell térni arra a helyre, arra a földrajzi pontra, ahol úgy véljük, a világ még képlékeny formájában volt megtalálható, ahol még kölcsönhatásban állt az emberrel. Lényegében vissza kell térnünk oda, ahol utoljára álltunk, mielőtt a modern racionalitás vasmarka elragadta elménket.

Számomra ez a hely egykori házunk kertjében volt, Lyme Regisben, ahol felnőttem. Sajnos 1979-re a ház már többször is gazdát cserélt. Az akkori tulajdonosok (az uralkodó középszerűség unalmas példái) nem akartak eleget tenni a kérésemnek, hogy eltöltsék néhány órát a kertben, és elvégezzek egy ősi kelta rituálét. Nem számított. Egy barátságos tejesembertől megtudtam, hogy mikor utaztak el nyaralni, ekkor visszatértem, és „betörtem”.

Hideg, esős, szürke napon tértem vissza a kertbe. Álltam a fűvön a szitáló esőben, körülöttem anyám rózsabokrai (amelyek most kénytelenek kibírhatatlanul közönséges virágokkal osztozni ágyásaikon). Az eső mögött igazi színekavalkád ragyogott -fehér, barack, rózsaszín, arany és piros.

Felidéztem az emlékeimben, milyen volt ebben a kertben gyerekek lenni, azt, amikor a világ és az elmém még nem szorult korlátok közé. A rózsák előtt álltam kék gyapjú kezeslábasomban. Kezemben kopott festésű fém játék katonát szorongattam.

Meglepetésemre úgy találtam, hogy a visszaemlékezés módszere rendkívül hatékonynak bizonyult. Elmém azonnal felszabadult, a látásom kitisztult. A hosszú, bonyolult szertartás, amire készültem, feleslegessé vált. Többé nem láttam vagy éreztem az esőt. A korai gyermekkor tiszta, erős napsugarában álltam. A rózsák színei természetellenesen ragyogtak.

Körülöttem mindenfelé más világokba vezető ajtók kezdtek feltűnni, de én tudtam, melyiket keresem: azt, amelyik mögött minden elfeledett dolog eltűnik Szélei kopottak voltak, és viseltesek a sok régi eszmétől, melyek rajta keresztül hagyták el ezt a világot.

Az ajtó mostanra tökéletesen láthatóvá vált: két rózsabokor között támaát nyílásban jött létre. Beléptem rajta.

Egy hatalmas, kövezett paálójú, márványfalú teremben találtam magam. Nyolc óriási szobor vett körbe, mináegyikük különféle minotauruszokat ábrázolt. Egy lenyűgöző márvány lépcsősor szökött fel az égbe, elképesztő magasságokig, és nyúlt le hasonlóan zavarba ejtő mélységekig. Furcsa robaj töltötte be a füleimet - mintha a tengert hallanám...

Megőrzöm a nyugalمامat

A KILENCEDIK HÓNAP TIZENKILENCEDIK NAPJÁN KELT HARMADIK BEJEGYZÉS, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Laurence Arne-Sayles elméleteinek leírása a Naplóimban kísértetiesen hasonlít mindarra, amit a Próféta mondott nekem. (Ami még inkább bizonyítja, hogy ők egy és ugyanaz a személy!)

Kellemes meglepetés volt Addedomarus nevét látnom, és örültem, hogy megismertem a helyes írását. Ezt a nevet szólította a Másik három hónappal ezelőtt, a rituálé során! Biztos vagyok benne, hogy a Másik Laurence Arne-Sayles-től hallott Addedomarusról. („Minden ötlete tőlem származik” - mondta a Próféta.)

Az egyik mondaton elgondolkodtam: *A világ folyamatosan kommunikált az Ősi Emberrel* Nem értettem, hogy miért van ez múlt időben. A Világ mindennap beszél hozzám.

Azt hiszem, jobban bírom ezeknek a Naplóbejegyzéseknek az olvasását, mint elsőre gondoltam volna. Még akkor is nyugodt tudtam maradni, mikor a legérthetetlenebb szavakkal találkoztam. A rejtélyes energiát árasztó szavak és kifejezések - mint például a „Manchester” meg a „rendőrőrs” - többé már nem zavartak össze. Úgy tűnt, szinte tudattalanul úgy kezdtem el kezelni ezeket a bejegyzéseket, mintha egy jó vagy látnók írásai volnának, valakié, aki féktelen vagy ihletett állapotában hozzáfér a tudáshoz, bár furcsa és nem könnyen érthető formában.

Lehet, hogy tényleg valamilyen módosult tudatállapotban voltam, mikor ezeket a sorokat írtam? Meggyőzőnek találom ezt az elméletet, de még így is jó pár kérdés megválaszolatlanul marad. Hogyan értem el ezt a módosult tudatállapotot? És egyáltalán miért vágtam bele ilyesmibe, mikor mindig is tudósként gondoltam Magamra?

Nagy Árvíz közeleg

A BEJEGYZÉS KELT A KILENCEDIK HÓNAP HUSZONEGYEDIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Rendszeres feladataim közé tartozik az Árapály-Táblázatom vezetése. Ehhez a megfigyeléseimre támaszkodom, és egy sor egyenletre, amit én találtam ki. Néhány havonta elvégzem a számításaimat, hogy megbizonyosodjak róla, a következő hetekben semmilyen Rendkívüli Esemény nem várható. Ma reggel nekiültem a feladatnak, és azonnal valami Nagyon Riasztót fedeztem fel - Négy Dagály Együttállását, kevesebb mint egy hét múlva!

Megdöbbsentem, milyen kevésen múlt, hogy teljesen lemaradjak erről az eseményről! Az utolsó számításaim már egy több mint két hete véget ért időszakra vonatkoztak. Elhanyagoltam a kötelességeimet, és ezzel Magamat és a Másikat is halálos veszélybe sodortam!

Izgalmamban felpattantam, és sebesen fel-alá járkáltam a Csarnokban. Ó, *bassza meg! Basszus, basszus, basszus, basszus!*, motyogtam Magamban. *Basszus, basszus, basszus, basszus!* Miután egy-két percig haszontalanul járkáltam fel-alá, komolyra fordítottam a szót, és megbeszéltem Magammal, hogy semmi értelme a Múlton rágódni - sokkal inkább egy tervre van szükségünk a Jövőt illetően.

Ismét leültem, és rávettem Magam, hogy elkészítsem a további számításokat, hogy minél pontosabban megítélhessem, mire lehet számítani. A Víz Erejétől és Bőségétől függően - amit nehéz pontosan megjósolni - legalább negyven, de akár száz Csarnokot is előnthet az Ár.

Szerencsére ma péntek van, amikor rendszeresen találkozunk a Másikkal. Majdnem fél órával korábban érkeztem a Második

Délnyugati Csarnokba, annyira idegesen vártam, hogy beszéljek vele.

Abban a pillanatban, ahogy megérkezett, rögtön így szóltam:

- Beszélnem kell veled.

A Másik homloka ráncba szaladt, és tiltakozásra nyitotta a száját - nem szerette, ha én irányítom ezeket a találkozóinkat, de ez alkalommal muszáj volt cselekednem.

- Hatalmas Áradás közeleg! - közöltem. - Ha nem készülünk fel rendesen, komoly az esély rá, hogy elragad minket, és megfulladunk.

Ezzel azonnal felkeltettem a figyelmét.

- Megfulladunk? Mikor?

- Hat nap múlva, csütörtökön. Az Ár nagyjából fél órával dél előtt kezd el emelkedni. A Keleti Csarnokok felől egy Dagály követi majd a...

- Csütörtökön? - Ismét megnyugodott. - Ó, akkor nincs gond. Nem leszek itt Csütörtökön.

- Miért, hol leszel? - kérdeztem meglepetten.

- Valahol máshol - felelte. - Nem fontos. Emiatt ne aggódj!

- Ó, értem - mondtam. - Nos, ez jó hír. Az Áradás centruma az Első Előcsarnoktól úgy 0,8 kilométerre Északnyugatra lesz. Életbevágóan fontos, hogy elkerüld a Víz Útját.

- Nem lesz semmi bajom - felelte a Másik. - Te biztonságban leszel?

- Igen, persze. Köszönöm a kérdésed. A Déli Csarnokokba megyek majd.

- Rendben.

- Akkor már csak Tizenhat marad - mondtam gondolkodás nélkül.

- Muszáj... - Elhallgattam. - El kell... - folytattam, majd ismét elhallgattam.

Pillanatnyi csend támadt.

- Micsoda? - kérdezte a Másik élesen. - Mégis miről beszélsz? Mi köze van ennek az egésznek Tizenhathoz?

- Csak úgy értettem, hogy Tizenhat nem idevalósi, ezekbe a Csarnokokba - feleltem. - Nem fogja tudni, hogy Hatalmas Áradás közeleg.

- Nem, valószínűleg nem fogja tudni. És akkor mi van?

- Nem akarom, hogy megfulladjon - mondtam.

- Bízz bennem, Piranesi! Ez rengeteg problémát megoldana. De mindenesetre nem igazán számít sem így, sem úgy. Nem tudsz kapcsolatba lépni vele, így nem tudod figyelmeztetni Tizenhatot, még akkor sem, ha akarnád.

Nem feleltem.

- Jól mondom, ugye? - kérdezte a Másik. - Nem beszéltél vele, igaz? - Szigorúan, bírálóan nézett rám.

- Nem, nem beszéltem.

- Sem most, sem korábban?

- Sem most, sem korábban.

- Na hát akkor, erről van szó. Bármi is történik, az nem a te felelősséged. Én nem aggódnék emiatt.

Ismét némaságba burkolóztunk.

- Nos - szólalt meg végül a Másik. - Gondolom, sok a dolgod.

- Nagyon sok.

- Fel kell készülnöd erre az elárasztásra és így tovább.

- Igen, valóban.

- Akkor nem is tartalak fel tovább. - Megfordult, és az Első Előcsarnok felé indult.

- Ég veled! - szoltam utána. - Ég veled!

TE VAGY MATTHEW ROSE SORENSEN?

A KILENCEDIK HÓNAP HUSZONEGYEDIK NAPJÁN KELT MÁSODIK BEJEGYZÉS,
AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Egyértelmű volt, mit kell tennem. Azonnal a Hatodik Északnyugati Csarnokba kell mennem, és írnom kell Tizenhatnak, hogy figyelmeztessem a közelgő Áradásra!

Menet közben az utolsó üzenetemen gondolkodtam, amiben könyörögtem Tizenhatnak, hogy hagyja el ezeket a Csarnokokat. Talán azóta válaszolt már. Lehet, hogy valami ilyesmit:

Kedves Piranesi

Igazad van. Ma visszatérek a saját Csarnokaimba.

Üdvözlettel

Tizenhat

Ha így állna a helyzet, nem kellene aggódnom, hogy belefulladásba.

De a szívem mélyén valahol abban reménykedtem, hogy nem tért haza. Bármilyen furcsának is tűnik, tudtam, hogy hiányozna, ha elment volna. Tizenhaton kívül csak Én és a Másik élünk a Világban, és (talán meglepően hangzik) a Másik nem mindig a legjobb társaság. Kíváncsian vártam, hogy kiderüljön, hagyott-e nekem újabb üzenetet Tizenhat, akkor is, ha nem lesz bátorságom elolvasni azt. Azt hiszem, igazán arra vágytam, hogy egy ehhez hasonló üzenetet találjak:

Kedves Piranesi!

Hasznos és informatív üzenetedet olvasva rájöttem, ha képes lennék levetni gonoszságomat, lehetnék barátok.

Találkozzunk és beszéljünk! Megígérem, hogy nem veszem el az eszedet. Viszonzásképp megtanítanál, hogyan ne legyek gonosz?

Reménykedve

Tizenhat

Megérkeztem a Hatodik Északnyugati Csarnokba, ahol a varjak lármásan köszöntöttek. A Kövezeten megláttam Tizenhat üzenetének maradékát és a saját üzenetemet. De semmi más újdonságot. Tizenhat nem írt nekem. Csalódott voltam, de azzal vigasztaltam magam, hogy számítani lehetett erre; ha állandóan olvasatlanul letörlöm Tizenhat üzeneteit, elég valószínű, hogy folytatja az írást.

Elővettem a krétámat és letérdeltem. Az utolsó üzenetem alá ezt írtam:

KEDVES TIZENHAT

HAT NAP MÚLVA EGY HATALMAS ÁRADÁS ÖNTI EL EZEKET A CSARNOKOKAT MINDEN VÍZ ALÁ KERÜL JÓVAL A MI MAGASSÁGUNK FELETT.

BECSLÉSEIM SZERINT A VESZÉLYES TERÜLET ELÉR MAJD EGÉSZEN:

NYUGAT FELÉ HATCSARNOKNYIRA

ÉSZAK FELÉ NÉGYCSARNOKNYIRA

KELET FELÉ ÖT CSARNOKNYIRA

DÉL FELÉ PEDIG HATCSARNOKNYIRA

AZ ÁRADAT HÁROM-NÉGY ÓRÁN ÁT TETŐZIK, UTÁNA APADNI KEZD MAJD.

KÉRLEK, TARTSD MAGAD TÁVOL EZEKTŐL A CSARNOKOKTÓL,

KÜLÖNBEN KOMOLY VESZÉLYBEN LESZEL. IGEN ERŐS ÁRAMLATOK VÁRHATÓK. HA ELRAGADNA AZ ÁR, MÁSSZ KI MINÉL GYORSABBAN A VÍZBŐL! A SZOBROK KEGYESEK, ÉS MEGVÉDENEK MAJD.

PIRANESI

Alaposan átgondoltam az üzenetet. Olyan egyértelműen fogalmaztam, amennyire csak tudtam, egyvalamit leszámítva. A „hat nap múlva” csak akkor nyer értelmet Tizenhat számára, ha tudja, melyik napon írtam az üzenetet, de ezt mégis honnan tudhatná?

Leírhatnám a mai dátumot, de ezt a saját naptári rendszerem szerint határoztam meg, és elég valószínűtlennek tűnt, hogy Tizenhat ugyanolyan naptárat használna, mint én.

*UTÓIRAT: MA ÚJHOLD MÁSODIK NAPJA VAN. AZ ÁRADÁSRA
A HOLDNEGYED ELSŐ NAPJÁN LEHET SZÁMÍTANI.*

Most már csak abban reménykedhettem, hogy Tizenhat továbbra is jár ezen Csarnokokba, és látja majd a figyelmeztetésemet.

Mielőtt ideér az Ár, össze kell szednem az összes műanyag edényemet - amikkel Friss Vizet szoktam gyűjteni -, nehogy elsodorja őket az Áradás. Tudtam, hogy van kettő nem messze a Hatodik Északnyugati Csarnoktól, a Tizennyolcadik Északnyugati Csarnokban, a Huszonnegyedik Előcsarnok túloldalán. Arra gondoltam, akár össze is gyűjthetném őket most, ha már úgylis a Szomszédságban járok.

A Huszonnegyedik Előcsarnokba mentem. A hely nevezetessége az a fehér márványkavicsokból álló sekély, lejtős part, mely részben eltorlaszolja az Alsó Csarnokokba vezető Lépcsősor Lejáratát. A kavicsokat a Dagályok hordták ide az évek során. Sima, gömbölyű formájukat élvezet megérinteni; színük áttetszően ragyogó, gyönyörű tiszta fehér. Sokszor megmásztam már ezt a partot, hogy halásszak és kagylókat gyűjtsek. Mindig elmozdítottam néhány kavicsot, de soha nem annyit, hogy megváltoztassam a part formáját.

Ma reggel az első, amit észrevettem, hogy a kavicsok egy részét elhordták. Keletkezett egy lyuk a part oldalában, ami ezelőtt nem volt ott. Megdöbbsentem. Ugyan ki tehetett ilyet? Olyat láttam már, hogy a varjak és a hollók elvittek apró köveket, hogy azokkal törjék fel a kagylókat, de a madarak nem mozgatnak el ekkora mennyiségű kavicsot minden ok nélkül.

Körülnéztem. Valami fehérlett szétszórva a Kövezeten az Előcsarnok Északkeleti Sarkában.

Odamentem, s későn vettem csak észre, hogy a kavicsokat formákba rendezték. Szavak! Tizenhat által alkotott szavak! Mielőtt még elkaphattam volna a tekintetemet, már el is olvastam az egész üzenetet! A nagyjából 25 centiméter magas betűk a következő szöveget formálták:

TE VAGY MATTHEW ROSE SORENSEN?

Matthew Rose Sorensen. Egy név. Három szóból álló név.
Matthew Rose Sorensen...

Egy kép jelent meg előttem, akár egy emlék vagy látomás.

... Úgy tűnt, mintha egy városban állnék egy forgalmas csomópontnál Sötét eső hullott rám a sötét égből Fények, fények, fények szikráztak mindenfelé! Tarka fények tükröződtek a nedves aszfalton. Minden oldalon épületek magasodtak. Autók zúgtak el mellettem. Szavak és képek borították az épületeket. Sötét alakok töltötték meg az utcákat; először azt hittem, szobrok, de mozogtak, és ekkor rájöttem, hogy emberek. Ezer- meg ezerszámra. Sokkal több ember, mint amennyit valaha elképzelni tudtam volna. Túl sok. Az elme nem képes ilyen sokukat befogadni. És minden áporodott eső- és fémszagot árasztott. A látomásnak volt egy neve, a név pedig...

De ahogy a szó felsejlett a tudatom peremén, el is tűnt, a képpel együtt. Ismét a Valódi Világban voltam.

Megtántorodtam, és majdnem elestem. Szédültem, kiszáradt a szám, és nem kaptam levegőt.

Felnéztem az Előcsarnok Falai mentén álló Szobrokra.

- Vízet - mondtam nekik rekedten. - Hozzatok nekem inni!

De csupán Szobrok voltak, nem tudtak nekem vizet hozni, csak Nyugodt Előkelőségükkel letekinteni rám.

Én vagyok...

A KILENCEDIK HÓNAP HUSZONEGYEDIK NAPJÁN KELT HARMADIK BEJEGYZÉS,
AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Tizenhat megtalálta a módját, hogy beteljesítse sötét célját, és az örületbe taszítson! Letöröltem az utolsó üzenetét, erre mi történt? Olyan üzenetet hagyott hátra, amit képtelen vagyok megsemmisíteni anélkül, hogy elolvassám!

Te vagy Matthew Rose Sorensen?

Én... dadogtam. Én...

Először nem tudtam ennél továbbjutni.

Én... Én a Ház Szeretett Gyermeke vagyok.

Igen.

Azonnal melegség áradt szét a bensőmben. Kell ennél több a személyiségünk meghatározásához? Nem hinném. Egy másik gondolat hasított belém.

Piranesi vagyok.

De tudtam, hogy nem igazán hiszek ebben. Nem Piranesi a nevem. (Szinte biztos vagyok benne, hogy nem Piranesi a nevem.)

Egyszer megkérdeztem a Másiktól, miért hív Piranesinek.

Kissé idegesen felnevetett. Ó, igen (felelte). Hát, először egyfajta tréfának indult a dolog, azt hiszem. Valahogyan hívnom kellett téged, és a Piranesi illik rád. Ez egy labirintusokhoz kötődő név. Nem bánod, ugye? Nem hívlak így, ha nem tetszik.

Nem bánom, feleltem. És valóban, ahogy te is mondtad, valahogyan szólítanod kell.

A Ház Némasága érezhetően várakozással telik meg, ahogy leírom ezeket a szavakat. Úgy tűnik, arra vár, hogy valami rendkívüli történjen.

Te vagy Matthew Rose Sorensen?

Hogyan tudnám megválaszolni ezt a kérdést, amikor fogalmam sincs arról, ki ez a Matthew Rose Sorensen? Talán ki kellene keresnem a Tárgymutatóból, hátha rájövök?

A Tizennyolcadik Északnyugati Csarnokba mentem, és jó sok vizet ittam. Jólesett, felfrissültem tőle. (Alig néhány órával korábban még Felhő volt). Megpihentem egy rövid időre, majd a Második Északi Csarnokba indultam, ahol magamhoz vettem a Tárgymutatót és a Naplóimat.

Te vagy Matthew Rose Sorensen?

Önmagában a tény, hogy Matthew Rose Sorensennek három neve volt, már megnehezítette a feladatot, hogy megtaláljam a Tárgymutatóban. Először az S-nél kerestem. Semmi. Aztán az R- nél - itt három bejegyzést találtam.

Rose Sorensen, Matthew: 2006 és 2010 között megjelent írásai, 21. Napló, 6. oldal Rose, Sorensen, Matthew: 2011 és 2012 között megjelent írásai, 22. Napló, 144-145. oldal Rose, Sorensen, Matthew életrajza a Meghasonultak és Elvakultak számára: 23. Napló, 200. oldal

Az utolsó bejegyzés ígéretesnek tűnt.

Matthew Rose Sorensen félig dán, félig skót apa és ghánai anya angol gyermeke. Eredetileg matematikát tanult, ám érdeklődése először a matematikai filozófia és az elméletek története, majd jelenlegi kutatási területe, a transzgresszív gondolkodás felé foráult. Laurence Arne-Sayles-ről ír könyvet, aki szembeforáult a tuáománnyal, az értelemmel és a törvénnyel.

Érdekesnek találtam, hogy Matthew Rose Sorensen szerint Laurence Arne-Sayles megtagadta a Tudományt és az Értelmet. Ebben tévedett. A Próféta tudós volt, és az Értelme szerelmese.

- Nem értek egyet vele - szoltam hangosan az Üres Levegőbe.

Próbáltam megidézni Matthew Rose Sorensent, hogy rávegyem, mutassa meg magát. Ha valóban egy elfeledett Személyiség-részem,

akkor nem tűri majd az ellentmondást; megvitatná és megvédené álláspontját.

De nem jártam sikerrel. Nem támadt fel elmém egy eldugott, árnyékos zugából. Üresség maradt csupán, némaság, hiány. Fellapoztam a másik két bejegyzést. Az első egy egyszerű lista volt.

„*Most, itt, most, mináörökké*”: J. B. Priestley Iáó Előaásai,
Tempus, 6. kötet: 85-92

Ölel/Megtúr/Becsmérel/Tönkretesz: Hogyan kezeli az
Akadémia a Külsős Elképzéléseket, *Manchesteri Egyetemi
Kiaáo*, 2008

„*A kívüálló matematika forrásai: Srinivasa Ramanujan és az
Istenségek*”, Negyedéves Eszmetörténet, 25. kötet: 204-238,
Manchesteri Egyetemi Kiadó

A második bejegyzés is hasonló felsorolásból állt.

„*Időtlenül*”: Steven Moffat, *Blink* és J. W. Dunne elméletei az Időről, A Tér, Idő és a
Mindenség Naplója, 64. kötet: 42- 68, Minnesotai Egyetemi Kiadó

„*»Elmé szélmalmaiban fellelhető körök«*: A Labirintusok Jelentősége Laurence Arne-
Sayles Híveinek Kizsákmányolásában”, A Pszichedelikum és az Ellenkultúra áttekintése,
35. évfolyam, 4. lapszám

„*Vízköpő a Katedrális Tetején: Laurence Arne-Sayles és az Akadémia*”, Negyedéves
Eszmetörténet, 28. kötet: 119- 152, Manchesteri Egyetemi Kiadó

Kívüálló Gondolkodás: Nagyon Rövid Bevezetés, OUP, 31. publ, 2012. május

„*Időutazó Építészet*”: a Guardian felkérésére készített cikk Paul Enochról és Bradfordról, 2012.
július 28.

Idegesen horkantottam egyet. Ez teljesen haszontalan volt! Azt leszámítva, hogy Matthew Rose Sorensent érdekelte Laurence Arne-Sayles (ami egyáltalán nem különböztette meg őt a Világ többi lakójától), nem tudtam meg semmi újat. Erős késztetést éreztem, hogy jól megrázzam a Naplómat, hátha akkor valahogy több információt tudnék kicsikarni belőle.

Hosszú ideig ültem a gondolataimba merülve.

Egyvalakinek eddig nem néztem utána a Tárgymutatóban: a Másiknak. Eddig ez eszembe sem jutott. De talán ha olvasnék a Másikról, és említésre kerülne nála Matthew Rose Sorensen, akkor... Megálltam. Akkor mi lenne? Talán meg tudnám ítélni, a Másik ismerte-e Matthew Rose Sorensent, és végső soron arra is rájöhetnék, hogy én vagyok-e Matthew Rose Sorensen.

Nem hinném, hogy bármi baj történhetne, ha megpróbálnám. Sőt, a Világ összes neve közül talán a Másikét lenne a legbiztonságosabb kikeresnem. Évek óta barátok vagyunk. Kinyitottam a Tárgymutatót az M betűnél. Hetvenöt, a Másikkal kapcsolatos bejegyzést számoltam. Sokkal többet írtam a Másikról, mint bármelyik alanyomról. Valójában két oldalt át is kellett már csoportosítanom az N betűtől, hogy elférjen az összes bejegyzés.

Ezt találtam:

- (a) Másik, által elvégzett Rituálék*
- (a) Másik, Szónoklatai a Nagy és Titkos Tudásról*
- (a) Másik, kölcsönad nekem egy fényképezőgépet, hogy képeket készíthessek az Elárasztott Csarnokokról*
- (a) Másik, megkér, hogy készítsek neki egy Csillagtérképet (a) Másik, megkér, hogy rajzoljak neki egy térképet az Első Előcsarnok közvetlen szomszédságában álló Csarnokokról*
- (a) Másik, felveti, hogy a Szobrok egyfajta kódot alkotnak, amit talán képesek lennénk megfejteni*

és így tovább, és így tovább, amíg el nem értem a legfrissebb bejegyzésekhez:

- (a) Másik, az értelmetlen „Batter-Sea” szót használja, hogy tesztelje a memóriámat*
- (a) Másik, egy pár cipőt ajándékozik nekem*

Átfutottam néhány bekezdést. Elolvastam, a Másik miképp végzett el néhány Rituálét, amikhez segédkeztem neki. Olvastam arról, hogy a Másik milyen intelligens, tudományos, éleslátó és jóképű. Részletes leírást kaptam a ruháiról. Ez némileg érdekes volt,

de egyáltalán nem segített a jelenlegi problémámon. A Stanley Ovendenről, Maurizio Giussaniról, Sylvia D'Agostinóról és Laurence Arne-Sayles-ről szóló bejegyzésekkel ellentétben a Másikról írt feljegyzések közül egyik sem szolgált semmilyen újdonsággal. Nem szerepeltek bennük misztikus szavak vagy kifejezések, melyekből rejtett tartalom árad (mint például a „Whalley Rangé” vagy az „orvosi rendelő”). Az összes eseményre tisztán emlékeztem. És sehol sem láttam Matthew Rose Sorensen nevét.

Eszembe jutott, hogy a Próféta Ketterley-nek szólította a Másikat, úgyhogy a K-hoz lapoztam.

Itt nyolc bejegyzést találtam. Az első a 2. Napló (korábban 22. Napló) 187. oldalán volt.

Dr. Valentine Andrew Ketterley. 1955-ben született Barcelonában. A dorseti Poole-ban nevelkedett. (A Ketterley-k egy régi Dorset megyei család.) Apja Ranulph Andrew Ketterley ezredes, katona és okkultista.

Valentine Ketterley Laurence Arne-Sayles tanítványa volt, majd Manchesterben a Szociálanropológiai Tanszék tudományos munkatársa lett.

1985-ben feleségül vette Clémence Hubert-t. 1991-ben elváltak. Két gyermekük született. 1992-ben Ketterley elhagyta Manchestert, és tanári állást vállalt a UCL-en Londonban. Ugyanez év júniusában a Times-nak küldött levelében nyilvánosan megtagadta Arne-Sayles-t, és azzal vádolta, hogy szándékosan félrevezeti és becsapja a diákjait, pszeudomiszticizmussal meg másik világokról szóló történetekkel traktálja őket. Ketterley felszólította a Manchesteri Egyetemet, hogy bocsássák el Arne-Sayles-t. (Az egyetem ezt nem tette meg egészen 1997-ig, amikor is Arne-Sayles-t letartóztatták személyi szabadság korlátozásáért.)

Az utóbbi években Ketterley nem hajlandó egyetlen kérdésre sem válaszolni Arne-Sayles-lal kapcsolatban.

Kérdés: érdemes lehet kapcsolatba lépni Ketterley-vel, hátha hajlandó lenne beszélni velem? Valahol a Battersea Park környékén él.

Tennivaló: összegyűjteni a dr. Ketterley-nek szánt kérdéseket.

Újra ismerős terepen jártam. A bejegyzés a szokásos keveréke volt az értelmes és a homályos jelentésű szavaknak - már ha azt feltételezzük egyáltalán, hogy ezek jelentenek bármit is. Érdeklődve figyeltem a rejtélyes „Battersea” szó újbóli felbukkanását (és hogy nem kötőjellel kellene írnom).

Visszatértem a Tárgymutatóhoz, hogy megkeressem a következő bejegyzés helyét, s ekkor valami meglehetősen furcsát vettem észre. A hátralévő bejegyzések - hetet számoltam meg - mind egymást követő oldalakon helyezkedtek el. A 22. Napló utolsó tíz oldala és a 23. Napló első harminckét oldala mind Ketterley-ről szólt.

Kinyitottam a 2. Naplót (a régi 22-est). Az utolsó tíz lap - pont azok, amiket kerestem - ki volt tépve; csak néhány szakadt szél maradt a helyükön. Kinyitottam a 3-as számú Naplót (az egykori 23-ast), és itt is hasonló volt a helyzet. A Ketterley-ről szóló, harminckét oldalnyi információ eltűnt.

Értetlenül leültem.

Ki tehetette ezt? Lehet, hogy a Próféta? Tudtam, hogy megveti Ketterley-t. Talán az iránta érzett gyűlöletétől hajtva semmisítette meg az ellenségéről szóló írást? Vagy esetleg Tizenhat tette? Tizenhat ellene volt az Értelemnek. Talán gyűlölte az írást is, azt a közvetítőt, amin keresztül az Értelem az egyik Embertől eljuthat a másikig. De ez nem tűnt logikusnak. Tizenhat maga is használta az írást, hogy egy hosszú üzenetet hagyjon nekem. És ráadásul hogyan férhetett volna hozzá a Naplóimhoz a Próféta vagy Tizenhat? Mindig a táskámban tartom őket (ahogy már korábban is mondtam), amit pedig a Második Északi Csarnok Északkeleti Sarkában álló, egy Rózsabokron fennakadt Angyal Szobra mögé rejtek. Több ezer, Több millió Szobor van még ezenkívül. Honnan tudhatták, hogy hol keressék?

Sokáig ültem a gondolataimba merülve. Nem emlékeztem rá, hogy én téptem volna ki a lapokat, de nem volt rá más valószínű magyarázat. Egy ideje ráadásul tudom, hogy sok minden történt, amiről nincsenek emlékeim. Sok olyat *tettem*, amire nem

emlékszem (például megírtam ezeket a rejtélyes bejegyzéseket). Ami azt jelenti, hogy akár ezeket az oldalakat is kitéphettem.

De ha valóban én téptem ki a lapokat, mi történhetett velük? Hová lettek?

Elővettem a Nyolcvannyolcadik Déli Csarnokban talált fecniket. Kivettem néhányat a borítékokból, hogy megvizsgálhassam őket. Az egyikben - egy sarokdarabkán - a 231-es szám állt. Ez egy, a 2-es számú Naplóból származó oldal volt.

Gyorsan, szinte lázas sebességgel nekiálltam összeilleszteni a darabokat. Nagyjából harminc bekezdést találtam, ami lefedett egy általam „2012. november 15-től 2012. december 20-ig” elnevezésű időszakot. A leghosszabb bejegyzés címe a „*2012. november 15. eseményei*” volt.

ÖTÖDIK RÉSZ:

VALENTINE KETTERLEY

2012. november 15. eseményei

November közepén kerestem fel. Nem sokkal négy után járt az idő, hideg volt, már alkonyult. Viharos volt a délután, és az autók fényét eső pötytyözte; a kövezetet nedves fekete levelek borították.

Mikor megérkeztem a házához, hallottam, hogy odabent zene szól. Egy rekviem. Vártam, hogy az ajtóhoz jöjjön, Berlioz kíséretében.

Az ajtó kinyílt.

- Dr. Ketterley? - kérdeztem.

Ötven és hatvan között járhatott, magas, vékony, jóképű férfi volt. Aszkétaszzerű arca volt, hosszúkás, ovális, homloka magas. Haja és szemei sötétek, bőre kreolos tónusú. Haja egy kissé visszahúzódott a homlokából, és gondosan nyírt, enyhén hegyes szakállat viselt, amiben több ősz szál fehérlett, mint a hajában.

- Igen - felelte. - Maga pedig biztosan Matthew Rose Sorensen.

Egyetértően helyeseltem.

- Jöjjön be! - mondta.

Emlékszem, hogy az utcán érezhető esőszag nemhogy gyengült volna, ahogy beléptem a házba, de valahogyan még jobban felerősödött; odabent eső, felhők és levegő illata lengte be a szobákat, a határtalan tér illata. A tenger illata.

Aminek semmi keresnivalója egy viktoriánus sorházban, Battersea-ben.

Bekísért a nappaliba. A Berlioz még mindig szólt. Lehalkította a zenét, de az tovább szólt a beszélgetésünk háttérében, aláfestő zene a katasztrófához.

Letettem a táskámat a padlóra. Ketterley kávéhozott.

- Tehát ön tudós, ha jól értem - szóltam.

- Tudós *voltam* - magyarázta kissé vontatottan. - Nagyjából tizenöt évvel ezelőtt. Jelenleg pszichológusi magánpraxist folytatok. Az Akadémia soha nem viselkedett túl barátságosan velem. Rosszfajta ötleteim voltak, és a rosszfajta emberekkel barátkoztam.

- Jól sejtem, hogy az Arne-Sayles-lal való kapcsolata nem sokat segített a helyzeten?

- Nos, valóban nem. Az emberek még mindig azt hiszik, hogy biztosan tudtam az általa elkövetett bűncselekményekről, pedig ez nem igaz.

- Szoktak még találkozni? - kérdeztem.

- Nem, isten ments! Már húsz éve nem láttam. - Tűnődve nézett rám. - *Maga* beszélt Laurence-szal?

- Nem. Természetesen írtam neki, de ez idáig visszautasította, hogy találkozzon velem.

- Ez nem meglepő.

- Azt gondoltam, talán azért nem akar beszélni velem, mert szégyelli magát a múltban történetek miatt.

Ketterley rövid, éles, keserű nevetést hallatott.

- Kötve hiszem. Laurance nem érez szégyent. Szeret akadékoskodni. Ha valaki azt mondja, fehér, ő rávágja, fekete. Ha azt mondja neki, hogy találkozni akar vele, akkor ő biztosan nem akarja látni magát. Egyszerűen így működik.

Ölembe vettem a táskámat, és előszedtem belőle a naplóimat. Az aktuális naplóm mellett nálam volt az előző kötet is (amire szinte mindennap utaltam), a tárgymutató a naplóimhoz, valamint egy üres füzet, ami a naplóm folytatása lesz majd (a jelenleginek már igencsak a végén jártam).

Kinyitottam a naplót, és írni kezdtem.

Ketterley érdeklődve figyelt.

- Hagyományos tollat és papírt használ?

- Egy naplórendszerben tárolom az összes anyagomat. Úgy találtam, hogy ez a legjobb módja az információ nyomon követésének.

- És maga jó az anyaggyűjtésben? - kérdezte. - Úgy összességében.

- Nagyon jó vagyok. Úgy összességében.

- Érdekes - felelte.

- Miért? Munkát ajánlana? - kérdeztem.

Felnevetett.

- Nem tudom. Talán. - Szünetet tartott. - Mire kíváncsi valójában?

Elmagyaráztam neki, hogy leginkább a transzgresszív elméletek érdekelnek, meg azok az emberek, akik ezeket megalkotják, és az, hogy a különböző diszciplínák - vallás, művészet, irodalom, tudomány, matematika és így tovább - hogyan fogadják ezeket.

Laurence Arne-Sayles pedig a legkiemelkedőbb transzgresszív gondolkodó. Annyi határt áthágott! Varázslatról írt, de úgy tett, mintha tudomány volna. Meggyőzött egy csapat kiemelkedően intelligens embert, hogy léteznek másik világok, és ő el tudja vinni őket oda. Meleg volt már akkor, mikor tiltotta a törvény. Elrabolt egy embert, és a mai napig senki nem tudja, miért.

Ketterley nem szólt semmit. Arca csüggesztően kifejezéstelen volt. Leginkább unottnak tűnt.

- Tudom, hogy mindez nagyon régen történt már - próbálkoztam némi együttérzéssel.

- Kiváló a memóriám - felelte hűvösen.

- Ó, nos, az remek. Jelenleg próbálok képet alkotni arról, milyen lehetett Manchester a nyolcvanas évek első felében. Milyen lehetett Arne-Sayles-nak dolgozni, milyen volt az atmoszféra. Miket mondott maguknak. Milyen lehetőségeket idézett meg. Efféle dolgok érdekelnének.

- Igen - tűnődött Ketterley, láthatóan magában beszélve. - Az emberek mindig ilyen szavakat használnak Laurence-szal

kapcsolatban. *Megidéz.*

- Kifogása van a szó ellen?

- Persze hogy kifogásom van a kibaszott szó ellen! - csattant fel ingerülten. - Azt feltételezi, hogy Laurence valamiféle színpadi bűvész volt, mi meg tágra nyílt szemű balekakként csodáltuk! Egyáltalán nem ez volt a helyzet. Szerette, ha az ember vitába szállt vele. Ha a racionális nézőpontot képviselte.

-És ezután...?

- És ezután a földre dőngölte. Az elméletei nem csupán szemfényvesztések voltak. Távolról sem. Mindent alaposan átgondolt. Tökéletesen koherens teóriát állított fel, ami azt illeti. És nem félt az értelmet a képzelettel vegyíteni. A Modernség Előtti Ember gondolatvilágáról alkotott leírásánál meggyőzőbbel még soha nem találkoztam. - Egy pillanatra elhallgatott. - Nem azt mondom, hogy nem volt manipulatív ember, mert nagyon is az volt.

- De hát épp az előbb állította...

- Magánemberként. A kapcsolataiban manipulatív volt. Intellektuális szinten őszinte volt, de a magánéletében egy befolyásoló rohadék. Vegyük példának Sylviát.

- Sylvia D'Agostinót?

- Furcsa lány. Bálványozta Laurence-t. Egyke volt, és nagyon szorosan kötődött a szüleihez, különösen az apjához. Mindketten tehetséges költők voltak. Laurence ráparancsolt, hogy vesszen össze velük, és szakítson meg velük minden kapcsolatot. És Sylvia szót fogadott. Megtette, mert Laurence azt mondta, és mert Laurence volt a nagy mágus, a nagy látó, aki elvezetett volna minket az Emberiség új Korába. Semmi haszna nem származott abból, hogy elszigetelte a lányt a családjától. Nem nyert ezzel semmit. Azért csinálta, mert megtehetette. Azért csinálta, hogy fájdalmat okozzon a lánynak és a családjának. Mert kegyetlen volt.

- Sylvia D'Agostinót is az eltűnt személyek között tartják számon - mondtam.

- Arról nem tudok semmit - felelte Ketterley.

- Nem hinném, hogy intellektuálisan őszintének lehetne nevezni. Laurence azt állította, hogy léteznek másik világok. Azt mondta, rajta kívül más emberek is jártak ott. Ez nem éppen őszinte, igaz? - Lehet, hogy volt a hangomban némi fölényesség, amit talán jobb lett volna palástolnom, de mindig is szerettem diadalmaskodni a vitákban.

Ketterley mogorván nézett rám. Láthatóan dolgozott benne valami. Szólásra nyitotta a száját, majd meggondolta magát, és végül így szólt:

- Nem igazán kedvelem magát.

Felnevettem.

- Ettől még jól alszom - feleltem.

Mindketten elhallgattunk.

- Mit gondol, miért éppen labirintus? - kérdeztem.

- Hogy érti?

- Mit gondol, miért pont labirintusként írja le a másik világot, ahol állítása szerint a legtöbbször járt?

Ketterley vállat vont.

- A kozmikus nagyszerűség víziója, gondolom. Szimbolikus elegye a létezés dicsőségének és rettenetének. Senki nem jut ki onnan élve.

- Igen - bólintottam. - De azt továbbra sem értem, hogyan tudta meggyőzni magát ennek a létezéséről. Mármint a labirintusvilágéről.

- Elvégeztetett velünk egy szertartást, ami által elvileg eljuthattunk volna oda. A szertartás néhány aspektusa eléggé... sok mindent előhozott, azt hiszem. Meglehetősen szuggesztív volt.

- Elvégeztek egy szertartást? Tényleg? Azt hittem, Arne-Sayles értelmetlennek tartotta a rítusokat. Nem valami ilyesmit ír *A félig látszó ajtóban*?

- De igen. Azt állította, hogy ő maga képes eljutni a labirintusvilágba, pusztán azáltal, hogy megváltoztatja a gondolkodásmódját, és visszatér egy gyermeki csodaállapotba, egy racionalitás előtti tudatállapotba, a szándéka szerint. Nem meglepő módon, a legtöbben - a tanítványai közül - semmire sem jutottunk ezzel a módszerrel, úgyhogy kidolgozott egy szertartást számunkra, amit elvégezve eljuthattunk a labirintusba. De hangsúlyozta, hogy ezt az engedményt csakis a képességbeli hiányosságaink miatt kapjuk.

- Értem. A legtöbben?

- Tessék?

- Azt mondta, hogy a legtöbbször nem tudott eljutni a labirintusba a szertartás nélkül. Ebből arra következtetek, hogy volt, akinek sikerült.

Ketterley visszahőkölt.

- Sylvia. Sylvia úgy vélte, ő is eljuthat oda ugyanúgy, ahogy Laurence, azáltal, hogy visszatér a csodaállapotba. Furcsa lány volt, ahogy már korábban is említettem. Költő. Leginkább a saját fejében élt. Ki tudja, mit gondolt arról, amit látott.

- És magának sikerült? Látta a labirintust?

Elgondolkodott a válaszon.

- Amit tapasztaltam, leginkább sejtésnek nevezhetnénk, egyfajta érzékelésnek, hogy egy hatalmas térben állok, ami nemcsak széles, de mérhetetlenül magas is. És ezt elég nehéz beismernem, de igen, egyszer valóban láttam is. Legalábbis azt hittem, hogy látom.

- Hogy nézett ki?

- Nagyon hasonló ahhoz, amilyennek Laurence leírta. Mint klasszikus épületek végtelen, egybefont sora.

- És mit gondol, mit jelenthetett? - kérdeztem.

- Semmit. Nem hinném, hogy bármit is jelentett volna.

Ketterley rövid időre elhallgatott, majd hirtelen megkérdezte:

- Tudja bárki is, hogy itt van?
- Hogy mondja? - kérdeztem meglepetten. Elég furcsa kérdés volt.
- Maga mondta, hogy a Laurence Arne-Sayles-lal való kapcsolatom tönkretette a tudományos karrieremet. És mégis itt van, mindenféle kérdésekkel bombáz, újra felszínre hozza ezt az egészet. Azon tűnődtem, miért nem óvatosabb. Nem fél, hogy ez elhomályosítja a ragyogó karrierjét?
- Nem hinném, hogy bárkinek is gondja lenne a megközelítésemmel - feleltem. - Az Arne-Sayles-ról szóló könyvem egy nagyobb szabású projekt része, amiben a transzgresszív gondolkodókkal foglalkozom. Az hiszem, ezt már említettem.
- Ó, értem - mondta. - Akkor biztos sok mindenkinek elmesélte, hogy eljön ma hozzám, nem igaz? Az összes barátjának.
- Ráncba szaladt a homlokom.
- Nem, nem mondtam el senkinek. Általában nem vitatom meg másokkal, hogy min dolgozom. De nem azért, mert...
- Érdekes.
- Kölcsönös ellenszenvvel méregettük egymást. Már épp készültem felkelni és hazaindulni, mikor Ketterley hirtelen így szólt:
- Tényleg meg akarja érteni Laurence-t és azt, hogy milyen hatással volt ránk?
- Igen, persze - feleltem.
- Ez esetben végig kellene csinálnunk a szertartást.
- A szertartást? - kérdeztem.
- Igen.
- Azt, amelyik...
- Azt, amelyik utat nyit a labirintushoz. Igen.
- Micsoda? Most? - A javaslat kissé megrémített. (De nem féltem. Mégis mitől kellett volna félnem?) - Még mindig emlékszik rá?
- Ó, igen. Ahogy már mondtam, kiváló a memóriám.

- Nos, akkor... Sokáig tartana? - kérdeztem. - Csak mert nekem muszáj...

- Csupán tizenkét percet vesz igénybe - válaszolta.

- Ó! Nos, rendben. Miért is ne? - egyeztem bele. Felálltam. - Nem kell drogokat használnom hozzá, ugye? - kérdeztem. - Csak mert nem igazán...

Ugyanazt a megvető nevetést hallatta, mint korábban. Levett egy régimódi, négyzetes alapú sárgaréz gyertyatartót a kandallópárkányról. Nem illett a ház modern, minimalista stílusú berendezéséhez.

Az előszobába vezető ajtóval szemben kellett megállnom. Ott nem voltak bútorok.

Felvette a táskámat - a benne lévő naplóimmal, a tárgymutatómmal és a tollaimmal -, és a vállamra segítette.

- Erre mi szükség van? - kérdeztem összevont szemöldökkel.

- Szüksége lesz a jegyzetfüzeteire - felelte. - Tudja. Amikor eljut a labirintusba.

Nagyon furcsa humora volt.

(Miközben ezeket a sorokat írom, rettegés fog el. Tudom, mi következik. Remeg a kezem, és abba kell hagynom az írást egy pillanatra, hogy úrrá legyek rajta. De akkor nem éreztem semmit, nem éreztem a közelgő veszélyt, semmit.)

Meggyújtotta a gyertyát, és az előszoba padlójára tette, éppen az ajtó elé. Az előszobában és a nappaliban is tömör tölgyfa padlót raktak le. Észrevettem egy foltot a padlón, ott, ahová Ketterley a gyertyatartót tette, mintha a fát itt rendszeresen viasszal csöpögtették volna össze. A sötét foltban pedig festetlen, világosabb négyzet állt, amibe tökéletesen illett a gyertyatartó.

- Koncentráljon a gyertyára! - mondta.

Engedelmeskedtem.

De közben egyre az a sápadt négyzet és a tökéletesen beleillő gyertyatartó járt a fejemben. És ekkor jöttem rá, hogy Ketterley végig hazudott nekem. Az a gyertya számos alkalommal állt már ugyanazon a ponton, és ő számtalanszor újra és újra elvégezte ezt a rituálét. Még mindig hitt benne. Még mindig azt gondolta, hogy elérheti a másik világot.

Nem féltem, inkább hitetlenkedve és szórakozottan figyeltem, és azon gondolkodtam, a szertartás végén milyen kérdéssel tudnám leleplezni őszintétlenségét.

Lekapcsolta a lámpákat. Egyedül a padlón álló gyertya világított a sötétben, és a redőnyökön át beszűrődő utcai lámpák narancsos fénye derengett.

Megállt a hátam mögött, és utasított, hogy csak a gyertya lángját figyeljem. Ezután ismeretlen nyelven kezdett kántálni. A skóthoz és a cornwallihoz való hasonlósága miatt arra következtettem, hogy britoni. Ha Ketterley korábban nem lepleződött volna le, ekkor biztosan kitaláltam volna a titkát. Olyan meggyőződéssel és buzgalommal kántált, mint aki teljes mértékben hisz abban, amit csinál.

Többször is kihallottam az „Addedomarus” nevet.

- Most csukja be a szemét! - szólt.

Megtettem.

Tovább kántált. Egy ideig elszórakoztatott, hogy rájöttem a titkára, de idővel unni kezdtem a dolgot. Már nem is beszélt, hanem valamiféle állati morgást hallatott; a hang a gyomrából indult, lehetetlenül mélyről, egyre magasabbá, vadabbá, hangosabbá vált, és egyre furcsább lett.

Minden megváltozott.

Úgy tűnt, mintha a világ valahogy megállt volna. Elhallgatott. Berlioz kórusát hirtelen elvágta. A szemem továbbra is lehunyva tartottam, de a szemhéjaimon át is érzékeltem, hogy megváltozott a sötétség; szürkébb, hűvösebb lett. A levegő lehűlt és nedvességgel

telt meg, mintha ködbe merültünk volna. Azon töprengtem, vajon kinyílt-e egy ajtó, de ez nem tűnt valószínűnek, mert mindeközben London duruzsolása megszűnt. A tátongó üresség némaságát csak a körülöttem hullámozó tenger morajlása törte meg. Kinyitottam a szemem.

Hatalmas csarnok falai tűntek fel előttem. Minotaurusz-szobrok tornyosultak fölém, óriási tömegükkel elsötétítve a teret, masszív szarvaikkal hasítva a levegőt, állatias vonásaik kifürkészhetetlenek, ünnepélyesek.

Teljes hitetlenséggel fordultam körbe.

Ketterley ingujjban állt, átható nyugalom áradt belőle. Mosolyogva nézett rám, mintha egy meglepően jól sikerült kísérlet volnék.

- Bocsásson meg, hogy ez ideig nem mondtam semmit - mosolygott -, de nagyon örülök, hogy látom. Épp egy fiatal, egészséges férfira van szükségem.

- Vigyen vissza! - ordítottam felé.

Nevetni kezdett.

És csak nevetett, nevetett és nevetett.

HATODIK RÉSZ:

HULLÁM

Tévedtem!

A KILENCEDIK HÓNAP HUSZONEGYEDIK NAPJÁN KELT NEGYEDIK BEJEGYZÉS,
AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Keresztbe vetett lábakkal ültem, ölemben a Naplóm, előttem a papírdarabkák. Enyhén oldalra fordultam, mert nem akartam bemocskolni őket, és a Kövezetre hánytam. Remegtem.

Hoztam Magamnak innivalót meg egy pokrócot, meg némi vizet, hogy eltakarítsam a hányást.

Tévedtem. A Másik nem a barátom. Soha nem volt a barátom. A Másik az ellenségem.

Még mindig remegtem. Egy pohár víz volt a kezemben, de nem tudtam egyenesen tartani.

Egykor tudtam, hogy a Másik az ellenségem. Vagyis inkább Matthew Rose Sorensen tudta. De amikor elfeledkeztem Matthew Rose Sorensenről, vele együtt elfeledkeztem erről is.

Én felejtettem, de a Másik emlékezett. Most már értettem, miért aggódott, hátha egy nap minden eszembe jut majd. Piranesinek hívott, hogy ne kelljen Matthew Rose Sorensennek szólítania. A „Battersea”-hez hasonló szavakkal tett próbára, hogy lássa, bevillan-e róla bármi emlékem. Tévedtem, mikor azt állítottam, a Battersea értelmetlen szó. Egyáltalán nem volt értelmetlen Matthew Rose Sorensen számára.

De hogy őrizte meg emlékeit a Másik, amikor én képtelen voltam erre?

Mert nem maradt a Házban, hanem visszatért a Másik Világba.

Most már könnyedén és gyorsan jöttek a felismerések. Az agyam szinte reszketett a súlyuk alatt. A halántékomra nyomtam a kezem, és felnyögtem.

Nem szabad sokáig maraánom, mondta a Próféta, túlságosan jól tudom, milyen következményekkel jár, ha az ember ezen a helyen iáózik: amnézia, teljes mentális összeomlás és a többi, és a többi. Akárcsak a Próféta, a Másik sem maradt soha sokáig. Nem hagyta, hogy a találkozóink egy óránál tovább tartsanak, és a végén mindig elment; és ilyenkor mindig a Másik Világ felé indult.

Hogyan lehetnék biztos benne, hogy nem fogok ismét felejteni? Elképzeltem, ahogy újra elfelejtek mindent, és megint a Másik barátja leszek, és fel-alá rohangálok majd a Házban, méréseket, fényképeket készítek és adatokat gyűjtök neki, miközben ő egész idő alatt rajtam nevet! Nem-nem-nem-nem-nem-nem-nem-nem-nem-nem! A gondolatát sem bírtam elviselni! Jó erősen megszorítottam a fejemet, mintha ezzel fizikailag is megakadályozhatnám, hogy elszökjenek az emlékeim.

Tizenhattól tanulva márványkavicsokat gyűjtök majd az Előcsarnokból, és szavakat formálok belőlük. Egyméteres betűket! **EMLÉKEZZ! A MÁSIK NEM A BARÁTOD! SAJÁT ÖNÖS ÉRDEKEIBŐL RÁVETTE MATTHEW ROSE SORENSENT, HOGY EBBE A VILÁGBA JÖJJÖN!** Ha muszáj, teleírom mindegyik Csarnokot hatalmas betűkkel!

Saját önös éráekéből... Igen, igen! Itt van a kutya elásva! Ezért hozta Matthew Rose Sorensent ide. A Másiknak szüksége volt valakire - egy rabszolgára! -, aki ezekben a Csarnokokban él, és információt gyűjt róluk; ő nem mer erre vállalkozni, mert fél, hogy a Ház az ő emlékezetét is tönkreteszi.

Ádáz, forró harag gerjedt bennem.

Miért, mégis miért beszéltem neki az Áradásról? Bárcsak tudtam volna mindezt, mielőtt tudomást szereztem róla! Akkor titokban tarthattam volna. Vártam volna csütörtökig, akkor felmászom egy Magas Helyre, biztonságos távolságra a Hullámoktól, és végignézem, ahogy a Víz Elpusztítja a Másikat. Igen! Erre vágyom! Talán még nem olyan késő. Visszamegyek a Másikhoz, és mosolyogva, mintha semmi nem történt volna, közlöm vele, hogy tévedtem az Áradással kapcsolatban. Nem lesz itt semmiféle

Vízözön. Maradjon csak nyugodtan itt csütörtökön! Legyen itt, a Csarnokok kellős közepén!

De persze a Másik már megmondta, hogy amúgy sem lenne itt csütörtökön. Soha nincs itt csütörtökönként. Biztonságban lesz a Másik Világban. De ez nem számít! A harag találékonnyá tesz. Kedden úgylis találkozunk majd a szokásos időben. Akkor elkapom, és megkötözöm az egyik halászhálómmal. Ezzel a két kezemmel! Két hálóm van, mindkettő műanyagból készült, és nagyon erős. Az egyik Szoborhoz kellene kötnöm a Második Délnyugati Csarnokban. Két napig ott hagyom megkötözve. Igazi kínban lesz, mert tudja, hogy közeleg az Áradás. Talán adok majd neki egy kis vizet, hogy igyon. Talán nem. Lehet, ezt mondom majd: „Hamarosan úszol majd a Vízben!” Aztán eljön a csütörtök, ő pedig végignézi, ahogy a Dagály beáramlik az Ajtókon, ő meg csak sikoltozik, egyre csak sikoltozik. Én pedig nevetek, addig nevetek majd, amíg ő nevetett Matthew Rose Sorensenen, amikor idehozta...

Itt vesztettem el Magam.

Hosszú, beteges fantáziákba merültem a bosszúról. Nem gondoltam a pihenésre. Eszembe sem jutott, hogy egyek vagy igyak. Órák teltek el - nem tudom, hány. A Csarnokokban bolyongtam, és képzeletemben a Másik újra és újra megfulladt az Áradásban, vagy óriási Magasságokból zuhant le. Egyszer tombolva vádaskodtam, máskor pedig hidegen és némán hagytam, hogy könyörögjön nekem, áruljam el, miért fordultam ellene, de nem engedtem. És minden alkalommal megmenthettem volna, de sosem tettem.

Ezek a képzelgések teljesen lemerítettek. Nem hinném, hogy kimerültebb lettem volna, ha tényleg megölök valakit százszor. Sajgott a combom, fájt a hátam és a fejem. A szemem és a torkom száraz volt a sok sírástól és kiabálástól.

Mikor leszállt az éj, visszatértem a Harmadik Északi Csarnokba. Lerogytam az ágyamra, és elaludtam.

Tizenhat a barátom, a Másik meg nem

A BEJEGYZÉS KELT A KILENCEDIK HÓNAP HUSZONKETTEDIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

A tegnapi nap mértéktelen tombolása után reggel kimerülten ébredtem. A Kilencedik Előcsarnokba mentem, hogy hínárt és kagylókat gyűjtsek a reggeli levesemhez. Tompának és üresnek éreztem magam, nem szomjaztam további haragra. S mégis, az érzelmi kiüresedés ellenére, időről időre sírás vagy kiáltás hagyta el a számomat - az elhagyatottság apró hangja.

Nem gondoltam, hogy Én kiabálnék. Úgy véltem, Matthew Rose Sorensen az, aki öntudatlanságba süllyedt Bennem.

Szenvedett. Egyedül maradt az ellenségével. Ez több volt annál, mint amit el bírt viselni. Talán a Másik gúnyolódott is rajta. Matthew Rose Sorensen darabokra tépte rabszolgaságának a Naplójában őrzött leírását, és szétszórta a Nyolcvannyolcadik Nyugati Csarnokban. Majd a Ház Kegyelméből álomba merült - ami a lehető legjobb dolog volt neki -, és a Világ belém helyezte őt.

De a kavicsokból írt nevének látványa a Huszonnegyedik Előcsarnokban kényelmetlenül felkavarta, és a Másik tetteinek tudatosulásával csak még rosszabbá váltak a dolgok. Félek, ha teljesen felébred, gyötrelmei kiújulnak.

A mellkasomra tettem a kezem. *Semmi baj*, mondtam. *Nem kell félned. Biztonságban vagy. Menj vissza aludni! Vigyázok majd mindkettőnkre.*

Úgy éreztem, Matthew Rose Sorensen ismét álomba merült.

A sok végigolvasott Naplóbejegyzésre gondoltam - azokra, amik Giussaniról, Ovendenről, D'Agostinóról és szegény James Ritterről szóltak. Azt hittem, örületemben írtam őket. De most már tudom, hogy tévesen következtettem erre. Egyáltalán nem én írtam ezeket;

ő írta az összeset. És ami még ennél is fontosabb, egy másik Világban írta a Naplóit, ahol, kétség sem fér hozzá, más Szabályok, Körülmények és Állapotok uralkodtak. Amennyire meg tudom állapítani, Matthew Rose Sorensen eszénél volt, mikor ezeket a bejegyzéseket írta. Sem ő, sem pedig én nem voltunk soha örültek.

Még egyvalami világossá vált számomra: a Másik akarta, hogy megőrüljek, nem Tizenhat. A Másik hazudott, mikor azt állította, Tizenhat megpróbál a tébolyba kergetni.

Elkészítettem a hínáros-kagylós levesemet, és megittam. Fontos volt, hogy megőrizzem az erőmet. Ezután újra kézbe vettem a Naplómat. Visszalapoztam az üzenethez, amit Tizenhat írt, és amiből csak töredékek maradtak, miután beletöröltem.

VALENTINE

CETTER(LEY)

(BIZT)OSAN

ŐRZÖTT MÁS POTENCIÁLIS ÁLDOZATOKAT IS, ÉS ÉN

AZ OKKULTISTA LAURENCE ARNE-SAY(LES)

TANÍTVÁNYA

Most már láttam, hogy ez az egész bekezdés Ketterley-ről szólt. Az áldozatok, akikről Tizenhat beszélt, nem a sajátjai voltak, hanem (több mint valószínű) Ketterley-é. Vajon másokat is rászedett, és ebbe a Világba csalogatta őket? Vagy Matthew Rose Sorensen volt az egyedüli áldozata? A „potenciális” szóból arra következtettem, hogy Tizenhat szerint én voltam az egyetlen.

(HI)SZEM, TUDJA, HOGY ÉN ÁTJUTOTTAM A

Ez is Ketterley-re utalt. Tizenhat szerint Ketterley tudta, hogy itt van a Csarnokainkban. (Amiről azért tudott, mert én elmondtam neki. Magamban átkozódtam saját ostobaságomon.)

De akkor miért jött ide Tizenhat?

Mert Matthew Rose Sorensent kereste. Mert meg akarta menteni őt a Másik fogságából. Most már értettem mindent. Tizenhat a barátom, nem pedig a Másik.

A gondolatra könnyek szöktek a szemembe. Az egyetlen barátom, én pedig elrejtőztem előle!

- Itt vagyok! Itt vagyok! - kiáltottam az Üres Levegőbe. - Gyere vissza! Többé nem bújok el!

Olyan sokszor rátalálhattam volna. Beszélhettem volna vele, mikor a Hatodik Északnyugati Csarnokban térdelve üzenetet írt nekem. Megvárhattam volna a parfümjé nyomát követve az Első Előcsarnokban. Talán már nem is keres tovább! Lehet, hogy felháborította, hogy elrejtőztem előle és megsemmisítettem az üzenetét.

Nem lehet. Hiszen kirakta kavicsokból azt az üzenetet a Huszonnegyedik Előcsarnokban: *TE VAGY MATTHEW ROSE SORENSEN?* Hosszú ideig tarthatott elrendezni a köveket. Tizenhat türelmes, eltökélt és találékony volt. Tizenhat még mindig keresett engem.

Mostanra talán megtalálta az Áradásról szóló figyelmeztető üzenetemet. Elképzelhető, hogy válaszolt is valamit. Elmostam a tálamat és a lábasomat, amiben a levest készítettem, rendbe szedtem a holmimat, majd elindultam a Hatodik Északnyugati Csarnokba.

A varjak nagy lármával fogadtak. *Igen, igen, én is örülök, hogy látlak titeket*, mondtam nekik. *Csak ma fontos teendőim vannak, ezért nem érek rá hosszasan csevegni.*

Nem találtam üzenetet Tizenhattól, de valami aggodalomba ejtő történt. Az üzenetem, amit az Áradásról írtam neki, eltűnt. Az összes többi szöveg ott virított, de ez az egy nem. Megrökönyödve bámultam az üres Kövezetet. Vajon mi történhetett? Tudom, hogy sok mindent elfelejtettem - most meg már olyasmire emlékeznék, ami meg sem történt? Létezik, hogy egyáltalán nem írtam meg ezt az üzenetet?

A Hatodik Északnyugati Csarnokból a Huszonnegyedik Előcsarnokba mentem, ahol Tizenhat kirakta nekem a kérdést: *TE VAGY MATTHEW ROSE SORENSEN?* A kavicsok, melyek egykor a szöveget alkották, szanaszéjjel szórva heverték. A szavakat teljesen olvashatatlaná tették.

A Másik. A Másik tette ezt, ebben egészen biztos voltam. Visszamentem a Hatodik Északnyugati Csarnokba, és alaposan

megvizsgáltam a Kövezetet. Az üzenetem helyén halvány krétanyomokat láttam. A Másik ezt is megsemmisítette.

Miért?

Szétszórta a köveket, nehogy tudomást szerezzek Matthew Rose Sorensenről: ezt értettem. De miért törölte le a Tizenhatnak írt figyelmeztetésemet? Abban reménykedett, hogy a nő véletlenül a Veszélyes Területekre téved, és elpusztítja az Áradás? Nem. A Másik nem reménykedik; ő tervez és cselekszik. Azt akarta, hogy Tizenhat megfulladjon, és mindent megtesz azért, hogy ezt be is biztosítsa.

Három hónappal ezelőtt, mikor a Másik először említette nekem Tizenhatot, azt állította, hogy beszélt vele; de mikor rákérdeztem, hol került sor a találkozásukra, összezavarodott, és nem válaszolt. Ez azért lehetett, mert ez a beszélgetés a Másik Világban történt, aminek létezését a Másik titokban tartotta előttem.

A Másik megpróbál majd kapcsolatba lépni Tizenhattal a Másik Világban, hogy meggyőzze, jöjjön ide az Áradás Idején. Talán már meg is tette. Tizenhat veszélyben volt.

Letérdeltem, és gyorsan és hatékonyan helyreállítottam az üzenetet, amit a Másik letörölt. Ha Tizenhat csütörtökig még erre jár, látni fogja a leveletem, és értesül az Áradás veszélyéről. De mégis... Már csak öt nap maradt csütörtökig. Mi történik, ha nem jön már felénk ebben az időszakban? Ez nagyon is valószínűnek tűnt; most hogy már tudom, egy másik helyről jön (egy másik Világból), úgy vélem, látogatásai rendszertelenek és kiszámíthatatlanok. Megvan rá az esély, hogy nem látja a figyelmeztetésemet, én pedig komolyan aggódok érte. Gondolataim állandóan körülötte és a biztonsága körül forognak, és mégsem tudom, mi mást tehetnék még a védelmében.

Felkészülök az Áradásra

A BEJEGYZÉS KELT A KILENCEDIK HÓNAP HUSZONHATODIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Az Elrejtett Személy kivételével az összes Halott az Áradó Vizek Útvonalán nyugodott. Vasárnap elkezdtem biztonságba helyezni őket.

Fogtam egy pokrócot, és a Kekszdobozos Ember összes csontját egyben elszállítottam benne - kivéve persze azokat, amik a dobozban voltak. Összekötöttem a pokrócot hínármadzagokkal, zsákszerűséget sikerítve belőle, és így cipeltem át a csontokat a Második Előcsarnokba. Itt a Karjaiban Bárányt tartó Pásztorlányka Szobrának Alapzatára tettem le őket, majd visszamentem a kekszesdobozért.

Hasonlóképp jártam el az Alkóv Lakóival és az Összehajtott Gyermekek maradványaival is. Felvittem őket a Lakóhelyükhöz legközelebb álló Lépcsősoron, és óvatosan elhelyeztem őket az egyik Felső Csarnokban. A Halbőrös Embert a pokrócba tekerve hagytam (annyi apró csontszilánkokból áll, hogy félek, elveszítem őket). Hozzá hasonlóan az Összehajtott Gyermekeket is a pokrócba hagytam, de őt inkább azért, hogy biztonságban érezze magát ezen az ismeretlen Helyen.

Jó három napig tartott, míg ennek a feladatnak a végére értem. A Halottak csontjai személyenként 2,5-4,5 kilogrammot nyomnak, a Lépcsősorok pedig 25 méter magasak. De jólesett a kemény fizikai munka; így legalább nem a Másik ellenem elkövetett gonoszságain rágódtam vagy Tizenhatért aggódtam állandóan.

Nem feledkeztem meg az albatroszfiókáról (ami mostanra hatalmas madárrá cseperedett!) sem. Elvégeztem egy sor számítást, hogy lássam, érinti-e az Áradás a Negyvenharmadik Előcsarnokot, és megkönnyebbültem, mikor kiderült, hogy ott legfeljebb pár

centire emelkedik majd a Víz. Az albatroszok barátjukként kezeltek, de nem hinném, hogy engednék, hogy felvigyem a fiókájukat a Lépcsősoron - és ha összetűzésre kerülne a sor, biztosan ők kerülnének ki győztesként!

Tegnap kedd volt, és ezeken a napokon rendre a Másikkal van találkozóm. Most nem mentem el. Kíváncsi vagyok, vajon gyanított-e valamit. Vagy egyszerűen csak azt gondolta, túlságosan lefoglal az Áradásra való felkészülés?

A Rózsabokron fennakadt Angyal Szobra (ami mögött a Naplóimat és a Tárgymutatómat tartom) nagyjából 5 méterre lesz az Áradattól; ez a távolság valószínűleg elegendő ahhoz, hogy biztonságban legyenek a Víztől. De mivel a Jegyzeteim szinte olyan drágák számomra, mint a saját Életem, belepakoltam őket a barna bőrtáskámba, a táskát vastag szövésű műanyagba tekertem, és a Felső Csarnokokban a Kekszdobozos Férfi mellé tettem. Az egész halászfelszerelésemet, a hálósákjaimat, a lábasaimat, az edényeimet, a kanalaimat és minden egyéb értékemet Magas Helyekre pakoltam, nehogy elérje őket az Ár. Már csak annyi maradt hátra, hogy összeszedjem a műanyag táljaimat (amikkel a Friss Vízet gyűjtöttem).

Éppen megszereztem az utolsókat is a Tizennegyedik Délnyugati Csarnokból, és a Harmadik Északi Csarnokba tartottam velük, amikor útközben áthaladtam az Első Nyugati Csarnokon. Itt találhatóak a Szarvas Óriások Szobrai, azok a Hatalmas Alakok, amelyek a Keleti Ajtó két oldalán a Falakból emelkednek, eltorzult Arccal erőlködve.

Észrevettem valamit az Északkeleti Sarok közelében, és odamentem megnézni, mi az. Egy szürke anyagból szőtt táska volt, mellette két, fekete vászonból készült tárgy hevert. A táska nagyjából 80 centiméter hosszú, 50 centiméter széles és 40 centiméter mély volt. Két füle szintén szürke szövetből készült. Felemeltem a táskát - nagyon nehéz volt. Visszatettem a helyére. Vászoncsíkra erősített fémcsatokkal záródott. Kicsatoltam mindkét csatot, és kinyitottam a táskát. Kipakoltam belőle a teljes tartalmát:

- egy Fegyvert;
- egy nagyobb méretű, összehajtogatott, vastag műszálas szövetet. Ez volt a legnagyobb tárgy a táskában; a kék, fekete és szürke színű anyag kitöltötte majdnem az egész zsákot;
- egy kicsi tárolóhengert jól záródó tetővel. Ebben több apró tárgyat találtam, rendeltetésük ismeretlen számomra;
- valamit, ami mintha egy nagyobb tárolóból lenne levágva a megfelelő szögben, és egy sárga tömlő áll ki belőle;
- két fekete műanyag rudat, amelyeket nagyjából 2 méteresre lehet kihúzni;
- 4 fekete lapátformát.

Miután pár percig tanulmányoztam ezeket a tárgyakat, rájöttem, hogy a lapátformákat rá lehet csatlakoztatni a rudak végeire. Kihajtogattam az anyagot; hosszú, lapos, mindkét végén hegyes csúcsban végződött. Egy csónak. A levágott henger fűjtató vagy pumpa lehetett. Levegőt pumpálsz a hosszú, lapos formába, ami ettől felfújódik, és egy nagyjából négy méter hosszú és egy méter széles hajó lesz belőle.

Megvizsgáltam a táska mellett heverő két tárgyat. Fekete vászonból készültek, néhány pánt lógott ki belőlük. Arra következtettem, hogy biztos a csónakhoz tartoznak, de ennél többre nem tudtam rájönni.

Miért tűnt fel hirtelen egy hajó a Házban, éppen az Áradás előestéjén? Vajon a Ház küldte nekem, hogy biztonságban tudjon? Elgondolkodtam ezen a lehetőségen. Korábban is előfordult már néhány Áradás, de eddig még soha nem jelent meg egyetlen csónak sem; ráadásul, habár azt el tudtam képzelni, hogy a Ház egy csónakot küldene nekem, azt semmiképp sem, hogy Fegyvert adna. Nem, a Fegyver árulkodott a táska tulajdonosáról: csak a Másiké lehetett.

Összehajtottam a csónakot, és szépen visszapakoltam mindent a táskába, a Fegyver kivételével. Azt kézbe vettem, és kis ideig gondolkodva forgattam. Elvihetném az Első Előcsarnokba, és a Lépcsősoron lemászva az Alsó Csarnokok Hullámai közé dobhatnám.

Visszatettem a Fegyvert a táskába, és becsatoltam a csatokat, majd visszatértem a Harmadik Északi Csarnokba.

Hullám

A BEJEGYZÉS KELT A KILENCEDIK HÓNAP HUSZONHETEDIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Ma volt az Áradás napja. A szokásos időben ébredtem. Nagyon izgatott voltam, és összeszorult a gyomrom.

Hideg nap volt, és a bőrömhöz érő Levegőből meg tudtam állapítani, hogy már esik az Előcsarnokokban.

Nem volt étvágyam, de azért melegítettem egy kis levest, és rávettem Magam, hogy megigyam. Fontos, hogy jól táplált maradjak. Elmostam a lábasomat és a tányéromat, és a maradék értékeimet a Magas Szobrok mögé pakoltam. Felvettem az órám.

Háromnegyed nyolcat mutatott.

A legfontosabb feladatom Tizenhat megtalálása és testi épségének biztosítása volt. Azt azonban továbbra sem tudtam, hogyan teljesíthetném. Biztosan tudtam, hogy a Másik csapdát állít Tizenhatnak. A legvalószínűbb, hogy azt ígérte neki, ha találkoznak egy bizonyos Csarnokban adott időpontban, akkor elárulja, hogyan találhatja meg Matthew Rose Sorensent. Ez azt jelentette, hogy a legbiztosabb módja Tizenhat megtalálásának, ha megkeresem a Másikat, de nem akartam a közelébe menni, hacsak nem muszáj. Emlékeztem a Próféta szavaira:

Minél közelebb ér Tizenhat, Ketterley annál veszélyesebbé válik.

Abban reménykedtem, hogy rátalálok Tizenhatra, mielőtt még találkozik a Másikkal.

Az Első Előcsarnokba mentem. Ott álltam a szürke Esőben, abban bízva, hogy egyszer csak felbukkan. Kilenc és tíz óra között átkutattam a szomszédos Csarnokokat, de semmi. Tízkor visszatértem az Első Előcsarnokba.

Fél tizenegykor járkálni kezdtem az Első Előcsarnok és a Hatodik Északnyugati Csarnok között - azt az útvonalat követtem, amit Tizenhat leírt. Hatszor bejártam ezt az Ösvényt, de nem találtam rá. Kezdttem rettentő ideges lenni.

Visszatértem az Első Előcsarnokba. Most már fél tizenkettőre járt. Kétesarnoknyira Nyugatra és Északra, a Kilencedik Előcsarnokban már emelkedett a Dagály a Legkeletibb Lépcsősoron. Finom Hullám hömpölygött a környező Csarnokok Kövezetén.

Nem volt mit tenni, meg kellett találnom a Másikat. Épp csak megszületett ez a döntésem, mikor hirtelen előttem termett. (Miért nem képes erre Tizenhat is?) Fürgén átvágott az Első Előcsarnokon, Keletről Nyugatra. Fejét lehajtotta az Eső miatt. Ruhái feltűnően elütöttek azoktól, amiket általában hordott: farmert, egy régi pulóvert és tornacipőt viselt, a pulóvere fölött pedig valamilyen furcsa hám volt. *Mentőmellény*, gondoltam. (Vagy inkább Matthew Rose Sorensen gondolta a fejemben.)

Nem vett észre. Átment az Első Nyugati Csarnokba. Némán követtem, és elrejtőztem egy Fülkében az Ajtó közelében.

A Másik egyenesen a felfújható csónakot rejtő táskához ment, és elkezdte kipakolni a tartalmát. Vártam, tekintetem folyamatosan Tizenhatot kereste. A Másik figyelme nem itt járt, így talán lenne még időm feltartóztatni a nőt, ha a Csarnokba lép.

Valamivel a Másik mögött, a Csarnok Nyugati Végén csillanó Fényt láttam a Kövezeten: vékony vízréteg kúszott át az Északnyugati Ajtókon. Az órámra pillantottam. Ötcsarnoknyira Délre és Nyugatra innen, a Huszonkettedik Előcsarnokban egy másik Dagály emelkedett a Lépcsősoron.

A Másik kihajtogatta a csónakot. Ráerősítette a kis fújtatót, és a lábával pumpálni kezdett. A csónak elég jó tempóban kezdett felfújni.

Víz töltötte meg a Második és Harmadik Délnyugtai Csarnokokat; hallottam a Hullámok tompa loccsanását a Falakon.

Ekkor jöttem rá valamire. Tizenhat okos. Legalább annyira okos, mint én. Nem tudott semmit az Áradásról, de nem bízott volna a Másikban. Inkább kívárt és figyelt volna, ahogy én is tettem, abban bízva, hogy Matthew Rose Sorensen felbukkan. Hirtelen a lelki szemeim előtt láttam, ahogy Tizenhatal mindketten az Első Előcsarnokban rejtőzünk, a másik feltűnésére várva. Nem tehettem meg, hogy továbbra is rejtve maradjak: elléptem a Fülkétől, és a Másik felé indultam.

A Másik felpillantott, és mogorván nézett rám, ahogy közeledtem. Nem hagyta abba a pumpálást. Nagyjából két méterre tőle volt a most már üres szürke táska, mellette hevert a Fegyver a Kövezeten.

- Hol a Pokolban voltál? - kérdezte nehezteléssel és haraggal a hangjában. - Miért nem jöttél el a találkozónkra kedden? Mindenhol kerestelek. Nem emlékeztem, mit mondtál, hogy tíz vagy száz terem lesz elárasztva. - A lábával egyre lassabban pumpált; a csónak már majdnem megtelt Levegővel, és a Másik mozdulatai egyre nagyobb ellenállásba ütköztek. Változtatnom kellett a terveimen. Fájdalom, de ez a helyzet. Raphael idejön, és tetszik vagy nem, de véget vetünk ennek az egésznek. Úgyhogy csak semmi ostobaság, rendben? Mert esküszöm, nagyon elegendő van már mindenkiből, Piranesi.

- *„November közepén kerestem fel Nem sokkal négy után járt az idő, hideg volt, már alkonyult.”*

Abbahagyta a pumpálást. A csónaknak most már telt, feszes, kerek alakja volt. - A következő lépésben az üléseket rögzítjük - mondta. - Azok a feketék ott. Add is őket, kérlek! - A két tárgyra mutatott, amiknek korábban nem ismertem a funkcióját. - Mikor a termék víz alá kerülnek, te meg én beszállunk ebbe a kajakba. Ha Raphael megpróbál bemászni mellénk vagy belekapaszkodik a hajóba, használd a lapátot, és csapj vele a kezére meg a fejére.

- *„Viharos volt a délután - szóltam - és az autók fényét eső pöttyözte; a kövezetet nedves fekete levelek borították.”*

A szelepekkel babrált, ahol a Levegőt befújta.

- Micsoda? - kérdezte ingerülten. - Miről beszélsz? Nem tudnál igyekezni, és odaadni az üléseket? Sietnünk kell. Tizenhat bármelyik percben ideérhet.

- „*Mikor megérkeztem a házához, hallottam, hogy odabent zene szól* - folytattam. - *Egy rekviem. Vártam, hogy az ajtóhoz jöjjön, Berlioz kíséretében.*”

- Berlioz? - Mozdulat közben megállt, felegyenesedett, és először nézett rám rendesen. Összeráncolta a homlokát. - Én nem... Berlioz?

- „*Az ajtó kinyílt. »Dr. Ketterley ?«*, kérdeztem.”

Megdermedt a saját neve hallatára. A szeme tágra nyílt.

- Miről beszélsz? - kérdezte ismét, hangja rekedt a félelemtől.

- Battersea - feleltem. - Egyszer megkérdezted, emlékszem-e a Battersea szó jelentésére. Most már igen.

Bumm!... Bumm!... A Dagály a Huszonkettedik Előcsarnokban egyre erősödött; mind nagyobb erővel csapkodta a Második és Harmadik Délnyugati Csarnokok falait.

- Láttad az üzenetét.

- Igen - feleltem.

Vékony Vízhullám fodrozódott végig a Kövezeten, és nekiütközött a lábamnak. Rögtön egy másik követte.

Hirtelen felnevetett, nagyon furcsán, a megkönnyebbülésnek álcázott hisztéria hangján.

- Ó, nem, nem! - szólt. - Ilyen könnyen nem kapsz el. Ezek nem a te szavaid, hanem valaki másé. Nincsenek valós emlékeid. Raphael vett rá erre. Komolyan, Matthew, ennyire ostobának nézel?

Hirtelen lebukott jobbra, a Kövezeten heverő Fegyver felé. De én gondosan helyezkedtem, és közelebb voltam hozzá, mint ő. Jó erősen belerúgtam a jobb lábammal. A Fegyver végigcsúszott a márványpadlón, és úgy tizenöt méterre, az Északi Fal mentén állt meg. Egyre több - és mélyebb - Hullám rohant el a lábaink mellett.

A Fegyver után vetették magukat, mintha játszanának, és próbálnák elkapni.

- Mit...? Mit fogsz most tenni? - kérdezte a Másik.

- Hol van Tizenhat?

Szólásra nyitotta a száját, de hirtelen hang harsant.

- Ketterley! - kiáltotta egy női hang. Tizenhat itt van!

A hang irányából ítélve az egyik Déli Ajtó mögött rejtőzhetett. A Másik, mivel nem volt hozzászokva a Falakról visszaverődő visszhangokhoz, zavartan nézett körbe a Csarnokban.

- Ketterley! - kiáltotta ismét a nő. - Matthew Rose Sorensenért jöttem!

A Másik elkapta a jobb karomat.

- Itt van! - kiabálta. - Elkaptam! Gyere és szabadítsd ki!

A Dagály Dübörgése egyre erősödött. Az egész Csarnok beleremegett az Erejébe. A Víz akadály nélkül ömlött be a Déli Ajtókon.

- Vigyázz! - figyelmeztettem Tizenhatot. - Bántani akar. Fegyver van nála!

Apró, vékony alak lépett elő az Első Déli Csarnokba vezető Ajtó mögül. Farmert és zöld pulóvert viselt, sötét haját lófarokba kötötte.

A Másik elengedett a jobb kezével - bár a ballal továbbra is erősen tartott -, és ökölbe szorítva jobbját hátrahajolt, hogy lendületet vegyen az ütéshez. De én vele együtt dőltem, kibillentve őt az egyensúlyából. A Másik félig a Padlóra esett. Kiszabadítottam magam a szorításából, és Tizenhat felé rohantam.

- Jön az Áradás! Fel kell másznunk valahova! - kiáltottam futás közben.

Nem tudom, mennyit értett meg ebből, de érezte a sürgetést a hangomban. Megragadtam a kezét, és a Keleti Fal felé szaladtunk.

A Szarvas Óriások Szobrai a Keleti Ajtó két oldalán álltak, éppen előttünk, de nem tudtunk felmászni rájuk - Testük a Falból eredt,

két méterrel a Padló felett, és addig nem is lehetett megkapaszkodni semmiben. Bal oldalon, az Óriás mellett állt a kis Fiával a Karjaiban ülő Apa Szobra; az Apa egy tüskét szedett ki a Fia Lábából. Bemásztam a Fülkéjükbe, onnan pedig az Alapzatukra. Felhúztam magam az Apa ölébe, és az egyik mellettük álló Oszlopba kapaszkodtam. Onnan az Apa Karján, Vállán és Fején támaszkodva felmásztam a Fülkét keretező, háromszög alakú Oromzat Tetejére. Tizenhat megpróbált követni, de alacsonyabb volt nálam, és gyanítom, hogy a mászáshoz sem szokott hozzá. Eljutott a Szobor öléig, de láthatóan nem tudta, innen merre induljon tovább. Fürgén lejjebb másztam hozzá, és felhúztam; a segítségemmel felküzdötte magát az Oromzatra.

Délre járt. A Tizedik és Tizennegyedik Előcsarnokokban a két utolsó Dagály kezdett emelkedni, viharos, háborgó Vízzel töltve meg a környező Területet.

Fél méterre az Oromzattól egy Mély Párkány futott végig a Fal hosszában. Megmáztuk az Oromzat emelkedőjét, és felhúztuk magunkat a Párkányra. Úgy hét méterre lehattunk a Padlótól. Tizenhat sápadtan remegett (egyértelműen nem élvezte a mászást), de arckifejezése vad és elszánt volt.

A Levegőbe hirtelen éles, recsegő hangok hasítottak egymás után, talán négyszer. Egy rémisztő pillanatig azt hittem, hogy összeomlik a Csarnok a Víz Súlyja és Rázkódása miatt. Lenéztem a Kövezetre, és láttam, hogy a Másik még nem szállt be a csónakjába (ahol biztonságban lett volna) - ehelyett az Északi Falhoz rohant, és visszaszerezte a Fegyverét. Ránk tüzelt.

- Szállj be a csónakba! - kiáltottam neki. - Szállj be, mielőtt még túl késő lenne!

A Másik újabb lövést adott le, a fejünk felett lévő Szobrot találva el. Éles fájdalom hasított a homlokomba. Felkiáltottam. Odakaptam a kezem, és mikor elhúztam, láttam, hogy vér borítja.

A Másik átgázolt a hömpölygő Vízen, és felénk indult - feltehetően azzal az elhatározással, hogy könnyebben eltaláljon minket a

Pisztolyával.

Újra kiáltottam neki valami fontosat arról, hogy a Dagályok már majdnem ideértek - de körülöttünk olyan nagyon robajlott a Víz, hogy nem hiszem, hogy bármit is hallott volna.

Ha nem lőtt volna ránk, ott maradhattunk volna a Párkányon. (Aztán ha a Víz magasabbra emelkedne, mint számítottam rá, tovább tudnánk mászni.) De a dolgok jelenlegi állása szerint veszélyben voltunk, búvóhely nélkül.

Nagyjából egy méterrel alattunk emelkedett ki a Falból a Szarvas Óriás Háta és Felkarja. Volt egy kis Hely a Háta és a Fal között, olyan, akár egy márványzseb. Könnyedén leugrottam; úgy két métert oldalra és egy métert lefelé. Felnéztem Tizenhatra. Szemei tágra nyíltak a félelemtől. Felé nyújtottam a karjaimat. Leugrott, én meg elkaptam.

Az Óriás Teste most már megvédett minket a Másik Fegyverétől. Felhúztam Magam a márvány Hátán, hogy kinézzek a Válla felett.

A Másik elfordult tőlünk, és próbálta elérni a csónakot, de elkésett. A Víz már a térdéig ért, és a civódó Hullámok ide-oda rángatták. Ahogy küzdött, egyre nehezebb lett; a hajó ezzel szemben egyre könnyebbé, egyre szabadabbá vált. A Víz felszínén táncolt, a Csarnok egyik Végéből a másikba sodródott; egyik pillanatban még az Északi Fal mellett volt, a következőben már félúton a Déli Falhoz. A Másik folyton irányt váltott, próbálta követni a csónak mozgását, de mire megtett néhány fáradságos lépést felé, az már rég máshol járt.

Hirtelen mintha eszébe jutott volna a hajónak, miért is van itt, s úgy tűnt, a Másik megmentésére siet. Megfordult, és egyenesen felé indult. Az kinyújtotta a karját, és előredőlve próbálta elkapni. A csónak alig fél méterre úszott a kezétől. Egy másodpercre, azt hiszem, sikerült megragadnia az orrát; de ekkor a csónak megpördült, és elsodródott a Csarnok Déli Vége felé.

- Mássz! Mássz! - kiáltottam. Késő volt már ahhoz, hogy elkapja a hajót, de úgy véltem, ha mászni kezd, még megmenekülhet. De a

Másik nem hallott a Csarnokba beömlő Víz Hangjától. Továbbra is kétségbeesetten, haszontalanul gázolt a Vízben, a csónakot üldözve.

Nagy Rohanás és Mennydörgés támadt a mellettünk lévő Csarnokban; nagy Víz tömeg csapódott az Északi Fal túloldalának. *Bumm!!!* Hálát adtam, amiért lemásztunk a Szarvas Óriáshoz. Ha még mindig a Párkányon álltunk volna, biztosan lerepülünk a Falról. De a Szarvas Óriás erősen tartott minket.

Plafonig érő Vízpermet robbant be az Északi Ajtókon. A Permeten megcsillant a Nap, s ettől hirtelen úgy tűnt, mintha valaki százhordónyi gyémántot szórt volna szét a Csarnokban.

Hatalmas Hullámok csaptak át az Északi Ajtókon. Az egyik felkapta a Másikat, és a Déli Falhoz vágta. A Padló fölött tizenöt méterre csapódott neki az egyik Szobornak. Úgy hiszem, ekkor halt meg.

A Hullám visszahúzódott, ő pedig eltűnt benne.

Eközben a kis felfújható csónak körbe-körbe forgott az örvénylő Vízen, a Hullámok néha elnyelték pár másodpercre, de mindig újra a felszínre bukkant. Ha a Másik eléri, megmenekülhetett volna.

Raphael

A KILENCEDIK HÓNAP HUSZONHETEDIK NAPJÁN KELT MÁSODIK BEJEGYZÉS,
AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Hullámok csapódtak a Déli Falnak; fehér Permetfelhők töltötték be a Csarnokot. A Víz beborította az Alsó Szinten álló Szobrokat. A Víz viharosszürke volt, a Mélye fekete. Többször is Hullámok csaptak át a fejünk felett. Átáztunk, mindenünk elzsibbadt, nem láttunk és nem hallottunk; de legalább biztonságban voltunk.

Telt-múlt az idő.

A Hullámok elültek, a Víz békéssé vált. Elkezdett lefolyni a Lépcsősorokon át az Alsó Csarnokokba. Az Alsó Szinteken álló Szobrok Feje újra a Vízfelszín fölé került.

Egészen eddig Tizenhattal egy szót sem beszéltünk. A Hullámok Robajától úgysem hallottunk volna semmit a másiktól, és úgyis az volt a legfontosabb, hogy megvédjük magunkat és egymást; semmi másra nem jutott erőnk. Most megfordultunk és egymásra néztünk.

Tizenhatnak nagy, fekete szeme volt, és komoly, tündérszerű arca. Valamivel idősebb lehetett nálam - olyan negyven körülinek saccoltam. Fekete haja vizesen csillogott.

- Te vagy Tizen... Te vagy Raphael - szóltam.

- Sarah Raphael vagyok - felelte. - Te pedig Matthew Rose Sorensen.

Te pedig Matthew Rose Sorensen. Ezúttal nem kérdezte, hanem kijelentette ezt, amit elég elhamarkodottnak éreztem.

Ugyanakkor ha kérdés lett volna, nem tudtam volna, mit feleljek.

- Ismert téged? - kérdeztem Sarah-tól.

- Kicsoda?

- Matthew Rose Sorensen. Ismert téged? Ezért jöttél ide?

Egy pillanatig elgondolkodott azon, amit kérdeztem. Majd óvatosan így felelt.

- Nem. Mi még sosem találkoztunk.

- De akkor mit keresel itt?

- Rendőrtiszt vagyok - mondta.

- Ó!

Ismét hallgatásba burkolódtunk. Még mindig nem tértünk magunkhoz a történetek után. Szemünk előtt még az Erőszakos Víz látványa lebegett; fülünkben robajló Hangja visszhangzott; elménket még mindig az a pillanat töltötte be, mikor a Hullám a Másikat a Szobrok Falához csapta. Abban a pillanatban nem volt mit mondanunk egymásnak.

Raphael praktikus dolgokkal kezdett el foglalkozni. Megvizsgálta a sérülést a homlokomon, és úgy látta, nem túl mély. Szerinte nem golyó talált el - sokkal valószínűbb, hogy egy márványszilánk hasította fel a bőröm.

A Vízsint tovább csökkent. Amikor már nem ért magasabbra, mint az Alsó Szoborsor Talpazata, elkezdtem azon töprengeni, hogyan jutunk le a Szarvas Óriásról. Az idefelé vezető útvonal nem jöhetett szóba, mert ahhoz fel kellene ugrani a Párkányra. Nem hinném, hogy Raphaelnek menne. (Valójában abban sem voltam biztos, hogy nekem sikerülne.)

- Megyek és összeszerелеk valamit, amivel le tudsz majd mászni - mondtam Sarah-nak. - Ne aggódj, sietek vissza, ahogy tudok.

Leereszkedtem az Óriás felsőtestén, és leugrottam. A Víz a combomig ért. Átgázoltam a Harmadik Északi Csarnokba, és felmásztam a Szobrokon az elrejtett dolgaimért. Minden nedves volt a Permettői, de nem ázott át semmi. Összeszedtem a halászhálóimat, egy üveg Friss Vízet és egy kevés hínárt. (Fontos, hogy hidratáltak és jól tápláltak maradjunk.)

Visszatértem az Első Nyugati Csarnokba. A Víz még tovább apadt, és már csak a térdemig ért. Visszamásztam a Szarvas Óriásra.

Adtam Raphaelnek egy kis vizet, és rávettem, hogy egyen egy kevés szárított hínárt (de szerintem nem ízlett neki). Aztán összekötöttem a hálóimat, és az Óriás egyik Karjához rögzítettem. Körülbelül fél méterrel a Kövezet fölé ért le a vége. Megmutattam Raphaelnek, hogyan mászhat le a hálón.

Átkeltünk az Első Előcsarnokba, és felmáztunk a Nagy Lépcsősoron, hogy ne érjen el minket a Víz. Leültünk. Ruhánk nedvesen tapadt ránk. A hajam - ami egyébként sötét és göndör - annyira tele volt vízcseppekkel, mintha egy Felhő lett volna. Csepegtem, ahányszor csak megmozdultam.

A madarak találtak ránk. Sokféle faj - sirályok, varjak, fekete rigók és verebek - gyülekezett a Szobrokon és Korlátokon, és csiviteltek nekem.

- Hamarosan vége lesz, ne aggódjatok - mondtam nekik.

- Micsoda? - kérdezte riadtan Raphael. - Nem értem.

- A madarakhoz beszéltem - válaszoltam. - Megrémültek a sok Víztől, ami mindenhol körülveszi most őket. Mondtam nekik, hogy nemsokára vége lesz.

- Ó... Szóval te... Gyakran beszélsz a madarakhoz?

- Igen - feleltem. - De ezen nem kell meglepődni. Te magad is beszéltél a madarakhoz a Hatodik Északnyugati Csarnokban. Hallottalak.

Ezen még jobban elcsodálkozott.

- És mit mondtam? - kérdezte.

- Mondtad nekik, hogy takarodjanak. Épp egy üzenetet írtál nekem, ők meg állandóan útban voltak, az arcodnak repültek és átgyalogoltak az írásodon. Próbálták kitalálni, mire készülsz.

Egy pillanatra elgondolkodott.

- Ez volt az az üzenet, amit letöröltél? - kérdezte.

- Igen.

- Miért csináltad?

- Mert a Más... Mert dr. Ketterley azt mondta, hogy az ellenségem vagy, és ha elolvasom, amit leírtál, akkor meg fogok örülni. Ezért letöröltem az üzenetet. De ugyanakkor el is akartam olvasni, úgyhogy nem töröltem le teljesen. Ez nem volt túl logikus a részemről.

- Elégé megnehezítette a dolgodat.

- Igen. Azt hiszem, igen.

Csend támadt.

- Mindketten bőrig áztunk és vacogunk - szólalt meg Raphael. - Talán mennünk kellene, nem?

- Hova? - kérdeztem.

- Haza - felelte. - Úgy értem, elmehetünk a házamba, hogy megszáritkozzunk, aztán hazavihetlek.

- De hát én itthon vagyok - mondtam.

Raphael végignézett a Falakat borító és a Szobrokról csöpögő komor szürke Vízen. Nem szólt semmit.

- Általában ennél sokkal szárazabb - szóltam sietve, mielőtt még azt gondolná, hogy az Otthonom barátságtalan és nyirkos.

De nem ez járt a fejében.

- Valamit el kell mondanom. Nem tudom, emlékszel-e, de van egy édesanyád és egy édesapád. Meg két testvéred. És barátaid. - Áthatóan nézett rám. - Emlékszel rájuk?

Megráztam a fejem.

- Régóta keresnek már - folytatta -, de nem tudták, hol lehetsz. Aggódtak érted. Ők nagyon... - Félrenézve kereste a szavakat. - Nagyon fáj nekik, hogy nem tudják, hol vagy - mondta végül.

Átgondoltam az elhangzottakat.

- Sajnálom, hogy Matthew Rose Sorensen szülei, testvérei és barátai szenvednek - feleltem. - De nem igazán értem, nekem mi közöm van ehhez.

- Nem gondolsz magadra Matthew Rose Sorensenként?

-Nem.

- De az ő arcát viseled - mondta.

- Igen.

- És az ő kezét.

- Igen.

- Meg a lábát és testét.

- Ez mind igaz. De nem az enyém a tudata, és nincsenek meg az emlékei. Nem azt mondom, hogy nincs itt. Mert itt van. - Megérintettem a mellkasomat. - De azt hiszem, alszik. Jól van. Nem kell aggódnod érte.

Raphael bólintott. Nem volt kötekedő típus, mint a Másik; nem vitatkozott és nem akart megcáfolni mindent, amit mondtam. Ez tetszett benne.

- Ki vagy te? - kérdezte. - Ha nem Matthew vagy.

- Én a Ház Szeretett Gyermeke vagyok - mondtam.

-A ház? Mi az a ház?

Milyen furcsa kérdés! Széttártam a karjaimat, az Első Előcsarnok, a Csarnokok, az Egész felé mutatva.

- Ez a Ház. Nézd!

- Ó, értem.

Egy pillanatig csendben maradtunk.

Majd Raphael így szólt:

- Kérdeznem kell valamit. Hajlandó lennél eljönni velem Matthew Rose Sorensen családjához, hogy láthassák újra az arcát? Sokat segítene nekik, ha tudnák, hogy életben van. Még akkor is, ha újra el kell menned, mármint, akkor is segítene rajtuk, ha utána visszatérnél ide. Mit gondolsz?

- Most nem tehetem - mondtam.

- Rendben.

- Figyelembe kell vennem a Kekszdobozos Ember szükségleteit, meg az Összehajtott Gyermekeit és az Alkóv Lakóit. Egyedül én gondoskodom róluk. Ismeretlen környezetben vannak, ami lehet, hogy megzavarja őket. Vissza kell vinnem őket a kijelölt helyükre.

- Mások is vannak itt? - kérdezte Raphael meglepetten.

- Igen.

- Hányan?

- Tizenhárom. Akiket az előbb említettem és az Elrejtett Személy. De ő a Felső Csarnokok lakója, akit nem érintett az Áradás, ezért nem is kellett elköltöztetnem.

- Tizenhárom ember! - Raphael sötét szeme tágra nyílt a csodálkozástól. - Uramisten! És jól vannak?

- Persze - feleltem. - Minden rendben velük. Jól gondjukat viselem.

- De kik ők? El tudnál vinni hozzájuk? Stanley Ovenden is itt van? És mi a helyzet Sylvia D'Agostinóval? Meg Maurizio Giussanival?

- Ó, az nagyon valószínű, hogy az egyikük Stanley Ovenden. Legalábbis a Próféták... Legalábbis Laurence Arne-Sayles így gondolta. Egy másikuk talán Sylvia D'Agostino meg Maurizio Giussani. Sajnos nem tudom, melyikük melyik.

- Hogy érted? Elfelejtették, hogy kik ők? Mit mondanak?

- Ó, igazán nem sokat. Mindannyian halottak.

- Halottak!

- Igen.

- Ó! - Raphaelnek kellett néhány másodperc, hogy feldolgozza a hallottakat. - Meghaltak már, mire megérkeztél?

- Hát... - Elhallgattam. Ez érdekes kérdés volt, amire nem is gondoltam eddig. - Azt hiszem, igen. Szerintem már régóta halottak lehetnek, de mivel nem emlékszem az érkezésemre, nem lehetek ebben biztos. Az érkezésnél még Matthew Rose Sorensen volt jelen, nem én.

- Igen, azt hiszem, igazad van. De hogy érted akkor, hogy gondjukat viseled?

- Figyelek rá, hogy rendben legyenek. Annyira tökéletesen és tisztán, amennyire csak lehet. Étel- és italáldozatokat viszek nekik, meg vízililiomokat. És beszélek hozzájuk. Nektek nincsenek Halottjaitok a saját Csarnokaitokban?

- De igen, vannak.

- És nem visztek nekik felajánlásokat? Nem beszéltek hozzájuk?

Mielőtt Raphael válaszolhatott volna, hirtelen belém hasított egy gondolat.

- Azt mondtam, Tizenhárom Halott van, de ez nem pontos. Most már dr. Ketterley is közéjük tartozik. Meg kell találnom a testét, és előkészítenem, hogy a többiek mellé kerülhessen. - Összecsaptam a tenyereimet. - Szóval, amint láthatod is, rengeteg dolgom van, és jelenleg szó sem lehet arról, hogy elhagyjam a Csarnokaimat.

Raphael lassan bólintott.

- Rendben van, értem - mondta. - Bőven van időnk. - Kinyújtotta a karját, és elég ügyetlenül, de nagyon kedvesen a vállamra tette a kezét.

Azonnal sírva fakadtam, amitől rettentő zavarba jöttem.

Reszkető zokogás szakadt fel a mellkasomból, és patakzottak a könnyeim. Nem hiszem, hogy én sírtam; Matthew Rose Sorensen könnyezett rajtam keresztül. Hosszú ideig tartott, mire a bőgése csukladozó sírássá szelődött.

Raphael továbbra is a vállamon tartotta a kezét. Tapintatosan félrefordult, amíg kézfejemmel megtöröltem az orromat és a szememet.

- Visszajössz majd? - kérdeztem. - Akkor is, ha most nem megyek veled, akkor is visszajössz?

- Holnap visszajövök - ígérte. - De csak elég későn este. Az úgy jó lesz? Hogyan fogjuk megtalálni egymást?

- Itt várlak majd - mondtam. - Nem számít, milyen későn jössz. Addig várok, amíg meg nem érkezel.

- És átgondolod, amiről beszéltünk? Azzal kapcsolatban, hogy meglátogasd a szüleid... Matthew Rose Sorensen szüleit és testvéreit?

- Igen - feleltem. - Átgondolom.

Ezzel Raphael elment, eltűnt a Délkeleti Sarok két Minotaurusza közti Árnyékos Területen.

Az órám megállt, de úgy becsültem, hogy kora estére járhat az idő. Egyedül voltam, kimerülten, éhesen és vizesen. Átgázoltam a Vízen, vissza a Harmadik Északi Csarnokba. A Víz még mindig fél méter mély volt. Felmásztam és ellenőriztem a szárazalga-készletemet, amit tűzrakáshoz szoktam használni. Sajnos teljesen elázott a Nagy Hullámoktól. Nem tudtam tüzet rakni. Nem tudtam főzni sem.

Magamhoz vettem a hálósákomat - ami szintén nyirkos volt -, és az Első Előcsarnokba vittem. Lefeküdtem a Magas Lépcsősor egyik Száraz Lépcsőfokára.

Mielőtt elaludtam, utoljára még ez járt a fejemben: *Halott. Az egyetlen barátom. És az egyetlen ellenségem.*

Kényelembe helyezem dr. Ketterley-t

A BEJEGYZÉS KELT A KILENCEDIK HÓNAP HUSZONNYOLCADIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Dr. Ketterley testére a Nyolcadik Előcsarnok Lépcsősorának egyik Zugában találtam rá. Sokszor nekicsapódhatott a Falaknak és a Szobroknak. Ruhái foszlányokban lógtak le róla. Leszedtem a Korlátról, lefektettem, és elrendeztem a végtagjait. Az ölembe vettem szegény, zúzott fejét, és ringatni kezdtem.

- A jó megjelenésed oda - mondtam neki -, de nem kell aggódnod. Ez a kényelmetlen állapot csupán átmeneti. Ne légy szomorú. Ne aggódj! Olyan helyre teszek, ahol a halak és a madarak elhordják majd a megtört húsodat. Hamarosan vége lesz. Aztán már csak egy csinos koponya és csontváz leszel. Szépen elrendezlek, és Napsütésben meg Csillagfényben pihenhetsz. A Szobrok Kegyelemmel néznek majd le rád. Sajnálom, hogy haragudtam rád. Bocsáss meg nekem!

Nem találtam meg a Fegyvert - a Hullámok valószínű magukkal sodorták; de még aznap reggel, valamivel később megtaláltam dr. Ketterley csónakját, ami még mindig az Első Nyugati Csarnok Vizén lebegett. A víz már alig ért bokáig. A csónak viszonylag sértetlennek tűnt.

- Bárcsak megmentetted volna! - mondtam a csónaknak. Nem éreztem, hogy válaszolt volna. Álmosnak, kábának tűnt, alig élt. A Robajló Víz nélkül, ami életre keltette, már nem az a Hullámokon táncoló ördög volt, aki először kigúnyolta dr. Ketterley-t, majd magára hagyta.

Sokat gondolkodtam azon, amit Raphael mondott Matthew Rose Sorensen családjáról és barátairól. Talán üzennem kellene nekik, hogy elmagyarázzam, Matthew Rose Sorensen most már bennem él, hogy nincs tudatánál, de tökéletesen biztonságban van, én pedig

erős és találékony ember vagyok, aki kitartóan gondját viseli,
mintha csak egy volna a Halottaim közül.

Beszélnem kell majd Raphaellel, mit gondol erről.

Ahogy eltűntek az Árnyak az Első Előcsarnokban, Raphael visszatért

A KILENCEDIK HÓNAP HUSZONNYOLCADIK NAPJÁN KELT MÁSODIK BEJEGYZÉS, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Ahogy eltűntek az Árnyak az Első Előcsarnokban, Raphael visszatért. A Magas Lépcsősor egyik Fokán ültünk, ahogy korábban is. Neki is volt egy olyan kis fényes műszere, mint a Másiknak. Megérintette, mire sárgásfehér Fénysugár tört elő belőle, ami megvilágította a Szobrokat és az arcunkat.

Elmondtam a tervemet Raphaelnek, hogy írnék Matthew Rose Sorensen családjának és barátainak, de valamiért ő ezt nem tartotta jó ötletnek.

- Minek szólítsalak? - kérdezte.

- Hogy érted?

- Milyen néven? Ha nem Matthew Rose Sorensen vagy, akkor hogyan szólítsalak?

- Ja, értem. Hát, gondolom, hívhatnál Pira... - Megálltam. - Dr. Ketterley hívott Piranesinek - mondtam. - Azt mondta, hogy a névnek köze van a labirintusokhoz, de talán csak gúnyolni akart vele.

- Valószínű - értett egyet Raphael. - Ez rá vallana. - Rövid hallgatás után így folytatta. - Szeretnéd tudni, hogyan találtam rád?

- Igen, nagyon! - feleltem.

- Volt egy nő, nem hiszem, hogy emlékszel rá. Angharad Scottnak hívták. Írt egy könyvet Laurence Arne-Sayles-ről. Hat évvel ezelőtt felvetted vele a kapcsolatot. Azt mondtad neki, te is egy Arne-Sayles-ről szóló könyv írását fontolgatod, és hosszasan

elbeszélgettetek. Aztán soha többé nem hallott felőled. Idén májusban felhívta a londoni főiskolát, ahol akkoriban dolgoztál, mert kíváncsi volt, mi lett a könyvvel, hogy még mindig azon dolgozol-e. A főiskolán elmondták neki, hogy eltűntél; hogy nagyjából azóta, amióta beszéltél vele, senki nem tudja, hol lehetsz. Mrs. Scott aggódni kezdett, mert tudott róla, hogy Arne-Sayles köréből többen is eltűntek. Te voltál a negyedik; az ötödik, ha Jimmy Rittert is beleszámoljuk. Így felvette velünk a kapcsolatot. Mi, mármint a rendőrség, akkor értesültünk róla először, hogy kapcsolatban álltál Arne-Sayles-lal. Amikor kikérdeztük azokat, akik megmaradtak Arne-Sayles köréből, Bannermant, Hughest, Ketterley-t és magát Arne-Sayles-t, nyilvánvalóvá vált, hogy valami nincs rendben. Tali Hughes egyre csak sírt, és azt mondogatta, sajnálja. Arne-Sayles nagyon élvezte a figyelmet, Ketterley meg hazudott, ahányszor csak szólásra nyitotta a száját. - Megállt. - Érted, amiről beszélek?

- Valamennyire - bólintottam. - Matthew Rose Sorensen írt ezekről az emberekről. Tudom, hogy kapcsolatban állnak a Pró... Laurence Arne-Sayles-lal. Elmondta neked, merre találsz? Azt mondta, beavat majd.

- Kicsoda?

- Laurence Arne-Sayles.

Raphaelnek beletelt némi időbe, mire feldolgozta a hallottakat.

- Te beszéltél vele? - kérdezte hitetlenkedve.

- Igen.

- Idejött?

- Igen.

- Mikor?

- Úgy két hónappal ezelőtt.

- És nem ajánlotta fel a segítségét? Hogy kivisz innen?

- Nem. De igazság szerint, még ha fel is ajánlotta volna, én akkor sem mentem volna el. Valójában még most sem tudom, el akarok-e

menni innen.

Sápadt bagoly siklott át az Első Keleti Csarnokból az Első Előcsarnokba. Letelepedett egy magasan álló Szoborra a Déli Falon, fehéren ragyogva a Homályban. Láttam már márványból készült baglyokat korábban. Számos Szobor készült róluk. De eddig még soha nem láttam élő másukat. Felbukkanása kapcsolatban állt Raphael érkezésével és dr. Ketterley távozásával, ebben biztos voltam; mintha a Halál uralmát felváltotta volna az Élet. Felgyorsulnak a dolgok, gondoltam.

Raphael nem vette észre a baglyot.

- Igazad van - mondta. - Arne-Sayles azonnal elmondta nekünk az igazat. Azt állította, hogy a labirintusban vagy. De persze... Nos, azt hittük, csak hülyére akar venni minket. Ami igaz is volt. *Tényleg* hülyére vett minket. A kollégáim egy darabig nyugodtan viselték, aztán feladták. De nekem más ötletem támadt. Azt gondoltam: nagyon szeret beszélni. Hagyjuk, hadd beszéljen! Előbb-utóbb csak mond valami hasznosat.

Megnyomta a fényes szerkezetet, ami Laurence Arne-Sayles gőgös, vontatott hangján szólalt meg:

- *Azt gondolja, hogy a másik világokról való monóanivalóm teljesen éráektelen. Péáig nem az. Kulcsfontosságú. Matthew Rose Sorensen megpróbált belépni egy másik világba. Ha nem így tett volna, akkor „nem tűnt volna el”, ahogy maguk állítják.*

Raphael hangja felelt neki:

- *A kísérlet miatt tűnt el?*

- *Igen* - felelte Laurence Arne-Sayles.

- *Valami történt vele a... a rituálé során, bármi is legyen az? Hol zajlanak ezek a szertartások?*

- *Úgy érti, hogy egy szakaáék szélén hajtjuk-e végre, aztán egyszerűen lezuhanunk? Nem, nincs szó semmi ilyesmiről. Mellesleg, nem is biztos, hogy szüksége volt a szertartásra. Én magam sem végeztem el egyszer sem.*

- De miért tenne ilyesmit? - kérdezte Raphael. - Miért végezné el ezt a szertartást vagy micsoáát? Az írásaiban semmi nem utal arra, hogy hitt a maga elméleteiben. Sőt, épp az ellenkezője.

- Ó, a hit - mondta mély, szarkasztikus hangsúllyal Arne-Sayles. - Miért gonáolják állanáóan azt az emberek, hogy ez hit kéréése lenne? Az emberek azt „hisznek”, amit akarnak. A legkevésbé sem éráekel.

- Rendben, áe ha nem hitt benne, miért próbálkozott volna vele?

- Mert féleszű volt, áe felismerte, hogy én a 20. százaá egyik legnagyobb szelleme vagyok, ha nem a legnagyobb. Ő peáig meg akart érteni. Ezért megpróbált eljutni egy másik világba. Nem azért, mert úgy gondolta, hogy ezek a más világok léteznek, hanem mert úgy vélte, már a szándék is hozzásegíti ahhoz, hogy bepillantást nyerjen a gondolataimba. Belém. Maga pedig most ugyanazzal fog próbálkozni.

-Én?-kérdezte meglepetten Raphael.

- Igen. Mégpedig ugyanabból a célból, mint Sorensen. Ő meg akarta érteni a gondolkodásomat. Maga meg akarja érteni az övét. Változtassa meg az érzékelését úgy, ahogyan mindjárt elmagyarázom. Hajtsa végre mindazt, amit felvázolok magának, és akkor majd megtudja.

- Mit tudok meg, Laurence?

- Megtudja, mi történt Matthew Rose Sorensennel.

-Ennyire egyszerű lenne?

- Ó, igen. Ennyire egyszerű.

Raphael ismét hozzáért a műszerhez, mire a hangok elnémultak.

- Nem tartottam rossz ötletnek, hogy megpróbáljam kideríteni, mi járhatott a fejedben, amikor eltűntél - mondta. - Arne-Sayles elmagyarázta, mi a teendő, hogyan lehet visszajutni egy racionalitás előtti gondolkodásmódhoz. Azt mondta, ha így teszek, ösvények tűnnek fel majd körülöttem, és azt is elárulta, melyiket válasszam.

Azt hittem, metaforikus ösvényekre gondol. Elégé sokkoló volt, amikor rájöttem, hogy nem így értette.

- Igen - helyeselt. - Matthew Rose Sorensen is elégé ledöbbsent, mikor megérkezett erre a helyre. Döbbsent volt, és rémült. Aztán ő álomba merült, én pedig megszülettem. Később olyan bejegyzéseket találtam a Naplómiban, amitől nagyon megijedtem. Azt hittem, örült voltam, miközben ezeket írtam. De most már értem, hogy Matthew Rose Sorensen írta őket, és egy másik Világról ír bennük.

- Igen.

- A Másik Világban pedig a miénktől eltérő dolgok vannak. Az olyan szavak, mint „Manchester” vagy „rendőrőrs”, itt nem jelentenek semmit. Hiszen ezek a dolgok nem is léteznek. Az olyanoknak, mint a „folyó” és a „hegy” ugyan van jelentésük, de csak azért, mert ábrázolva vannak néhány Szobron. Gondolom, ezeknek a dolgoknak létezniük kell a Másik Világban. Ebben a Világban a Szobrok olyasmiket jelenítenek meg, amik a Másik Világban léteznek.

- Igen, így van - felelte Raphael. - Itt a folyónak vagy a hegynek csak az ábrázolását láthatod, de a mi világunkban, a másik világban megtalálod a valódi folyót és hegyet is.

Ez nagyon felbosszantott.

- Nem értem, miért mondod, hogy én *csak* az ábrázolást láthatom - mondtam némi éllel. - A „csak” szó alsóbbrendű kapcsolatra utal. Úgy hangzik, mintha azt állítanád, a Szobor valamiképp alávalóbb lenne az általa megjelenített dolognál. Én nem értek ezzel egyet. Véleményem szerint a Szobor sokkal inkább felsőbbrendű magánál a dolognál, mert a Szobor tökéletes, örökkévaló, és nincs kitéve a pusztulásnak.

- Bocsánat - szólt Raphael. - Nem akartam becsmérelni a világot.

Elhallgattunk.

- Milyen a Másik Világ? - kérdeztem.

Raphaelen látszott, nem igazán tudja, hogyan feleljen erre a kérdésre.

- Több ember él benne - mondta végül.

- Sokkal több?

- Igen.

- Több, mint hetven? - kérdeztem, szándékosan egy magas és elég valószínűtlen számot választva.

- Igen - mondta, és elmosolyodott.

- Min mosolyogsz?

- Azon, ahogy felhúzod a szemöldököd ezen a kételkedő, meglehetősen parancsoló módon. Tudod, kire hasonlítasz ilyenkor?

- Nem. Kire?

- Matthew Rose Sorensenre. Azokra a fotókra, amiket róla láttam.

- Honnan tudod, hogy több mint hetven ember él a te világodban? - kérdeztem. - Megszámoltad őket?

- Nem, de azért elég biztos vagyok benne - felelte. - Nem mindig kellemes ám a másik világ. Nagyon sok benne a szomorúság. - Szünetet tartott. - Nagyon sok. Nem olyan, mint itt. - Sóhajtott. - Muszáj megértened valamit. Csak rajtad áll, hogy visszatérsz-e velem. Ketterley átvert. Hazugságokkal és csalással tartott itt téged. Én nem akarlak becsapni. Csak akkor kell jönnöd, ha te is akarsz.

- És ha itt maradok, akkor is visszajössz és meglátogatsz? - kérdeztem.

- Hát persze - felelte Raphael.

Más emberek

A BEJEGYZÉS KELT A KILENCEDIK HÓNAP HUSZONKILENCEDIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Amióta csak az eszemet tudom, meg akartam mutatni valakinek a Házat. Elképzeltem, ahogy a Tizenhatodik Személlyel az oldalamon sétálok, és ilyeneket mondok neki:

Most léptünk be az Első Északi Csarnokba. Nézd csak a számtalan gyönyörű Szobrot! Jobbra látható az Öregember Szobra, kezében egy Hajó Moáellje, balra peáig a Szárnyas Ló és Csikója.

Képzeletemben az Elárasztott Csarnokokba is ellátogattunk:

Most peáig leereszkeáünk ezen a Paálóhasaáékon; lemászunk a Lehullott Falazaton, és belépünk az Alsó Csarnokba. Járj a nyomomban, és nem lesz gonáoá az egyensúlyozással. A roppant Szobrok, melyek e Csarnokok sajátosságai, biztonságos ülőhelyet nyújtanak majá számunkra. Figyelá csak a sötét, mozdulatlan Vízet. Talán vízililiomokat is találunk oáalent, amiket elvihetünk a Halottaknak...

A mai nap minden álmom valóra vált. A Tizenhatodik Személlyel együtt sétáltunk a Házban, és sok mindent megmutattam neki.

Raphael kora reggel érkezett az Első Előcsarnokba.

- Megtennél nekem valamit? - kérdezte.
- Persze - feleltem. - Bármit.
- Mutasd meg nekem a labirintust.
- Örömmel. Mit szeretnél látni?
- Nem is tudom - mondta. - Bármit, amit szívesen megmutatnál nekem. Ami a legszebb.

Persze, legszívesebben *mindent* megmutattam volna neki, de ez lehetetlen volt. Legelőször az Elárasztott Csarnokok jutottak eszembe, de emlékeztem rá, hogy Raphael nem szeret mászni, ezért a Korall Csarnokok mellett döntöttem, amik hosszú láncolatot alkottak a Harmincnyolcadik Déli Csarnoktól délre és nyugatra.

Átsétáltunk a Déli Csarnokokon. Raphael nyugodtnak és boldognak tűnt. (Én is nagyon boldog voltam.) Minden lépésnél élvezettel és csodálattal nézett körbe.

- Döbbenetes ez a hely - mondta. - Tökéletes. Egy részét láttam már, miközben téged kerestelek, de meg kellett állnom minden ajtónál, hogy leírjam az útvonalat, amin visszajuthatok a minotauruszos terembe. Ez persze rettentő időigényes és idegtépő volt, de nem mertem túl messzire menni, ha esetleg elvétenék valamit.

- Nem vétetted volna el - nyugtattam meg. - A leírásod tökéletes volt.

- Mennyi ideig tartott megtanulnod eligazodni a labirintusban? - kérdezte.

Már nyitottam a számat, hogy hangosan és büszkén megosszam vele, hogy mindig is tudtam, hogy egyszerűen a részem, hogy a Ház és én elválaszthatatlanok vagyunk. De még mielőtt kimondhattam volna, rájöttem, hogy ez nem igaz. Emlékszem, hogy régen krétával jelöltem meg az Ajtókereteket, pont ahogy Raphael is csinálta, és mennyire féltem, hogy eltévedek. Megráztam a fejem.

- Nem tudom - feleltem. - Nem emlékszem.

- Nem bánod, ha készítek néhány képet? - Felemlte fényes eszközét. - Vagy ez... Nem tudom, nem tiszteletlenség-e.

- Dehogyan, nyugodtan fényképezz! - válaszoltam. - Én is rengeteget fotóztam a Mási... dr. Ketterley-nek.

De azért nagyon jólesett, hogy megkérdezte. Ebből láttam, hogy ő is úgy tekint a Hádra, mint én, tiszteletre méltó entitásként. (Dr. Ketterley soha nem értette meg ezt. Valahogy képtelen volt rá.)

A Tizedik Déli Csarnokban tettünk egy kitérőt a Tizennegyedik Délnyugati Csarnok felé, hogy megmutassam Raphaelnek az Alkóv Lakóit.

Tízen fekszenek ott (ahogy már elmagyaráztam), és egy majom csontváza.

Raphael komolyan tekintett rájuk. Gyengéden az egyik csontra helyezte a kezét - az egyik férfi sípcsontjára. Gesztusából vigasz és megnyugtató áradt. *Ne félj! Biztonságban vagy. Itt vagyok.*

- Azt sem tudjuk, kik ők - szólalt meg Raphael. - Szegények.

- Ők az Alkóv Lakói - mondtam.

- Legalább egyikükkel Arne-Sayles végzett. Lehet, hogy mindegyiküket ő gyilkolta meg.

Nagyon komoly szavak voltak ezek. Mielőtt még eldönthettem volna, hogyan érzek velük kapcsolatban, Raphael felém fordult, és hevesen így szólt:

- Sajnálom. Nagyon-nagyon sajnálom.

Megdöbbsentem, egy kicsit még meg is rémültem. Soha senki nem volt még olyan kedves hozzám, mint Raphael; senki más nem tett többet értem. Az, hogy ő kért tőlem bocsánatot, helytelennek tűnt.

- Ó, nem... Nem... - motyogtam, és feltartott kézzel próbáltam elhárítani a szavait.

De ő zord, dühös arccal tovább folytatta.

- Soha nem fog megbűnhődni azért, amit veled tett. Vagy amit ővelük. Számtalanszor átgondoltam már a dolgot, és semmit nem tehetek. Semmivel sem tudom megvádolni. Anélkül biztosan nem, hogy rengeteg olyan magyarázatba ne kelljen bocsátkoznom, amit egy teremtet lélek sem fog elhinni. - Mélyet sóhajtott. - Azt mondtam az előbb, hogy ez egy tökéletes világ. De nem az. Itt is történnek bűncselekmények, mint bárhol máshol.

Szomorúság és tehetetlenség hulláma söpört át rajtam. Szerettem volna azt mondani, hogy az Alkóv Embereit nem Arne-Sayles

gyilkolta meg (bár semmivel sem tudtam alátámasztani ezt az állításomat, és valószínűleg legalább egyikükkel tényleg ő végzett).

Leginkább arra vágytam, hogy Raphael elmenjen mellőlük, és ne kelljen többet úgy gondolnom rájuk, ahogyan ő - gyilkosság áldozataiként -, hogy úgy láthassam őket, ahogy eddig - jónak, nemesnek, békésnek.

Folytattuk utunkat, és gyakran megálltunk megcsodálni egy-egy különösen feltűnő Szobrot. Szívünk ismét könnyűvé vált, és mikor elértük a Korall Csarnokokat, felfrissültünk csodálatos látványuktól.

Habár most már kiszáradtak a Korall Csarnokok, egykor hosszú ideig Tengervíz borította őket. Korallok nőttek mindenfelé, furcsa, váratlan módon torzítva el a Szobrokat. Láthatunk például egy korallkoronás Nőt, akinek két Keze csillaggá és virágokká alakult. Vannak itt korallszarvas Figurák is, meg olyanok, amiket korallágak feszítettek meg, vagy korallnyilak döftek át. A Csarnokban áll egy korallketrecbe zárt Oroszlánszobor is, és egy Apró Dobozt tartó Férfi. A Férfi Bal Oldalát olyan gazdagon benőtte a burjánzó korall, hogy úgy tűnik, mintha félig elnyelték volna a pirosas-rózsaszín lángok.

Késő délután viaszasétáltunk az Első Előcsarnokba. Mielőtt elváltunk volna, Raphael így szólt:

- Annyira szeretem, hogy itt ilyen csend van. Hogy nincsenek emberek! - Ezt úgy mondta, mintha ez lenne a Ház legnagyobb előnye mind közül.

- Nem kedveled a saját Csarnokaidban élő embereket? - kérdeztem zavartan.

- De, kedvelem őket - felelte, nem túl nagy lelkesedéssel. - Legtöbbször kedvelem őket. Egy részüket. De nem mindig értem őket. És van, hogy ők sem értenek engem.

Miután elment, elgondolkodtam azon, amit mondott. El sem tudtam képzelni, hogy ne akarnék emberek között lenni. (Habár az is igaz, hogy dr. Ketterley néha elég bosszantó volt.) Eszembe jutott, ahogy Raphael elmélázott azon, kit ölhetek meg az Alkóv Lakói

közül, s már azáltal, hogy egyszerűen feltette ezt a kérdést, az egész Világ mennyivel sötétebb, szomorúbb Helynek tűnt.

Talán ilyen más emberekkel élni együtt. Lehet, hogy még azok is, akiket az ember kedvel és roppantul csodál, képesek úgy láttatni a Világot, ahogyan az ember nem szeretné. Talán erre gondolt Raphael.

Furcsa érzések

A BEJEGYZÉS KELT A KILENCEDIK HÓNAP HARMINCADIK NAPJÁN, AZ ÉVBEN,
MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Egyszer ezt írtam a Naplómba:

Hitem szerint a Világ (vagy ha úgy tetszik, a Ház, hiszen a kettő minden szempontból azonos) úgy kívánja, hogy a Lakója maga legyen Gyönyörűségének tanúja és Kegyelmének befogadója.

Ha elmegyek, a Háznak nem lesz többé Lakója, s hogy bírhatnám el Ürességének gondolatát?

De ha itt maradok ezekben a Csarnokokban, egyedül leszek. Bizonyos értelemben nem leszek kevésbé egyedül, mint korábban. Raphael megígérte, hogy meglátogat, ahogyan a Másik is tette. És Raphael tényleg a barátom - ezzel szemben a Másik érzései irányomban elég vegyesek voltak, hogy finoman fogalmazzak.

Minden alkalommal, mikor a Másik magamra hagyott, visszament a saját Világába, de akkor ezt még nem tudtam. Azt gondoltam, hogy egyszerűen a Ház egy másik Részén él. E vélekedésem miatt kevésbé éreztem magányosnak magam. Most, amikor Raphael visszatér a Másik Világba, tudom, hogy egyedül vagyok.

Ezért úgy döntöttem, hogy vele tartok. Visszavittem a Halottjaimat kijelölt nyughelyeikre. Ma végigjártam a Csarnokokat, ahogy már ezerszer tettem korábban. Felkerestem legkedvesebb Szobraimat, s hosszasan elidőztem mindegyiknél. *Talán most látom utoljára az Arcoát, gondoltam. Isten veleál Isten veleál*

Elmegyek

A BEJEGYZÉS KELT A TIZEDIK HÓNAP ELSŐ NAPJÁN, AZ ÉVBEN, MIKOR AZ ALBATROSZ A DÉLNYUGATI CSARNOKOKBA JÖTT

Ma reggel magamhoz vettem az AQUARIUM feliratú kis kartondobozomat, amit egy polip képe díszít. Eredetileg a dr. Ketterley-től kapott cipőim voltak benne. Mikor dr. Ketterley utasítására elrejtőztem Tizenhat előtt, kivettem minden ékszert a hajamból, és beletettem őket ebbe a dobozba. De most, hogy a lehető legjobb formámat akarom nyújtani, mikor megérkezem az Új Világba, bő két-három órát töltöttem azzal, hogy visszaaggattam a hajamba az összes szép dolgot, amit korábban találtam: kagylóhéjakat, koralifüzéreket, gyöngyöket, apró kavicsokat és érdekes halcsontokat.

Mikor Raphael megérkezett, láthatóan megdöbbenett kellemes megjelenésemén.

Felvettem a táskámat, benne a Naplóimmal és a kedvenc tollaimmal, és a Délkeleti Sarokban álló két Minotaurusz felé indultunk. A mögöttük húzódó árnyékok finoman vibráltak. Az árnyak sötét falú folyosó vagy sikátor alakját sugallták, a végén pedig fények, villódzó, mozgó színekavalkád látszódott, amit a szemem képtelen volt befogadni.

Vetettem egy utolsó pillantást az Örökkévaló Házra. Megborzongtam. Raphael megfogta a kezem, és együtt beléptünk a folyosóra.

HETEDIK RÉSZ:
MATTHEW ROSE SORENSEN

Valentine Ketterley eltűnése

A BEJEGYZÉS KELT 2018. NOVEMBER 26-ÁN

Valentine Ketterley pszichológus és antropológus eltűnt. A rendőrségi vizsgálatok során kiderült, hogy eltűnése előtt néhány furcsa vásárlást bonyolított le: vett egy pisztolyt, egy felfújható kajakot és egy mentőmellényt. Ezek a vásárlások a barátnője szerint egyáltalán nem voltak jellemzőek rá: soha nem mutatott érdeklődést a vizes sportok iránt.

Ezen tárgyak közül egyet sem találtak meg sem a házában, sem pedig az irodájában.

A rendőrség feltételezése szerint a kajakkal egy távoli helyre evezett, majd végzett magával; de az egyik tiszt, Jamie Askill szerint más történt. Ő úgy véli, hogy dr. Ketterley hirtelen és váratlan eltűnése biztosan kapcsolatban áll Matthew Rose Sorensen hirtelen és váratlan felbukkanásával. Askill elmélete szerint Ketterley fogva tartotta Rose Sorensent valahol, ahogyan Ketterley egykori mentora és tanára, Laurence Arne-Sayles tette James Ritterrel évekkel korábban. Feltételezi, hogy Ketterley-nek hasonló oka lehetett erre, mint Arne-Sayles-nak: hogy bizonyítékot gyártson Arne-Sayles Más Világok Elméletének bizonyítására. Ketterley megrémült, mikor a rendőrök felfedezték a kapcsolatot közte és Rose Sorensen között. Mikor szembesült bűntetteinek lelepleződésével, Ketterley szabadon engedte Rose Sorensent, majd megölte magát.

Askill elméletének megvolt az az előnye, hogy számba vette Matthew Rose Sorensen felbukkanását, ami nagyjából, egy-két nap különbséggel ugyanakkor történt, mint Ketterley eltűnése, ami máskülönben egy furcsa véletlen lenne. Az egyetlen buktatója az volt a teóriának, hogy sem Arne-Sayles, sem pedig Ketterley soha nem használták bizonyítékként az eltűnéseket. Sőt, jó néhány évig Ketterley nem győzte vádolni Arne-Sayles-t.

Askill tántoríthatatlan volt, engem is kétszer kikérdezett. Fiatal férfi, kellemes, jóindulatú arccal, rövid barna, göndör hajjal, intelligens arckifejezéssel. Sötétkék öltönyt és szürke inget visel, és yorkshire-i kiejtéssel beszél.

- Ismerte Valentine Ketterley-t? - kérdezi.

- Igen - felelem. - November közepén kerestem fel, 2012- ben.

Elégedett a válaszómmal.

- Épp az eltűnése előtt - mutat rá.

- Így igaz - bólintok.

- És hol járt, amíg távol volt? - folytatja.

- Egy házban, rengeteg szobával. A tenger átjárja a házat. Néha engem is eláztatott, de mindig biztonságban voltam.

Askill megáll és a homlokát ráncolja.

- Ez nem... Maga nem... - kezdi. Egy pillanatra elgondolkodik. - Úgy értem, hogy magának problémái vannak. Egyfajta idegösszeomlás. Legalábbis nekem ezt mondták. Kezelik magát emiatt?

A családom elintézte, hogy eljárjak egy pszichoterapeutához. Ez ellen nincs is kifogásom, de a gyógyszeres kezelést visszautasítottam, és eddig nem is ragaszkodott hozzá senki.

- Nos, remélem, segíteni fog - mondja kedvesen.

- Köszönöm.

- Arra próbálok rákérdezni, hogy dr. Ketterley rábeszélte-e magát valamire. Hogy akarata ellenére fogva tartotta-e valahol. Hogy szabadon járhatott-e, kedve szerint.

- Igen. Szabad voltam. Jöttem-mentem, nem maradtam egy helyen. Sok száz, de lehet, sok ezer kilométert gyalogoltam.

- Ó... Ó, rendben. És dr. Ketterley magával ment, amikor gyalogolt?

- Nem.

- Volt magával bárki más?
- Nem, eléggé egyedül voltam.
- Ó! Nos... - Jamie Askill kissé csalódott. Bizonyos szempontból én is csalódott vagyok: mert csalódást okoztam neki.
- Nos hát - szólt. - Nem akarom túl sokáig feltartani. Tudom, hogy beszélt már Raphael nyomozóval.
- Igen.
- Lenyűgöző, nem igaz? Mármint Raphael.
- Igen.
- Nem lepődtem meg, hogy nyomára akadt magának. Úgy értem, ha bárki képes volt erre, az ő. - Elhallgatott. - Persze, néha egy kicsit... Mármint ő nem igazán... - Ujjaival a levegőben táncolt, mintha próbálta volna elkapni a nehezen megfogható szót. - Nem a legkönnyebb vele dolgozni. Az időgazdálkodás határozottan nem az erőssége. De őszintén, mindannyian nagyon nagyra tartjuk.
- Ez nagyon helyes - felelem neki. - Raphael rendkívüli személy.
- Pontosan. Mesélt valaha magának Pinny Wheelerről?
- Nem. Ki vagy mi az a Pinny Wheeler?
- Egy srác Közép-Angliában, ahonnan Raphael indult. Elég zaklatott, problémás ember volt, az a fajta, akinek sokszor gyűlik meg a baja velünk.
- Az nem jó.
- Valóban nem. Egy alkalommal valamitől begőzölt, és felmászott a katedrális tornyába. Feljutott egy galériaszerűségre, és durva sértéseket kiabált a katedrálisban lévő embereknek. Volt egy rakás régi, mocskos újságja, amit mindenhová magával cipelt, aztán ezeket kezdte el felgyújtani és ledobálni az emberekre.
- Milyen borzasztó!
- Rémisztő, nem igaz? Mire mi, azaz a rendőrség, kiértünk, beesteledett. Odabent homály volt és sötétség, meg lángoló újságpapírok mindenfelé, az emberek meg összevissza rohángáltak

tűzoltó készülékekkel meg homokos vödrökkel. Raphael és egy másik tiszt megpróbáltak Pinny Wheeler közelébe jutni, de mikor a lépcsőházban jártak, ami meglehetősen szűk, zárt tér volt, Pinny még több égő újságot hajított le, és az egyik rátapadt a férfi arcára. Úgyhogy vissza kellett fordulnia.

- De Raphael nem hátrált meg - mondtam nagy bizonyossággal.

- Nem bizony. Valószínűleg neki is visszavonulót kellett volna fújnia, de nem tette. Mikor kiért a galériára, a haja már lángolt. De tudja, milyen. Kétlem, hogy egyáltalán feltűnt neki. Az odalent lévő embereknek addig kellett kiabálniuk, míg el nem oltotta az égő haját. Aztán leült Pinny Wheelerrel, és rávette, hogy ne dobáljon több égő újságot, és jöjjön le. Elég bátor, nem gondolja?

- Bátrabb, mint hinné. Raphael nem szereti a magasságot.

- Komolyan?

- Kényelmetlenül érzi magát a magasban.

- De ez nem állítja meg - mondta.

- Hát nem.

- Hála istennek, hogy maga miatt nem kell ilyesmin átesnie. Úgy értem, hogy nem kellett tűzön átvágnia meg ilyesmi. Csak a tengerpartra ment. Legalábbis én ezt hallottam, hogy a tengerparton talált magára.

- Igen. A tenger partján voltam.

- Nagyon sok eltűnt személy kerül elő tengerparti helyekről - elmélkedik. - Gondolom, a tenger miatt. Nyugtató hatása van.

- Rám mindenképpen nyugtatóan hatott - felelem.

Vidáman rám mosolyog.

- Nagyszerű - mondja.

Matthew Rose Sorensen felbukkanása

A BEJEGYZÉS KELT 2018. NOVEMBER 27-ÉN

Matthew Rose Sorensen anyja, apja, testvérei és barátai mind azt akarják tudni, hol voltam.

Azt mondom nekik, amit Jamie Askillnek is mondtam: hogy egy házban voltam, rengeteg szobával; hogy a tenger átjárta a házat; hogy néha engem is eláztatott, de mindig biztonságban voltam.

Matthew Rose Sorensen anyja, apja, testvérei és barátai azt mondogatják egymásnak, hogy ez az idegösszeomlás leírása a szenvedő belső szemszögéből; ők ezt egy észszerű magyarázatnak tartják, talán még megnyugtatónak is. Visszakapták Matthew Rose Sorensent. Legalábbis ők így hiszik. Egy férfi az ő arcával, hangjával és gesztusaival jár-kezel a világban, és ez nekik elég.

Többé már nem nézek ki úgy, mint Piranesi. Nincsenek korallgyöngyök meg halcsontok a hajamban. Ehelyett a hajam tiszta és fazonra vágott. Frissen borotvált vagyok. A ruháimat elhozták abból a raktárból, ahová Matthew Rose Sorensen húga vitette őket. Rose Sorensennek rengeteg ruhája volt, és mindegyikre gondosan vigyázott. Több mint egy tucat öltönye van (amit elég meglepőnek találok, mert nem volt túl magas a fizetése). Ő is szerette a ruhákat, ahogy Piranesi. Piranesi gyakran írt dr. Ketterley öltözkészéről a naplóiban, és panaszkodott róla, hogy milyen ellentétben állnak a saját rongyos ruháival. Ebben, azt hiszem, mindkettőjüktől különbözöm - Matthew Rose Sorensentől és Piranesitől is; azt hiszem, nem különösebben érdekel az öltözködés.

Sok minden mást is elhoztak nekem a raktárból, köztük a legfontosabbakat, Matthew Rose Sorensen hiányzó naplóit. A 2000 júniusától (amikor még egyetemi hallgató volt) 2011 decemberéig tartó időszakot fedik le. Ami a többi tulajdonát illeti, a legtöbbetől

megszabadulok. Piranesi nem bírja elviselni, hogy ilyen sok mindene legyen. *Erre nincs szükségem!*, hangzik fel újra és újra.

Piranesi mindig velem van, de Rose Sorensenből csak nyomokat, árnyékokat érzek. Megalkotom őt a hátrahagyott tárgyaiból, meg abból, amit mások mondanak róla, és persze a naplóiából. A naplói nélkül teljesen elvesznék.

Többé-kevésbé emlékszem rá, hogyan működik ez a világ. Emlékszem Manchesterre meg a rendőrségre, és hogy hogyan kell az okostelefonokat használni. Pénzzel fizetek a dolgokért, habár még mindig furcsának és mesterkéltnek érzem a folyamatot. Piranesinek komoly ellenérzései vannak a pénzzel kapcsolatban. A legszívesebben így szólna: *De hát szükségem van arra, ami a tiéd, miért nem adod ide egyszerűen nekem? És ha majd nekem lesz olyasmim, amire neked lenne szükséged, tőlem megkapod. Ez így sokkal egyszerűbb és sokkal jobb lenne!*

De én, aki nem Piranesi vagyok - legalábbis nem csak ő -, tudom, hogy ez valószínűleg nem működne túl jól.

Elhatároztam, hogy könyvet írok Laurence Arne-Sayles-ről. Ez olyasmi, amire Matthew Rose Sorensen vágyott, és én is szeretném megcsinálni. Végül is ki ismerhetné nálam jobban Arne-Sayles munkásságát?

Raphael megmutatta nekem, amit Laurence Arne-Sayles-től tanult: hogyan találhatja meg a labirintusba vezető utat, és hogyan tud onnét kijutni. Úgy járhatok-kelhetek, ahogy nekem tetszik. Múlt héten felültem egy Manchesterbe tartó vonatra. Utána Miles Plattingbe mentem busszal. Kopár őszi tájon gyalogoltam keresztül egy toronyházban található lakásig. Sovány, lerobbant külsejű férfi nyitott ajtót, erős cigarettaszag áradt belőle.

- Maga James Ritter? - kérdeztem.

Egyetértően bólintott.

- Eljöttem, hogy visszavigyem - mondtam.

Átengedtem az árnyékos folyosón, és mikor az első előcsarnok előkelő minotauruszai feltűntek körülöttünk, sírva fakadt, de nem a félelemtől, hanem örömében. Azonnal a márvány lépcsősorhoz ment, és bemászott az alatta elterülő, barlangszerű helyre - ahol korábban aludt. Becsukta a szemét, és a dagályok morajlását hallgatta. Mikor ideje volt visszaindulnunk, könyörgött, hogy hadd maradjon, de nem engedtem.

- Nem tudod, hogyan lásd el magad élelemmel - mondtam neki. - Nincs benne tapasztalatod. Éhen halnál, hacsak nem hozok neked ennivalót, én pedig nem vállalhatok ekkora felelősséget. Visszahozlak ide bármikor, amikor csak szeretnéd. És ha úgy döntök, hogy véglegesen visszatérek ide, megígérem, hogy magammal hozlak.

Valentine Ketterley varázsló és tudós holtteste

A BEJEGYZÉS KELT 2018. NOVEMBER 28-ÁN

Valentine Ketterley, varázsló és tudós holttestét a dagályok mossák. Az egyik alsó csarnokban helyeztem el, ami a nyolcadik előcsarnokból közelíthető meg, és egy félig fekvő férfi szobrához rögzítettem. A szobor szemei csukva vannak; valószínűleg alszik; vastag kígyók és más csúszómászók fonódnak szorosan a végtagjaira.

A holttestet műanyag hálóra tekertem. A háló szemei elég nagyok ahhoz, hogy a halak és a madarak hozzáférjenek a testhez; de ahhoz kellően sűrű, hogy egyetlen apró csont se vesszen el.

Úgy számolom, hogy hat hónap múlva a csontok már tiszták és fehérek lesznek. Akkor összegyűjtöm, és a harmadik északi csarnok üres fülkéjébe viszem őket. A kekszdobozos férfi mellé helyezem majd Valentine Ketterley-t. Középre teszem majd a zsinórral átkötött, hosszú csontokat. Jobbra a koponyát, balra pedig egy dobozban az apró csontokat.

Dr. Valentine Ketterley a kollégáival együtt nyugszik majd: Stanley Ovendennel, Sylvia D'Agostinóval.

Ismét szobrok

A BEJEGYZÉS KELT 2018. NOVEMBER 29-ÉN

Piranesi szobrok között élt: a néma jelenlétek megnyugvást és világosságot hoztak számára.

Azt gondoltam, hogy ebben az új (rég) világban a szobroknak nem lesz jelentőségük. Nem hittem, hogy továbbra is a segítségemre volnának. De tévedtem. Mikor olyan személlyel vagy helyzettel találom szembe magam, amit nem értek, továbbra is az az első reakcióm, hogy szobrok után kutatok a memóriámban, melyek megvilágosíthatnának.

Dr. Ketterley-re gondolok, és egy kép jelenik meg a szemeim előtt. Egy szobor emléke, mely a tizenkilencedik északnyugati csarnokban áll. Egy térdelő férfi szobra; egy kard fekszik mellette, pengéje öt darabra tört. Körülötte mindenféle széthasadt darabok hevernek, egy gömb maradványai. A férfi a kardjával törte össze a gömböt, mert meg akarta érteni, de rá kellett jönnie, hogy a kardot és a gömböt is elpusztította. Ezen tépelődik, de közben egy része nem hajlandó elfogadni, hogy a gömb törött és használhatatlan. Felvett néhány darabot, és áthatóan mered rájuk, abban reménykedve, hogy előbb-utóbb elhozzák számára a tudást.

Laurence Arne-Sayles-ra gondolok, és egy kép jelenik meg a szemeim előtt. Egy szobor emléke, mely az egyik felső előcsarnokban áll, a lépcsősor teteje felé fordulva (amelyik a harminckettedik előcsarnokból indul). Ez a szobor a trónján ülő, eretnek pápát ábrázol. Kövér és gőgös. Alaktalan tömegű testével a trónján lustálkodik. A trón fenséges, de az alak pusztán tömege azzal fenyeget, hogy kettétörök alatta. A férfi tudja magáról, hogy taszító, de látni az arcán, hogy ez elégedettséggel tölti el. Élvezi annak a gondolatát, hogy valamiképp sokkoló. Az arcán nevetés és győzelem

keveréke játszik. Mintha azt mondaná: *Nézzetek rám, nézzetek rám!*

Raphaelre gondolok, és egy kép; nem is, két kép jelenik meg előttem.

Piranesi elméjében Raphael egy, a negyvennegyedik nyugati csarnokban álló szobor képében jelenik meg. A hintójában ülő királynőt ábrázol, aki népének védelmezője. Csupa jószág, csupa kedvesség, maga a bölcsesség, a megtestesült anyaság. Piranesi ilyennek látja Raphaelt, mert Raphael megmentette őt.

De én egy másik szobrot választok. Képzeletemben Raphaelt sokkal inkább egy előszobában található szobor testesíti meg, ami a negyvenötödik és hatvankettedik északi csarnokok között látható. Ez a szobor egy sétáló alakot ábrázol, aki lámpást tart a kezében. Nehéz bizonyosan megállapítani a figura nemét; elég androgün a megjelenése. Ahogyan feltartja a lámpását és előretekint az ismeretlenbe, az embernek olyan érzése támad, mintha hatalmas sötétség venné őt körül; ráadásul szerintem egyedül van, talán mert így döntött, de az is lehet, hogy senki más nem volt elég bátor ahhoz, hogy kövesse őt a sötétségbe.

A világon élő sok milliárd ember közül Raphaelt ismerem és szeretem a legjobban. Sokkal jobban értem most már - sokkal jobban, mint azt Piranesi valaha is képes lesz megérteni -, mennyire káprázatos dolgot tett, mikor eljött értem, hogy mennyire bátor volt.

Tudom, hogy gyakran visszatér a labirintusba. Néha együtt megyünk; néha csak ő egyedül. A némaság és a magány nagyon vonzó számára. Ezekben reméli megtalálni azt, amire szüksége van.

Emiatt aggódok.

- Ne tűnj el - mondom neki szigorúan. - *Ne tűnj el!*

Bánatos, szórakozott arcot vág.

- Nem fogok - ígéri.

- Nem menthetjük meg egymást állandóan - mondom. - Ez egyszerűen nevetséges.

Elmosolyodik. Egy kis bánat vegyül a mosolyába.

De még mindig használja a parfümjét - mely az első dolog volt, amit megismertem belőle -, s az még mindig a Napsütésre és a Boldogságra emlékeztet.

Elmémet betöltik a dagályok

A BEJEGYZÉS KELT 2018. NOVEMBER 30-ÁN

Elmémet betöltik a dagályok, idényeik, apadásuk, folyásuk. Elmém tele van a csarnokokkal, végtelen soraikkal, a bonyolult ösvényekkel. Mikor elegendő lesz ebből a világból, a zajból, a mocskból és az emberekből, lehunyom a szemem, és megnevezek egy bizonyos előcsarnokot magamnak; majd egy csarnokot is. Elképzelem az útvonalat, ahogy az előcsarnokból a csarnokba sétálok. Pontosan felidézem, hogy melyik ajtókon kell áthaladnom, hol kell jobbra és balra fordulnom, milyen szobrok mellett kell elhaladnom.

Tegnap este azt álmodtam, hogy az ötödik északi csarnokban állok, a gorilla szobrával szemben. A gorilla lemászott az alapzatáról, és az öklein támaszkodva lassan felém indult. Szürkésfehérnek tűnt a holdfényben; én pedig karjaimmal átöleltem vastag nyakát, és elmondtam neki, mennyire örülök, hogy itthon lehetek.

Mikor felébredtem, azt gondoltam: *Nem otthon vagyok. Hanem itt.*

Havazni kezdett

A BEJEGYZÉS KELT 2018. DECEMBER 1-JÉN

Ma délután átsétáltam a városon, egy kávézóba tartottam, hogy találkozzak Raphaellel. Fél háromra járhatott; ma nem virradt meg igazán.

Havazni kezdett. Az alacsony felhők szürke eget vontak a város fölé; a hó eltompította az autók zaját, míg az szinte ritmusossá vált; egyenletes, csendes zajjá, mint amikor dagályok végtelen hullámozása csapkodja a márványfalakat.

Lehunytam a szemem. Nyugalmat éreztem.

Volt arra egy park. Beléptem, és magas, öreg fák ösvényén haladtam, amik között széles, sötét, füves hely húzódott mindkét oldalon. Sápadt hó szitált a kopár téli ágak között. A távoli úton haladó autók fénye átragyogott a fák között: piros, sárga, fehér. Minden nagyon csendes volt. Habár még nem jött el a szürkület, az utcai lámpák halvány fénnel világítottak.

Emberek járkáltak fel-alá az ösvényen. Egy öregember haladt el mellettem. Szomorúnak és fáradtnak tűnt. Erek dagadtak az állán, és szúrós fehér szakállat viselt. Ahogy a hulló hóval szemben összehúzta a szemét, rájöttem, hogy ismerem őt. A negyvennyolcadik déli csarnok északi falán áll a szobra. Királyként ábrázolják, aki egyik kezében egy falakkal körülvett város makettjét tartja, a másikat pedig áldásra emeli. Szerettem volna megragadni, és ezt mondani neki: *Egy másik világban maga egy király, nemes és jó! A saját szememmel láttam!* De egy pillanattal tovább vártam a kelleténél, ő pedig eltűnt a tömegben.

Egy nő ment el mellettem, két gyermekkel. Az egyikük egy fafurulyát tartott a kezében. Őket is ismertem. Ők a huszonhetedik déli csarnokban állnak: két nevető gyermek szobra, az egyiknek furulya van a kezében.

Kiértem a parkból. A város utcái tűntek fel körülöttem. Egy hotel udvarán fémasztalok és székek álltak, hogy enyhébb időben kiülhessenek oda a vendégek. Ma hófödte és elhagyatott volt minden asztal. Egy drótköteget húztak keresztül az udvaron. Papírlámpások lógtak a drótokról, élénk narancssárga gömbök, amik reszketve lebegtek a hóban és a finom szélben; tengerszürke felhők versenyeztek az égen, a narancs lámpások pedig beleborzongtak száguldásukba.

A Ház Gyönyörűsége mérhetetlen; Jósága végtelen.

A SZERZŐRŐL

Susanna Clarke 1959-ben született Nottinghamban, és közel tizenkét éven át dolgozott egy tengerparti házban *A Holló királyon*. A könyv 2004 októberében jelent meg Angliában, és szinte minden létező irodalmi díjat megnyert. 2015-ben a BBC televíziós sorozatot készített belőle. Clarké legújabb regénye a 2020-as *Piranesi*.

**A SZERZŐ EDDIG MEGJELENT
MŰVEI AZ AGAVÉ KÖNYVEK
GONDOZÁSÁBAN**

*A Hollókirály
Búcsúbá] hölgyei és más történetek*

Az Agavé Könyvek megvásárolható e-könyveit megtalálja a
DiBookon.